ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Vladimíra Kubíka, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Mgr. Martina Škopa, Ph.D., v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Obvodního soudu pro Prahu 6**, se sídlem ulice 28. pluku 29b, Praha 10, proti kárně obviněné: **JUDr. M. B.,** předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 6, zast. obhájkyní JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 30. 6. 2014, při ústním jednání konaném dne 19. 11. 2014,

takto:

JUDr. M. B., nar. X,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6,
se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

zprošťuje kárného obvinění

spočívajícího v tom, že

jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6 způsobila průtahy v řízení svou nečinností, nekoncentrovaností řízení, nereagováním na nedostavení se účastníků trestního řízení a nedůsledností, čímž porušila § 2 odst. 4 trestního řádu ve věcech:

1. sp. zn. 16 T 113/2012,
2. sp. zn. 16 T 98/2012,
3. sp. zn. 16 T 52/2010,
4. sp. zn. 16 T 46/2008 (též sp. zn. 16 T 2/2009),
5. sp. zn. 16 T 4/2013,
6. sp. zn. 16 T 22/2012,
7. sp. zn. 16 T 18/2012,
8. sp. zn. 16 T 33/2011,
9. sp. zn. 16 T 60/2013,
10. sp. zn. 16 T 142/2013,

11. sp. zn. 16 T 123/2013,
12. sp. zn. 16 T 91/2013,
13. sp. zn. 16 T 136/2013,
14. sp. zn. 16 T 125/2013,
15. sp. zn. 16 T 157/2012,
16. sp. zn. 16 T 112/2012,
17. sp. zn. 16 T 35/2013,

protože skutky v uvedených věcech nejsou kárným proviněním.

Odůvodnění:

I.

Obsah návrhu

Kárný navrhovatel podal návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněná soudkyně podle jeho názoru způsobila v sedmnácti označených věcech průtahy v řízení zejména svou nečinností, nekoncentrovaností řízení, nereagováním na nedostavení se účastníků trestního řízení a nedůsledností, čímž měla porušit § 2 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

Nad rámec vylíčení tvrzených průtahů a jiných nedostatků v konkrétních řízeních kárný navrhovatel uvedl, že kárně obviněná působí ve funkci předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 6 ode dne 27. 4. 1996. Na základě mimořádné prověrky kontrolního senátu Městského soudu v Praze dne 23. 5. 2014, při níž byly kontrolovány veškeré její neskončené věci starší 6 měsíců ke dni 1. 5. 2014, byly zjištěny kárným navrhovatelem uvedené závažné průtahy a nedostatky. Pokynem ze dne 2. 6. 2014 pak uložil předseda Městského soudu v Praze vedení Obvodního soudu pro Prahu 6, aby ve věci sepsalo a podalo kárný návrh.

Kárný navrhovatel dodal, že kárně obviněná byla již v minulosti dne 16. 1. 2013 v řízení vedeném pod sp. zn. 13 Kss 7/2012 uznána vinnou zaviněným porušením povinností soudce (v zásadě z obdobných důvodů, pro které je podáván nynější kárný návrh, tehdy však byly kontrolním senátem Městského soudu v Praze prověřovány neskončené věci starší dvou let, kdy na podkladě zjištění tohoto kontrolního senátu podával předseda Městského soudu v Praze kárný návrh) a byla jí uložena sankce snížení platu o 15 % na dobu šesti měsíců.

V následných kontrolách ze strany vedení Obvodního soudu pro Prahu 6 v období července 2013 a ledna 2014 (kdy byly prověřovány neskončené věci starší jednoho roku) byly zjištěny v práci kárně obviněné nedostatky, za něž obdržela ve dnech 24. 7. 2013 a 14. 2. 2014 výtky dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Při volbě tohoto postupu dle kárného navrhovatele vedení Obvodního soudu pro Prahu 6 přihlédlo ke skutečnosti, že stav senátu JUDr. B., byť jej rozhodně nelze označit za uspokojivý, se stále postupně zlepšuje. Stav postupného zlepšování stavu senátu ostatně nadále trvá. K okamžiku podání návrhu na zahájení kárného řízení předsedou Městského soudu v Praze dne 12. 6. 2012 činil v senátě kárně obviněné počet neskončených věcí 97 a počet věcí neskončených pravomocně 208; ke dni 30. 6. 2014 činí počet neskončených věcí 60 a počet věcí neskončených pravomocně 116.

Ve prospěch kárně obviněné dále hovoří skutečnost, že nařizuje jednání na 3 - 4 jednací dny v týdnu, vyhlášená rozhodnutí vyhotovuje v naprosté většině případů v zákonných lhůtách (zcela výjimečně – a to vždy řádně a včas – žádá o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí dle § 129 odst. 3 trestního řádu), plně využívá pracovní doby a nezřídka pracuje i přesčas. K přístupu soudkyně při volbě služeb přípravného řízení mimo pracovní dobu, přidělení služeb na zkrácené řízení se zadrženou osobou, jakož i při řešení mimořádných situací (např. v souvislosti s rezignací jiné soudkyně, kdy bylo nutno rozdělit mezi zbylé soudce desítky neskončených věcí a desítky nevyhotovených rozhodnutí; amnestie prezidenta republiky; nutnost zástupu jiného soudce; nutnost účastnit se neodkladného úkonu atp.) není ze strany vedení Obvodního soudu pro Prahu 6 nejmenších výhrad, její přístup lze označit za vysoce kolegiální.

Veškeré tyto skutečnosti byly dle kárného navrhovatele zohledněny v návrhu kárného opatření.

Se závěrem, že kárně obviněná porušila povinnosti soudce vyplývající z § 2 odst. 4 trestního řádu, navrhl předseda Obvodního soudu pro Prahu 6, aby vzhledem k délce průtahů, jejich závažnosti a množství trestních věcí, kde byly průtahy zjištěny, bylo kárně obviněné uloženo kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, a to snížení platu o 25 % na dobu šesti měsíců.

Usnesením ze dne 9. 7. 2014, č. j. 13 Kss 4/2014 – 24, byl navrhovatel vyzván, aby upřesnil skutky, ve kterých spatřuje kárné provinění JUDr. M. B. tak, že u jednotlivých vytýkaných věcí uvede konkrétně, v kterých úkonech či přesně specifikovaných obdobích nečinnosti dané soudkyně při vyřizování těchto věcí shledává zaviněné porušení povinností soudce či zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Kárný navrhovatel reagoval na výzvu kárného soudu tím, že svým podáním ze dne 16. 7. 2014 u každého z vytýkaných skutků upřesnil časový rámec, kdy k nim mělo dojít, a doplnil rovněž odkaz na ustanovení trestního řádu, která byla dle jeho názoru vytýkaným jednáním kárně obviněné porušena.

II.

Vyjádření kárně obviněné soudkyně

Kárně obviněná soudkyně prostřednictvím své obhájkyně uvedla, že navrhovatel spatřuje kárné provinění v podstatě pouze v tvrzených údajných průtazích, které však nejsou z obsahu návrhu, a to ani po jeho doplnění, zřejmé. Všem navrhovatelem uváděným bodům je dle kárně obviněné společné, že neobsahují konkrétní tvrzení o tom, v čem přesně jsou spatřovány údajné průtahy a v čem tedy mělo dojít k porušení povinností soudkyně a jakým jejím jednáním.

K jednotlivým bodům je tedy dle názoru kárně obviněně obtížné se vyjadřovat, neboť z návrhu, ani doplnění, není zřejmé, v čem přesně má spočívat navrhovatelem tvrzené kárné provinění.

Skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, musí být přitom v návrhu popsán tak, aby žalobní návrh obsahoval uvedení místa, času a způsobu jeho spáchání a, pokud je toho zapotřebí, také uvedení jiných skutečností, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným [§ 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 7/2002 Sb.“)]. Tvrzení navrhovatele jsou však dle kárně obviněné v jednotlivých bodech návrhu neurčitá, obsahují *de facto* pouze popis stavu řízení ze spisu. Požadavek na konkretizaci je přitom důvodný, neboť je nutné zabezpečit realizaci obhajoby kárně obviněné, což s ohledem na nemožnost zjištění toho, co je vlastně konkrétně údajným proviněním, v podstatě nelze. Konkretizace skutků, jakož i odůvodnění návrhu, nabývá navíc na významu i vzhledem k prekluzivním lhůtám pro podání návrhu na zahájení kárného řízení, který musí být podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění (§ 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.). Podle kárně obviněné je otázkou, zda v některých bodech návrhu nebylo postupováno navrhovatelem opožděně (bez ohledu na obsah vytýkaných bodů), neboť v odůvodnění návrhu je tvrzeno více provedených kontrol – mělo by tedy být navrhovatelem dodatečně specifikováno, kdy měl zjistit konkrétní vytýkané nedostatky.

Dále je dle kárně obviněné nutné zdůraznit, že práce soudce je činností nanejvýš odpovědnou, intelektuální, kreativní a nelze ji, pokud jde o „rychlost“ a efektivitu, hodnotit pouze v rámci jakéhosi obecného normování, či snah o stanovení lhůt, v jejichž rámci měl být konkrétní úkon v řízení – dle názoru posuzovatele – učiněn. Obzvlášť pokud jde o úkony soudců v trestních věcech, je zřejmé, že soudce sám stěží může předem odhadnout, zda se konkrétní osoba dostaví na předvolání, nebo se bude řízení vyhýbat, nebo zda vůbec se předvolání podaří doručit. Soudci zejména v trestních věcech jsou mnohdy limitováni obstrukcemi ze strany obžalovaných a dokonce i jejich obhájců, nebo svědků a jiných osob, včetně znalců. Jakési mantinely nejzazších lhůt je tedy nutné stanovovat vždy individuálně, a to v návaznosti na daný případ a jeho účastníky a také s ohledem na povinnosti soudce, pokud jde o dokazování v trestním řízení.

Kárná judikatura se podle názoru kárně obviněné při posuzování otázky průtahů ustálila na názoru, že za průtah lze považovat především případy nečinnosti absolutní, tedy situace, kdy v posuzovaném období neučinil soudce ve spisu žádný úkon. Pokud však jde o případy ostatní, je nutné je posuzovat velmi pečlivě, se zohledněním veškerých okolností. Tyto další případy se týkají situace, kdy sice soudce úkon učinil, ale nešlo o úkon, který by mohl reálně směřovat ke skončení věci. Tyto modality je však nutno důsledně odlišovat, neboť posuzování případů posledně uvedených je v praxi velmi obtížné vzhledem k tomu, že soudce má při řešení případu možnost postupovat různými způsoby – nemá tedy povinnost postupovat tak, nebo jinak – jedná se totiž stále o využití zákonných možností. Zvolí-li pak soudce postup, který se zpětně jeví někomu jako nevhodný, či nestandardní, nemusí jít nutně o jeho pochybení, tím méně pak o jeho zaviněné neplnění povinností soudce.

Aby na takový úkon mohlo být nahlíženo tak, že byl učiněn ve zjevném rozporu s požadavkem zákona na co nejrychlejším projednání a rozhodnutí věci, muselo by se jednat o zjevný exces ve smyslu jeho naprosté iracionality, účelovosti (ryze formálně provedený úkon, který byl učiněn jen proto, aby došlo k přerušení stávající nečinnosti) apod. Je-li, jinak řečeno, konkrétní postup v řízení výlučně věcí úvahy soudce, pak i za situace, kdy volí v konkrétním případě méně vhodné kroky (úkony), nelze od existence takových úkonů odhlédnout, nepřekračují-li hranici, kdy lze hovořit o zcela neefektivním způsobu vedení řízení. Současně je však třeba i v kárném řízení respektovat, že existují-li důvodné pochybnosti o tom, že se posuzovaný úkon soudce zcela vymyká racionálnímu postupu v soudním řízení, je nutno aplikovat obecnou zásadu trestního procesu, a to zásadu „v pochybnostech ve prospěch“.

Kárně obviněná dále uvedla, že jde-li o případy nečinnosti absolutní (tedy nebyl-li v posuzovaném období učiněn soudcem žádný úkon), zde kárný soud zastává dlouhodobě názor, že je nutno odlišovat případy, kdy standardní postup v soudním řízení předpokládal učinění úkonu jednoduchého, spíše administrativní povahy, u něhož nebylo třeba právní úvahy, od případů, kdy byla věc již způsobilá k meritornímu projednání či k vydání jiného rozhodnutí, tedy případu, kdy se soud již zabýval (měl zabývat) skutkovým a právním hodnocením věci, tedy tím, co tvoří jádro soudcovské činnosti. Jakkoliv nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo možné dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce, v případě, kdy měl být proveden pouze jednoduchý úkon (vybrání soudního poplatku, rozeslání podání účastníkům řízení apod.), hranicí za níž již nečinnost soudce není možné akceptovat, bývá obvykle lhůta tří měsíců (viz například rozhodnutí kárného soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 11 Kss 11/2009 – 224, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 16 Kss 9/2013 – 91, obě dostupná na www.nssoud.cz); znovu je však dle kárně obviněné nutno připomenout, že jde o časovou hranici orientační, která může být korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu.

V případech, kdy se nejedná o nečinnost tohoto druhu (tedy nečinnost při provádění jednoduchých úkonů), je stanovování jakýchkoliv časových hranic z povahy věci vyloučeno a tyto situace tak musí být posuzovány vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce atd.

Při respektování shora uvedeného pak byla kárně obviněná toho názoru, že u ní nedošlo k jednání, které by mohlo naplnit skutkovou podstatu kárného provinění. V jejím jednání se neobjevila nečinnost absolutní, a ani nečinnost, která by znamenala neuskutečnění úkonu, který by nesměřoval ke skončení věci.

Kárně obviněná ve svém vyjádření rovněž uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že v případě jednotlivých řízení, která uváděl kárný navrhovatel, nedošlo ke kárnému provinění. Z přehledu úkonů v jednotlivých vytýkaných věcech podle kárně obviněné vyplývá, že konala ve všech těchto věcech pravidelně, s plným šetřením práv účastníků. I kdyby bylo možné obecně konstatovat, že v některých ohledech třeba mohla být mírně benevolentní (ani to však z jejího jednání nevyplývá), než bývá zvykem u některých jiných soudců, nelze jí takovou skutečnost klást k tíži, nebo ji dokonce označovat za porušení povinností soudce, které by mělo naplnit skutkovou podstatu kárného provinění, neboť naopak – v případě poskytnutí užšího prostoru (obzvlášť v případech, které jsou tzv. na hraně a posouzení například důvodnosti omluvy závisí na uvážení) by mohlo být soudu ze strany účastníků vytýkáno (a v opravných prostředcích namítáno), že byla porušena jejich práva a nebylo jim umožněno plné uplatnění práv. I když lze obecně konstatovat, že někteří soudci postupují ve svých věcech opatrněji, než ostatní, nelze takový postup soudci klást za vinu jako kárné provinění, pokud svým postupem neporuší závažně zákon a nejedná zaviněně. Každý soudce je při svém rozhodování nezávislý a sám musí určit, co je třeba mít za podklady k vydání rozhodnutí a jaké důkazy je třeba opatřit a provést. Na straně kárně obviněné nedošlo jejím zaviněním k průtahům, které by bylo možné označit za porušení jejích povinností, a nedošlo u ní ani k porušení jiných zákonných povinností.

Podle kárně obviněné nelze ani přehlédnout, že v návrhu uvedeném období řešila mnoho věcí skutkově složitých a obsahově rozsáhlých, a přesto z její strany nedošlo k ničemu, co by bylo možné označit za nečinnost. V mnohých případech byly průtahy způsobeny samotnými stranami řízení a svědky. Nelze přehlédnout ani termíny dovolené soudkyně, svátky a obsazenost senátu a jednacích dnů.

V neposlední řadě kárně obviněná namítala, že navrhovatelem požadované kárné opatření spočívající ve snížení jejího platu o 25 % na dobu šesti měsíců by bylo - v případě rozhodnutí o tom, že se dopustila kárného provinění - nepřiměřeně přísné. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se kárně obviněná skutečně dopustila kárného provinění (byť má za to, že její jednání nelze takto kvalifikovat), žádá, aby soud vzal v úvahu nejen její věk, ale zejména skutečnosti tvrzené v závěru návrhu samotným navrhovatelem, jakož i vyjádření soudcovské rady.

S ohledem na uvedené kárně obviněná navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o jejím zproštění. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud byl toho názoru, že i přes uvedené skutečnosti došlo k naplnění skutkové podstaty kárného provinění, kárně obviněná žádala, aby bylo upuštěno od uložení kárného opatření.

III.

Ústní jednání, dokazování

Kárný navrhovatel (jehož jménem před soudem jednal na základě pověření místopředseda OS pro Prahu 6 pro trestní úsek) při ústním jednání odkázal na písemné znění návrhu. Uvedl, že podání kárného návrhu bylo danému obvodnímu soudu uloženo předsedou Městského soudu v Praze dne 2. 6. 2014 na základě závěru prověrky provedené kontrolním senátem tohoto soudu u OS pro Prahu 6 dne 23. 5. 2014, kdy s výsledky této kontroly bylo vedení soudu seznámeno dne 2. 6. 2014. Navrhovatel uvedl, že si je vědom toho, že skutečnost, že kárný návrh nepodával sám předseda Městského soudu v Praze, ale uložil jeho podání předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 6, může mít vliv i na zachování subjektivní 6 měsíční lhůty k podání návrhu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., a proto právě z tohoto důvodu byl podáván kárný návrh pouze pro skutečnosti, které jsou nové, tzn. které se dne 2. 6. 2014 vyjevily na podkladě kontroly kontrolního senátu Městského soudu v Praze. U všech skutků má proto navrhovatel za to, že objektivní i subjektivní lhůtu pro podání kárného návrhu byla dodržena. Je přitom evidentní, že v postupu JUDr. B. při vyřizování agendy bylo opakovaně shledáno porušení povinností soudce, a to nejen výstupem kontroly kontrolního senátu Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2014 a vlastními zjištěními vedení Obvodního soudu pro Prahu 6, kdy věc byla řešena udělením výtek ze dne 24. 7. 2013 a 14. 2. 2014 pod sp. zn. 31 Spr 622/2013 a sp. zn. 31 Spr 170/2014, ale rovněž na základě výsledků kontroly provedené odborem dohledu Ministerstva spravedlnosti u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 3. 4. 2014 (závěrečná zpráva byla obvodnímu soudu doručena dne 26. 6. 2014). Kárný navrhovatel také uvedl, že rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 13 Kss 7/2012, byla JUDr. B. uznána vinnou zaviněným porušením povinností soudce, a to v zásadě z obdobných důvodů, pro které je nyní podáván kárný návrh. Pokud jde o návrh kárného opatření, byly plně zohledněny „polehčující okolnosti“, které jsou podrobně zmíněny v návrhu.

Obhájkyně kárně obviněné odkázala na obsah podaného vyjádření.

Předseda senátu následně v souladu s § 13 a § 17 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. seznámil účastníky řízení s výsledky předběžného šetření kárného senátu ve věci s tím, že si kárný senát Nejvyššího správního soudu vyžádal předmětné spisy (resp. jejich ověřené kopie) Obvodního soudu pro Prahu 6, které mají dokumentovat vytýkané jednání kárně obviněné, a umožnil účastníkům vyjádřit se k jednotlivým bodům kárného návrhu:

1) 16 T 113/2012

Kárné provinění je dle návrhu spatřováno v délce soudního řízení, kdy kárně obviněná měla v období od 16. 8. 2012 do 28. 5. 2014 porušit § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu. Porušen měl být také § 2 odst. 4 trestního řádu. Hlavní líčení bylo nařízeno po příliš dlouhé době, stejně tak měla být příliš dlouhá období mezi jednotlivými jednáními soudu.

Věc dle kárného návrhu napadla dne 13. 8. 2012, hlavní líčení (dále též „HL“) bylo nařízeno pokynem ze dne 16. 8. 2012 na termín 22. 10. 2012, kdy se HL konalo a bylo

odročeno na 29. 1. 2013, kdy se konalo a bylo opět odročeno na 10. 4. 2013; při HL toho dne byly provedeny pouze listinné důkazy, odročeno na termín 25. 6. 2013, z něj odročeno bez jednání na 30. 9. 2013 kvůli nepřítomnosti poškozené; 30. 9. 2013 se HL ze stejného důvodu nekonalo, poškozená se nedostavila, odročeno na 3. 12. 2013, kdy nebyla opět předvedena svědkyně (poškozená), odročeno dále na 12. 2. 2014 a poté na 25. 3. 2014, kdy již byla svědkyně předvedena policisty; HL se konalo a bylo odročeno na 28. 5. 2014 za účelem výslechu dcery slyšené svědkyně, kterou se nepodařilo předvést, pročež bylo odročeno na 2. 7. 2014.

Kárně obviněná ve svém vyjádření uvedla, že navrhovatel nespecifikuje konkrétně tvrzené kárné provinění. Není tedy zřejmé, zda se výtky vztahují k celému průběhu všech nařízených HL, nebo pouze k něčemu a z jakých důvodů. Dále kárně obviněná uvádí, že již při podání obžaloby čítal spis cca 900 listů. Z protokolů z jednotlivých dnů HL a zpráv soudkyně (zejména ve směru pokynů policii k předvedení svědkyně) však vyplývá, že nenastal žádný průtah, ani jakékoliv jednání, které by bylo možné označit za zaviněné porušení povinnosti soudkyně. Hlavní líčení byla nařizována v přiměřených lhůtách, dle obsazenosti a nápadu věcí, v návaznosti rovněž na úkony, které bylo nutné učinit v průběhu HL. Soudkyně opakovaně podávala žádosti o předvedení a „nečinnost“ policie v tomto směru mohla stěží jakkoliv ovlivnit, když zároveň nutno vzít v úvahu, že žádosti o předvedení si policie musela postupovat i na jiné součásti, neboť se jednalo o osobu de facto „bez pobytu“. Navíc – zprávy policie o tom, že policisté nebyli schopni svědkyni předvést, byly doručovány až těsně před termínem HL. Pokud jde o průběh dokazování, odpovídalo plně povinnostem soudkyně plněným v návaznosti na zákonná ustanovení a požadavkům stran – v tomto případě zejména státního zástupce, který na provedení výslechu dcery svědkyně nad rámec již provedených důkazů neustále trval. Soudkyně tedy využila veškerých oprávnění, která bylo možno využít v daném případě a nedošlo k žádnému průtahu, natož k zaviněnému porušení povinností soudce. Období mezi HL nelze v žádném případě označit za dlouhá (činila necelý 1 měsíc až 3 měsíce) – a to i v komparaci s požadavky o předvedení adresovanými opakovaně vůči Policii ČR. Tato věc je již k datu 22. 7. 2014 vyřízena.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc soudu napadla dne 13. 8. 2012, HL nařízeno pokynem ze dne 16. 8. 2012 (předaným kanceláři dne 20. 8. 2012 a vypraveným kanceláří dne 29. 8. 2012) na 22. 10. 2012. Dne 17. 9. 2012 obdržel soud sdělení policie ze dne 10. 9. 2012 (č. l. 914), že se svědkyni (poškozené) F. nepodařilo doručit předvolání k HL. HL konané dne 22. 10. 2012 bylo po výslechu obou obžalovaných a svědků, kteří se k němu dostavili, odročeno na 29. 1. 2013. Podle pokynu soudkyně na č. l. 934 ze dne 23. 10. 2012 mělo být svědkyni F. doručováno na adresu L. 38, kde se měla zdržovat u pana Z. K. Dle sdělení Policie ČR ze dne 17. 12. 2012 na č. l. 941 se svědkyně měla zdržovat v obci L. na pozemku naproti hospodě v „karavanu bez kol“. Svědkyně policii sdělila, že na ni není telefonické spojení, ale její doručovací adresa je L. 17. Byla také policií vyrozuměna o nařízeném HL, k němuž se na den 29. 1. 2013 nedostavila. Na č. l. 950 je pokyn ze dne 29. 1. 2013, že svědkyně má být předvedena policií, přičemž měla pobývat na adrese L. 38 u pana Z. K. Dle sdělení policie ze dne 30. 1. 2013 (č. l. 952) však svědkyni na dané adrese nikdo nezná a pan K. se tam rovněž údajně nezdržuje. Proto nebyla svědkyně předvedena k hlavnímu líčení dne 10. 4. 2013. Na č. l. 957 opět pokyn ze dne 10. 4. 2013, aby policie vypátrala pobyt svědkyně a předvedla ji k hlavnímu líčení dne 25. 6. 2013.

JUDr. B. zde uvádí, že se svědkyně patrně pohybuje mezi bezdomovci a její nynější adresa skutečného pobytu není známa. K uvedenému hlavnímu líčení svědkyně předvedena nebyla. Dle sdělení policie na č. l. 959 ze dne 24. 6. 2013 se měla svědkyně pohybovat mezi bezdomovci v obvodu Obvodního oddělení policie Libčice nad Vltavou, v obci Statenice, v přívěsu, který se nachází v areálu statenického zámku. Její předvedení mělo zajistit zmiňované obvodní oddělení policie. JUDr. B. pokynem ze dne 25. 6. 2013, č. l. 967, požádala opětovně o předvedení svědkyně k HL nařízenému na 30. 9. 2013. Pokyn byl předán kanceláři dne 27. 6. 2013, dle razítka kanceláře byla však žádost vypravena až dne 23. 7. 2013. K uvedenému HL svědkyně policií opět předvedena nebyla, dle sdělení policie ze dne 30. 9. 2013 však nebyla svědkyně v areálu statenického zámku nalezena, to snad také proto, že se kontaktu s policií vyhýbá. Nepodařilo se ji proto opět předvést (viz č. l. 966). Dle sdělení policie ze dne 2. 10. 2013 (na č. l. 969) byla na daném místě svědkyně zastižena, přičemž uvedla, že se na jednání dostavovat nechce, neboť by ho psychicky nevydržela. Telefon nevlastní, její druh sice ano, telefon však má stále vybitý. Byl jí předán telefonický kontakt na JUDr. B. s tím, že se s ní má domluvit na dalším postupu. Dle úředního záznamu na č. l. 973 měl dne 4. 10. 2013 na OS Praha 6 volat druh svědkyně s tím, že chce JUDr. B. situaci vysvětlit a že svědkyně má strach. Pokynem ze dne 2. 10. 2013 (vypraveno dne 17. 10. 2013) přitom JUDr. B. opět požádala policii o předvedení svědkyně s informací, že ta má pobývat v areálu statenického zámku. K hlavnímu líčení nařízenému na 3. 12. 2013 však svědkyně ani tentokrát předvedena nebyla, dle sdělení z téhož dne se policii nepodařilo svědkyni na daném místě dohledat. V pokynu z téhož dne (mezi č. l. 979 a 980) je opět žádána policie o předvedení, je činěn dotaz na příslušné evidence osob a žádáno o součinnost OSZ Praha 6. Na záznamu ze dne 14. 1. 2014 (č. l. 981) místopředseda soudu doporučuje, aby svědkyni byla sdělena pohrůžka trestního oznámení pro trestný čin pohrdání soudem dle § 336 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 dne 8. 1. 2014 zaslala soudu zprávu policie ze dne 2. 1. 2014, kterou si v dané věci vyžádala. Zpráva odkazuje na předešlá, již zmiňovaná šetření policie s tím, že dne 2. 1. 2014 policie (SKPV Praha I) provedla v daném místě nové šetření, přičemž svědkyně byla na místě zastižena a vypověděla, že se zde po celou dobu od minulé kontroly policie zdržuje a nikdo od policie u ní od té doby nebyl. Pracovníkům služby kriminální policie a vyšetřování není známo, z jakého důvodu se Obvodnímu oddělení policie Libčice nad Vltavou nepodařilo provést požadované předvedení svědkyně k hlavnímu líčení. JUDr. B. pak opět žádá přímo OOP Libčice nad Vltavou o předvedení svědkyně F. v pokynu ze dne 17. 1. 2014 (mezi č. l. 984 a 985). K hlavnímu líčení konanému dne 12. 2. 2014 svědkyně předvedena nebyla, zmiňované obvodní oddělení policie téhož dne (č. l. 985) sděluje, že se na místě tohoto dne podařilo zastihnout jen druha svědkyně, přičemž, kde se svědkyně právě nachází, mu není známo. V pokynu na č. l. 989 datovaným rovněž dnem 12. 2. 2014 žádá JUDr. B. o předvedení svědkyně 6. oddělení obecné kriminality odboru obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Praha I s tím, že OOP Libčice nad Vltavou žádosti o předvedení opakovaně nevyhovělo. Také soudkyně v témže pokynu žádá o zjištění pobytu svědkyně T. R., která si poštu opakovaně nepřebírá. Následně zmiňované 6. oddělení SKPV dne 11. 3. 2014 (č. l. 990) sděluje, že svědkyně F. stále pobývá v areálu statenického zámku s tím, že požadované předvedení k HL na den 25. 3. 2014 by mělo být pracovníky tohoto oddělení provedeno s kladným výsledkem. Dále policie sděluje kontaktní údaje na svědkyni R. Svědkyni F. se skutečně podařilo předvést na HL dne 25. 3. 2014 a byla během něho vyslechnuta. HL bylo po té odročeno za účelem

výslechu svědkyně R. na 28. 5. 2014. Pokynem rovněž ze dne 25. 3. 2014 (č. l. 1002) JUDr. B. žádá o vypátrání pobytu a předvedení svědkyně R., neboť dle svědkyně F. (matky svědkyně R.) se na adrese, která byla soudu sdělena policií, svědkyně R. nezdržuje, měla by se zdržovat na ubytovně ve Slaném. Na HL dne 28. 5. 2014 svědkyně R. předvedena nebyla, z protokolu o tomto HL a z přípisu policie z téhož dne (č. l. 1015) plyne, že se tuto svědkyni policii nepodařilo najít na žádné ubytovně ve S. a tudíž ani předvést k HL; téhož dne JUDr. B. opětovně policii žádá o zjištění pobytu svědkyně R. (mezi č. l. 1012 a 1013); tu se ovšem nepodařilo předvést ani na HL konané dne 2. 7. 2014. Následně téhož dne (č. l. 1019) JUDr. B. opět žádá o zjištění pobytu svědkyně R. a dodává informaci o jejím facebookovém účtu, dle něhož se má zdržovat v Praze.

K dotazu předsedy kárného senátu, jaké jsou možnosti nařídit hlavní líčení na kratší dobu než dva až tři měsíce od nápadu věci, neboť tato doba je dle kárného navrhovatele příliš dlouhá, uvedla kárně obviněná, že vzhledem k počtu jednacích dnů, které má k dispozici, nemá možnost nařídit hlavní líčení na dřívější termín a nařizuje je na nejbližší volný termín.

Kárný navrhovatel se poté vyjádřil k dotazu předsedy kárného senátu, proč se domnívá, že termíny dva až tři měsíce pro nařízení hlavního líčení jsou příliš dlouhé. K této věci kárný navrhovatel zopakoval, že je vázán závěry prověrky Městského soudu v Praze a příkazem předsedy městského soudu podat ve věci kárný návrh. Kárně obviněná přitom hlavní líčení skutečně nařizuje na nejbližší volné termíny, ale jelikož se její řízení vyznačují nekoncentrovaností, má více věcí v běhu a prodlužují se jí tím i termíny pro nařízení hlavních líčení. K dalšímu dotazu předsedy kárného senátu kárný navrhovatel uvedl, že i když mají problémy s předvoláváním některých svědků objektivní povahu, jsou zde postupy, jakými lze jejich přítomnost u hlavního líčení zajistit. Jedná se o lustrace různých evidencí, v dané konkrétní věci pak např. kontaktování svědkyně za pomocí policie s upozorněním na možné naplnění skutkové podstaty trestného činu pohrdání soudem. K tomu obhájkyně kárně obviněné dodala, že dle jejího názoru by navrhované kroky, vzhledem k osobě svědkyně, nebyly efektivní a problém byl zejména v činnosti Policie ČR, která nebyla schopna svědkyni předvést, ačkoli v tomto smyslu JUDr. B. včas vydávala adekvátní pokyny.

2) 16 T 98/2012

Dle kárného návrhu měla JUDr. B. ve věci postupovat *„nekoncentrovaně, nedůsledně při zajištění podmínek pro konání hlavního líčení, nestanovila termín k vyhotovení znaleckého posudku“*. Obdobně jako ve věci 16 T 113/2012 tak měla v období od 11. 7. 2012 do 10. 6. 2014 porušit § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu a § 2 odst. 4 trestního řádu.

Věc dle kárného návrhu napadla dne 29. 6. 2012, HL bylo nařízeno referátem ze dne 11. 7. 2012 na 31. 10. 2012, kdy se nedostavil obžalovaný H. Následně bylo odročeno na 30. 1. 2013, kdy bylo dokazování zahájeno, odročeno na 12. 6. 2013 za účelem výslechu svědka a znalce. Svědek M. ani znalec se nedostavili, HL tak bylo odročeno bez jednání na 16. 9. 2013, kdy se opět nedostavili znalec ani svědek, ač jim předvolání bylo doručeno; jejich chování zůstalo bez sankce ze strany soudu. Jednání bylo odročeno

na 25. 11. 2013, při němž byl vyslechnut svědek M., znalec se opětovně nedostavil, omluvil se; odročeno na neurčito za účelem přibrání znalce na ohodnocení způsobené škody. Znalec přibrán dne 29. 11. 2013, aniž by mu byla soudem určena lhůta k vypracování znaleckého posudku. Dne 10. 12. 2013 sdělil znalec, že potřebuje k vypracování znaleckého posudku spis. Znalecký posudek podán ke dni 26. 2. 2014, HL nařízeno dne 4. 3. 2014 na 30. 4. 2014; dne 30. 4. 2014 HL nekonáno po zjištění, že obžalovaný H. je ve výkonu trestu odnětí svobody. Proto bylo odročeno na 10. 6. 2014, kdy se HL opět nekonalo pro nepřítomnost obhájce; odročeno na 15. 7. 2014.

Podle kárně obviněné návrh opět postrádá bližší specifikaci. Není tedy opět zřejmé, zda se výtky vztahují k celému průběhu všech nařízených HL, nebo pouze k něčemu a z jakých důvodů – v úvodu je pouze konstatováno nestanovení termínu pro vypracování ZP. Z protokolů z jednotlivých dnů HL a zpráv soudkyně není zřejmé, že by nastal jakýkoliv průtah zaviněný jednáním soudkyně. Pakliže se HL nekonalo, důvod vyvstal přímo při HL – pošta nedoručila předvolání, nebo se někdo nedostavil. Navrhovatel zapomněl uvést, že mezi lednem a červnem 2013 se konalo HL ještě dne 9. 4. 2013 (v návrhu tento termín zcela chybí!), na kterém byli vyslechnuti svědci, avšak nedostavil se znalec (zpracovatel odborného vyjádření), kterého při předchozím HL dne 30. 1. 2013 navrhla vyslechnout obhajoba. Soudkyně pak navíc dokonce nevyhověla návrhu obhajoby na odročení následujícího HL dne 12. 6. 2013, a tedy opět učinila vše pro skončení věci. To, že se k HL dne 12. 6. ani 16. 9. nedostavil svědek a znalec, nemohla soudkyně nijak ovlivnit, přičemž znalec až následně dne 18. 9. zaslal sdělení soudu, že je invalida a nemůže se k HL dostavit a že podá své vyjádření písemně. Na to mu bylo sděleno, že tento postup nelze akceptovat, tudíž byl vyslechnut dne 25. 11. 2013 svědek a ustanoven nový znalec, který dne 27. 2. 2014 doručil soudu i ZP. Lhůta k vypracování posudku byla zcela přiměřená, když nelze pominout v mezidobí vánoční svátky. Dne 30. 4. 2014 se HL nekonalo, neboť bylo zjištěno, že jeden z obžalovaných je krátce ve VTOS – když tato okolnost nemohla být předem zjištěna, neboť se neobjevila v centrální evidenci vězňů a doručení bylo řádně vykázáno. K příštímu HL se nedostavil obhájce bez omluvy – to je opět situace, kterou stěží může soudce předem předvídat a jedná se o zaviněné porušení povinností advokáta. Tato věc je skončena k 15. 7. 2014 – tedy i přes obstrukce ze strany obhajoby byla věc skončena ve zcela přiměřené lhůtě a soudkyně v průběhu řízení nezavinila průtahy, které ani nelze v řízení v ničem označit.

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že věc soudu napadla dne 29. 6. 2012, HL bylo nařízeno referátem JUDr. B. ze dne 11. 7. 2012 (dodán kanceláři dne 12. 7. 2012, vypraven dne 6. 9. 2012) na 31. 10. 2012. K HL se nedostavil obžalovaný H., z tohoto důvodu bylo HL odročeno na 30. 1. 2013. Obžalovanému H. bylo neúspěšně (poštou) doručováno na základě pokynů kárně obviněné na jeho adresu pro doručování dne 10. 9. 2012, 10. 10. 2012, 19. 11. 2012, doručit se podařilo až prostřednictvím policie teprve dne 27. 12. 2012 (č. l. 311) na doručovací adrese (na základě pokynu soudkyně ze dne 31. 10. 2012 – č. l. 307). K HL dne 30. 1. 2013 se obžalovaný H. dostavil, po výslechu obou obžalovaných a svědků, kteří se k HL dostavili, bylo hlavní líčení odročeno na 9. 4. 2013 za účelem výslechu zpracovatele odborného vyjádření, který požadovali obžalovaní, a za účelem výslechu svědků, kteří se k HL nedostavili. K HL dne 9. 4. 2013 se nedostavili obžalovaný H., svědek M. ani znalec (zpracovatel odborného vyjádření) Dubec (ačkoli na základě pokynu kárně obviněné ze dne 30. 1. 2013 byl řádně předvolán, zásilka byla dne 19. 2. 2012 vložena

do jeho domovní schránky), opět odročeno po výslechu jednoho ze svědků na 12. 6. 2013 za účelem opětovného předvolání obžalovaného H., svědka M. a znalce. Znalec Dubec a svědek M., jimž bylo doručeno, se opět nedostavili, proto bylo odročeno na 16. 9. 2013. Svědek M. se opět nedostavil, stejně jako znalec Dubec (ten se telefonicky omluvil – viz č. l. 345). K hlavnímu líčení dne 25. 11. 2013 se dostavil svědek M., nikoli však znalec Dubec; po výslechu jmenovaného svědka bylo odročeno na neurčito za účelem přibrání znalce z oboru ekonomiky na ohodnocení způsobené škody. Znalec Hozák byl přibrán usnesením ze dne 29. 11. 2013, přičemž, jak je uvedeno i v kárném návrhu, mu nebyla stanovena lhůta ke zpracování znaleckého posudku. Jak uvádí i kárný návrh, dne 10. 12. 2013 sdělil znalec, že potřebuje k vypracování znaleckého posudku spis, a znalecký posudek byl předán soudu dne 27. 2. 2014. HL bylo nařízeno pokynem ze dne 3. 3. 2014 na 30. 4. 2014, tohoto dne bylo HL odročeno na 10. 6. 2014, neboť bylo zjištěno, že obžalovaný H. je ve výkonu trestu odnětí svobody. Dne 13. 5. 2014 byl obžalovanému H. ustanoven obhájce, který se ovšem k HL dne 10. 6. 2014 bez omluvy nedostavil. Z tohoto důvodu bylo HL odročeno na 15. 7. 2014, na němž byl po provedení výslechu znalce a dalším dokazování vyhlášen rozsudek.

Dle kárně obviněné, která se vyjádřila k dotazu předsedy kárného senátu, je třeba při hodnocení délky doby, po kterou trvalo vypracování znaleckého posudku, vzít v úvahu, že mezitím byly vánoční svátky, navíc ona sama byla se znalcem v neformálním telefonickém kontaktu; znalec přislíbil posudek dodat a posudek nepodal nepřiměřeně pozdě.

3) 16 T 52/2010

Dle kárného návrhu měla JUDr. B. v období nejméně od 24. 1. 2012 do 10. 7. 2013 porušit § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu a rovněž § 2 odst. 4 trestního řádu. Dle navrhovatele se kárně obviněná dopustila zjevných průtahů v řízení, ačkoli se jednalo o jednoduchou trestní věc zanedbání povinné výživy (ta je nyní starší čtyř let); obžalovaný byl přitom opakovaně propouštěn ze zatčení, i když byly dány důvody vazby, neboť obžalovaný bojkotuje hlavní líčení.

Kárný návrh uváděl, že věc napadla dne 13. 5. 2010, kvalifikována jako trestný čin podle § 196 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, v tehdy platném znění (pozn. NSS: v obžalobě se ovšem uvádí spáchání dvou přečinů zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku). HL bylo nařízeno pokynem ze dne 24. 5. 2010 až na 7. 9. 2010, předvolání se nepodařilo doručit obžalovanému. Dne 28. 6. 2010 byl vydán příkaz k zatčení. HL dne 7. 9. 2010 následně odročeno na neurčito za účelem realizace příkazu k zatčení. Dne 7. 8. 2011 byl K. S. zatčen a poté propuštěn JUDr. K. N. ze zatčení na svobodu. Potom nařízeno HL na 19. 10. 2011; dne 19. 10. 2011 předveden obžalovaný eskortou, nedostavil se ustanovený obhájce, ač byl řádně předvolán, a proto bylo odročeno až na 24. 1. 2012. Dne 19. 12. 2011 byl obžalovaný propuštěn z předchozího výkonu trestu, 24. 1. 2012 se již k HL nedostavil, byť vzal termín na vědomí; konáno v nepřítomnosti. Vyslechnuti byli svědci S. a M. S., odročeno na 17. 4. 2012, aniž by byl uveden důvod. Z HL dne 17. 4. 2012 se obžalovaný omluvil kvůli účasti na školení, jednání odročeno na 25. 6. 2012, k němuž se obžalovaný dostavil, avšak trval na pětidenní lhůtě k přípravě k HL, pro což nebyly splněny zákonné podmínky, neboť se jednalo o odročené

HL. Dne 11. 5. 2012 byla věc spojena ke společnému řízení s věcí sp. zn. 16 T 199/2011 (neplacení výživného za další období). Dne 25. 6. 2012 bylo konáno HL s výslechem obžalovaného, odročeno na 14. 9. 2012 kvůli neomluvené nepřítomnosti svědkyně Š. Dne 14. 9. 2012 se nedostavil obžalovaný, odročeno na neurčito, stejný den vydán příkaz k zatčení, který byl realizován dne 31. 1. 2013. Obžalovaný byl opětovně propuštěn ze zatčení, HL nařízeno na 14. 5. 2013, k němuž se opět nedostavil, stejně jako k HL odročenému na 10. 7. 2013. Znovu odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení, který byl vydán stejného dne, 10. 7. 2013, následně dne 11. 2. 2014 vydán evropský zatýkací rozkaz; obžalovaný se patrně zdržuje v cizině.

Kárně obviněná uvedla, že navrhovatel opomenul, že ihned učinila veškeré kroky k zajištění přítomnosti obžalovaného, kdy v podstatě bezprostředně po podání obžaloby vydala příkaz k zatčení, který byl realizován policií až po více než roce, a když se již konečně zatčení realizovalo, byl obžalovaný propuštěn ze zadržení – avšak jiným soudcem! Soudkyně tedy nemůže nést odpovědnost za jednání jiné osoby. K dalšímu HL dne 19. 10. 2011 se nedostavil obhájce – to opět stěží může soudce předvídat, neboť se jedná o porušení povinností advokáta, ke kterému by nemělo docházet a běžně ani nedochází. Pokud jde o 24. 1. 2012, který navrhovatel označuje jako termín počátku průtahů, není vůbec zřejmé, proč, neboť HL se konalo – dokonce v nepřítomnosti obžalovaného a byli vyslechnuti i svědci. Protože se však někteří nedostavili, včetně hlavní poškozené, která se omluvila a jejíž výslech byl nutný, bylo HL odročeno na den 17. 4. 2012 – nikoliv tedy bez důvodu. Tento termín musel být odročen, neboť se opět nedostavila svědkyně Š., jejíž výslech byl nutný. Obžalovaný se dostavil, ale trval na 5 denní lhůtě, navíc učinil příslib doplacení dlužného výživného, když s ohledem na nedostavení se svědkyně tedy bylo HL odročeno na 25. 6. 2012, kdy bylo konáno opět v nepřítomnosti obžalovaného. V následujících termínech soudkyně činila veškeré kroky k zajištění přítomnosti obžalovaného, včetně příkazů k zatčení a byly činěny i další úkony – nejednalo se o absolutní nečinnost, ani o jinou nečinnost a tedy je nutné posuzovat úkony soudce v návaznosti na ostatní faktory. S ohledem na celý průběh řízení pak nelze uzavřít, že by soudkyně způsobila průtahy svým zaviněným jednáním.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc soudu napadla dne 13. 5. 2010, HL nařízeno referátem ze dne 24. 5. 2010 (vypraveno 25. 5. 2010) na 7. 9. 2010. Obviněnému se nepodařilo předvolání doručit, proto byl již dne 28. 6. 2010 vydán příkaz k jeho zatčení, a to z důvodu dle § 67 písm. a) trestního řádu. HL dne 7. 9. 2010 bylo odročeno na neurčito za účelem realizace příkazu k zatčení. Podle oznámení policie ze dne 3. 11. 2010 bylo po obžalovaném vyhlášeno celostátní pátrání, doposud nebyl zadržen. Následuje protokol o zatčení obžalovaného ze dne 7. 8. 2011 s tím, že byl následujícího dne propuštěn na svobodu předsedou senátu JUDr. K. N., neboť nebyly shledány důvody vazby. Referátem ze dne 10. 8. 2011 nařídila JUDr. B. HL na 19. 10. 2011, přičemž zjistila, že obžalovaný se v tu dobu nacházel ve VTOS, proto požádala o jeho eskortu k HL a dne 23. 9. 2011 mu ustanovila obhájce JUDr. Tomáše Hofmana. K HL dne 19. 10. 2011 byl obžalovaný předveden eskortou, nedostavil se ovšem ustanovený obhájce, ač byl řádně předvolán. Z tohoto důvodu bylo HL odročeno na 24. 1. 2012. JUDr. B. opětovně žádala o eskortu obžalovaného k tomuto HL. Ten ovšem k HL eskortován nebyl, neboť byl dne 19. 12. 2011 podmíněně propuštěn z VTOS, ani se k HL uvedeného dne nedostavil. To bylo ovšem dle § 202 odst. 2 trestního řádu vedeno v jeho nepřítomnosti. Po výslechu těch

svědků (poškozených), kteří se k HL dostavili (nedostavila se svědkyně M. Š.), bylo HL odročeno na 17. 4. 2012. Na č. l. 105 je záznam o telefonické omluvě obžalovaného z hlavního líčení dne 24. 1. 2012, neboť *„uvízl s kamionem v Polsku“*, byl mu sdělen termín HL dne 17. 4. 2012. Z účasti na HL dne 17. 4. 2012 kvůli školení se přitom neomluvil, jak uvádí chybně kárný návrh, obžalovaný, ale jeho syn, svědek (poškozený) M. S. (č. l. 103). Hlavního líčení dne 17. 4. 2012 se obžalovaný zúčastnil, avšak trval na řádném předvolání s pětidenní lhůtou k přípravě, a to údajně z toho důvodu, že jeho matce byla schválena půjčka a chtěl by zaplatit výživné v plné výši. Zároveň uvedl, že se zdržuje na adrese G. E39, okres L. HL bylo odročeno na 25. 6. 2012. Usnesením ze dne 11. 5. 2012 byla daná věc spojena s věcí sp. zn. 16 T 199/2011. Dne 25. 6. 2012 se obžalovaný opět telefonicky z HL omluvil (není tedy pravdou, že by byl na tomto HL přítomen a že by zde proběhl jeho výslech, jak nesprávně uvádí kárný návrh), neboť je prý s poruchou na dálnici a čeká na odtah. Po opětovném výslechu svědků (poškozených), kteří se k HL dostavili (nedostavila se opět svědkyně M. Š.) - vzhledem k nově spojené věci, bylo HL odročeno na 14. 9. 2012. Na další nepřítomnost obžalovaného u HL dne 14. 9. 2012 již JUDr. B. reagovala téhož dne vydáním příkazu k zatčení, zatčen byl obžalovaný dle příslušného protokolu dne 31. 1. 2013, opět však JUDr. N. propuštěn na svobodu téhož dne, neboť obžalovaný uvedl své kontaktní údaje, pročež nebyly shledány důvody pro vzetí do vazby. K hlavnímu líčení dne 14. 5. 2013 se obžalovaný opět nedostavil (doručení vykázáno); stejně tak se obžalovaný nedostavil k HL odročenému na 10. 7. 2013 (doručení nevykázáno). JUDr. B. proto opět vydává téhož dne příkaz k zatčení. Na č. l. 138 je obsažena informace policie, že na obžalovaného vydal OS pro Prahu 8 evropský zatýkací rozkaz; na č. l. 140 je obsažen záznam ze dne 7. 1. 2014 o kontrole provedené místopředsedou OS Praha 6 v rámci prověrky věcí starších 1 roku, v nichž nebylo konáno či do konce pololetí nařízeno HL, bylo doporučeno ke zvážení, zda by nebylo vhodné vydat evropský zatýkací rozkaz, který byl následně JUDr. B. vydán dne 11. 2. 2014.

Předseda kárného senátu se dotázal kárného navrhovatele, proč je JUDr. B. vytýkáno propuštění zadrženého z vazby, když o tomto propuštění rozhodovali jiní soudci. Kárný navrhovatel uvedl, že vycházel z výsledku kontroly Městského soudu v Praze.

Kárně obviněná uvedla, že mezi trestními soudci není výjimečná praxe odročování hlavních líčení, pokud při něm obžalovaný z trestného činu zanedbání povinné výživy vyjádří ochotu dlužné výživné zaplatit. Hlavním účelem trestního řízení je, aby obžalovaný dlužné výživné zaplatil.

4) 16 T 46/2008 – též 16 T 2/2009

Dle kárného návrhu se JUDr. B. měla dopustit *„evidentních průtahů a nekoncentrovanosti“*, byla u ní pouze minimální snaha zajistit osobu obžalované F. pro účely hlavního líčení a vydala obsahově chybné příkazy k zatčení. V období od 20. 10. 2011 do 8. 11. 2013 tedy svou nespoluprací s mezinárodním odborem trestním Ministerstva spravedlnosti při vydání evropského a mezinárodního zatýkacího rozkazu porušila § 2 odst. 4 trestního řádu.

V kárném návrhu je obsah spisu rekapitulován tak, že věc napadla dne 25. 6. 2008 a dne 13. 1. 2009 byla vyloučena věc proti obžalované F. k samostatnému projednání pod sp. zn. 16 T 2/2009. Toho dne bylo konáno HL pouze ve věci obžalovaného D., které bylo odročeno na 24. 3. 2009 za účelem předvolání obžalované F., která se nedostavila (její obhájce tvrdil, že je obžalovaná ve vysokém stupni těhotenství), stejně jako dne 24. 3. 2009, kdy neměla doručeno předvolání. Hlavní líčení bylo odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení, přičemž dne 15. 9. 2009 se k HL obžalovaná F. dostavila, trvala však na zachování pětidenní lhůty a doručení do vlastních rukou. Neúspěšně odročeno na 25. 11. 2009, kdy byl vydán příkaz k zatčení. Dle sdělení policie obžalovaná F., nyní S., odjela na území Slovenské republiky. Dne 3. 6. 2010 byl vydán evropský zatýkací rozkaz (EZR). Dne 27. 9. 2011 byl vydán mezinárodní zatýkací rozkaz (MZR). Dne 20. 10. 2011 vyzvalo Ministerstvo spravedlnosti Obvodní soud pro Prahu 6 k odstranění nedostatků MZR. Dne 27. 9. 2011 byl vydán nový MZR, dne 10. 7. 2012 sděluje ministerstvo OS pro Prahu 6, že MZR nemohl být realizován, neboť soud nezaslal veškeré požadované doklady, o které již bylo žádáno dne 20. 10. 2011. Dne 19. 9. 2012 ministerstvo urguje doplnění MZR; obžalovaná se zdržuje v Kanadě. Dne 14. 10. 2012 žádáno o vydání z Kanady. Dne 16. 8. 2013 vydán nový EZR, dne 6. 11. 2013 opětovná výzva ze strany ministerstva, jak hodlá soud v této věci postupovat, neboť kanadská strana žádá doplnění podkladů pro extradici; na to reagováno dne 8. 11. 2013. Dne 11. 4. 2014 sděluje ministerstvo, že obžalovaná se nyní zdržuje na území Slovenska. Dále bez úkonu.

Kárně obviněná k návrhu uvedla, že s odborem trestním Ministerstva spravedlnosti průběžně komunikovala a činila i další úkony směrem k dalším orgánům. V souvislosti s tímto skutkem je nutno vzít v úvahu, že se především mělo jednat o nedodání podkladů, které však nemohly být opatřovány přímo ze strany soudkyně, ale od jiného orgánu – konkrétně zejména od policie. Zásadním problémem bylo například to, že policie opakovaně nedodala fotografii ve vyžadované kvalitě. Dále bylo nutné vyžadovat další podklady od policie, a tedy soudkyně nemohla ovlivnit práci dožadované strany. Pokud došlo k nějakému průtahu, pak se obhajoba domnívá, že jej nelze označit za zaviněný – nelze opomenout ani zprávy dalších orgánů o zdržování se obžalované na různých územích.

Kárný senát ze spisu zjistil, že věc soudu napadla dne 25. 6. 2008, v průběhu HL dne 13. 1. 2009 byla věc obžalované M. F. vyloučena k samostatnému řízení. Po výslechu obžalovaného L. D. a přítomných svědků bylo HL odročeno na 24. 3. 2009. Toho dne bylo HL odročeno na neurčito za účelem pátrání po obžalované M. S., roz. F. Dne 24. 3. 2009 policie žádána o zjištění, zda se obžalovaná zdržuje na udávané adrese v Ostravě, což policie přípisem ze dne 7. 4. 2009 potvrzuje. Referátem ze dne 2. 7. 2009 je nařízeno HL na 15. 9. 2009. Na něm obžalovaná uvádí, že se o HL dozvěděla až telefonicky od svého obhájce, požaduje zachování pětidenní lhůty na přípravu k HL, neboť se nedostavil její obhájce JUDr. Doležal a poslal za sebe pouze substituta. HL bylo odročeno na 25. 11. 2009, k němuž se obžalovaná nedostavila. Téhož dne byl na obžalovanou vydán příkaz k zatčení. Policie sděluje dne 27. 4. 2010 (č. l. 47, 48) OS pro Prahu 6 místo pobytu obžalované na Slovensku a žádá o sdělení, zda bude vydán EZR; ten byl vydán dne 3. 6. 2010. Poté policie sdělila OS pro Prahu 6 dne 18. 8. 2010 (č. l. 59), že se obžalovaná pravděpodobně nachází v Kanadě, načež se ministerstvo dotazuje v přípisech ze dne 20. 1. 2011, 15. 3. 2011 a 5. 9. 2011, zda bude ve věci vydán též MZR. Ten byl posléze vydán dne

27. 9. 2011. Kvůli „řadě nedostatků“ ministerstvo žádá dne 20. 10. 2011 o přepracování MZR. Pokud kárný návrh hovoří o tom, že nový MZR byl vydán dne 27. 9. 2011, jedná se o chybu – oba zatýkací rozkazy, původní i opravený, jsou totiž datovány dnem 27. 9. 2011. Pokynem ze dne 20. 3. 2012 žádá JUDr. B. policii o dodání fotografie obžalované. Dne 19. 3. 2012 se ministerstvo dotazuje, kdy s ohledem na dopis ze dne 20. 10. 2011 a následné konzultace může očekávat zaslání podkladů, o které žádalo (č. l. 107 a 110), přípisem ze dne 17. 4. 2012 pak následují další konkrétní instrukce ministerstva ohledně zaslání fotografií obžalované, které již zjevně reagují na postup JUDr. B. při obstarávání náležitostí MZR a extradiční žádosti pro Kanadu. Následně JUDr. B. pokynem ze dne 18. 6. 2012 opět žádá policii o zaslání aktuální fotografie obžalované, tuto žádost urguje na základě pokynu ze dne 27. 6. 2012 (mezi č. l. 124 a 125 - má se jednat o nezvětšenou fotografii, tedy nikoliv fotografii, kterou soud obdržel spolu s přípisem policie dne 31. 5. 2012). Poté následuje dopis ministerstva ze dne 10. 7. 2012, podle něhož MZR zatím nemohl být realizován, neboť ministerstvo neobdrželo veškeré nezbytné podklady, s tím, že jakmile budou dodány, ministerstvo přijme *„příslušná opatření k případnému vyžádání jmenované z Kanady, včetně předběžné konzultace s kanadskými orgány“*. Policie pak požadované snímky obžalované, na základě žádosti ze dne 9. 7. 2012, zasílá dne 16. 7. 2012 (č. l. 130). Dne 24. 7. 2012 policie sděluje, že mezinárodní pátrání po obžalované bylo zahájeno již dne 8. 6. 2010 na základě EZR vydaného JUDr. B., posléze bylo rozšířeno na základě MZR, který vydal dne 3. 12. 2010 OS v Karviné, policie dosud od Interpolu neobdržela zprávu o vypátrání a zadržení jmenované. K dotazu ze dne 9. 7. 2012 pak policie dne 8. 8. 2012 sděluje stav vnitrostátního pátrání po obžalované. Dne 19. 9. 2012 ministerstvo urguje doplnění pokladů. JUDr. B. následně vypracuje žádost o extradici obžalované z Kanady ze dne 10. 10. 2012, která je předána kanceláři k vypravení dne 18. 10. 2012 a odeslána Ministerstvu spravedlnosti dne 1. 11. 2012. Dne 19. 5. 2013 zasílá policie OS pro Prahu 6 na vědomí, že obžalovaná daného dne přicestovala s rodinou z Kanady do Velké Británie a zřejmě bude pokračovat v cestě na Slovensko. Dne 21. 8. 2013 vydává JUDr. B. pokyn k zaslání EZR ze dne 3. 6. 2010 přeloženého do anglického jazyka policii. Na dotaz ministerstva ze dne 6. 11. 2013 na další postup ve věci žádosti o vydání z Kanady reaguje JUDr. B. přípisem ze dne 11. 11. 2013 (č. l. 210). Dle záznamu ze dne 7. 4. 2014 o kontrole provedené místopředsedou OS Praha 6 v rámci prověrky věcí starších 1 roku, v nichž nebylo konáno či do konce pololetí nařízeno HL, je na místě urgovat věc u ministerstva a žádat o pravidelné zasílání zpráv ve věci. K tomu vydává JUDr. B. pokyn dne 8. 4. 2014. Dne 11. 4. 2014 sděluje ministerstvo, že obžalovaná se nyní pravděpodobně zdržuje na území Slovenska, případně i v ČR, tedy s vysokou pravděpodobností mimo území Kanady, takže ministerstvo má za to, že další postup při přípravě extradičních materiálů pro Kanadu bude vhodný a účelný až po té, co bude přítomnost obžalované na území Kanady potvrzena. Poslední zpráva ve spise je ze dne 25. 6. 2014; policie v ní sděluje, že podle informací Interpolu Ottawa se obžalovaná naopak pravděpodobně zdržuje na území Kanady. Ministerstvo spravedlnosti bylo požádáno o zaslání extradičních materiálů kanadské straně.

Kárný navrhovatel k věci dodal, že nespolupráce s Ministerstvem spravedlnosti byla konstatována nejen v rámci kontroly provedené Městským soudem v Praze, ale i při kontrole provedené odborem dohledu Ministerstva spravedlnosti.

Obhájkyně kárně obviněné k věci uvedla, že ve věci nelze shledat provinění, problémy byly způsobeny rovněž formálními až formalistickými požadavky Ministerstva spravedlnosti na náležitosti mezinárodního zatýkacího rozkazu a přístupem Ministerstva spravedlnosti.

5) 16 T 4/2013

Dle kárného návrhu se JUDr. B. dopustila průtahů v poměrně jednoduché věci (jeden skutek kvalifikovaný dle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku - zpronevěra), nekoncentrovanosti řízení, neověřování důvodu pro odročení a tvrzené pracovní neschopnosti obžalovaného u jeho ošetřující lékařky. Porušení § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu a § 2 odst. 4 trestního řádu se JUDr. B. měla dopustit v období od 2. 4. 2013 do 18. 6. 2014.

Kárný navrhovatel v návrhu uvedl, že věc napadla dne 11. 1. 2013 a trestní příkaz byl vydán ke dni 18. 1. 2013. Po podání odporu nařízeno HL na 2. 4. 2013, které se nekonalo pro nepřítomnost obžalovaného, jemuž nebylo předvolání řádně doručeno. HL odročeno na 4. 6. 2013, poté na 12. 9. 2013 z důvodu onemocnění obžalovaného. Byl vyslechnut svědek mimo HL. Dne 12. 9. 2013 bylo HL odročeno opět z důvodu onemocnění obžalovaného na 25. 11. 2013. Vždy bylo předloženo pouze rozhodnutí o pracovní neschopnosti obžalovaného, aniž by soudkyně prověřovala schopnost jeho účasti u HL. Obhájce požádal o odročení HL z důvodu účasti u exekučního jednání v Ostravě. Dne 25. 11. 2013 se k HL dostavil obžalovaný se substitucí obhájce. HL se konalo a bylo odročeno na 24. 2. 2014, dostavil se svědek a bylo odročeno na 16. 4. 2014 za účelem výslechu svědka, jehož jméno uvedl slyšený svědek M. Hlavní líčení pak bylo konáno dne 16. 4. 2014, byl vyslechnut svědek H. a věc byla odročena na 18. 6. 2014 za účelem výslechu dvou svědků, kteří se nedostavili. HL dále odročeno na 3. 9. 2014.

Ve svém vyjádření kárně obviněná namítala, že věc byla zkomplikována zejména změnou pohlaví obžalovaného a jeho zdravotním stavem. Přesto soudkyně učinila veškeré kroky ke skončení věci – včetně výslechů svědků mimo hlavní líčení. Není pravdou, že by soudkyně neověřovala důvody neschopnosti obžalovaného, neboť měla k dispozici důkazy o jeho neschopnosti a pokud byly splněny podmínky, konala úkony mimo HL. Dne 2. 4. 2013 nemohlo být konáno HL z důvodu nedoručení předvolání, ačkoliv bylo zasláno řádně a včas. Obhájce totiž až dne 2. 4. 2013 soudu sděluje, že u obžalovaného proběhla změna jména z důvodu změny pohlaví. Proto muselo být HL odročeno na den 4. 6. 2013. Obžalovaný zaslal soudu potvrzení o neschopnosti a soudkyně tedy konala výslech svědka mimo HL, tedy využila oprávnění dané zákonem, nic lepšího nemohla ani v dané chvíli dělat. Není absolutně zřejmé, v čem má spočívat údajný průtah, když soudkyně ve věci konala. Pouhý den před konáním dalšího termínu HL dne 12. 9. 2013 zaslal obžalovaný soudu opět omluvu a lékařskou zprávu – soudkyně tedy nemohla HL konat, což předem nemohlo být zjištěno a očekáváno. K dalšímu HL dne 25. 11. 2013 se obžalovaný již dostavil a bylo provedeno další dokazování. HL však muselo být odročeno z toho důvodu, že obhajoba nesouhlasila s přečtením výpovědí všech svědků – soudkyně tedy neměla jinou zákonnou možnost a bylo nutné svědky předvolat. Dne 24. 2. 2014 se jeden z předvolaných svědků nedostavil a navíc obhájce navrhl výslech dalšího. Další HL se konalo za necelé dva měsíce a odročeno bylo za další dva měsíce – z důvodu doplnění dokazování.

Z podaného návrhu tedy není vůbec zřejmé, v čem je spatřován průtah a zaviněné porušení povinností soudkyně, když činila veškeré kroky ke skončení věci a k zajištění řádného průběhu řízení. Pakliže bylo odročováno, bylo to v podstatě vždy z důvodu potřeby dokazování, což nelze soudci vyčítat, neboť by se jednalo o nepřípustný zásah do nezávislosti soudce – soudce vede řízení a k rozhodnutí potřebuje provést dokazování v rozsahu, který považuje za nezbytný. Rozsah takového dokazování nelze vytýkat soudci jako způsobení průtahů, či snad dokonce jako zaviněné porušení povinností. Pokud jde o nepřítomnost obžalovaného, byla vždy „náhlá“, avšak pokud to bylo možné, byl svědek vyslechnut mimo HL.

Kárný senát ze spisu ověřil, že věc napadla dne 11. 1. 2013, dne 18. 1. 2013 vydán trestní příkaz. Po podání odporu (v kopii spisu ovšem není založen) nařízeno pokynem ze dne 1. 3. 2013 HL na 2. 4. 2013. Neúspěšné předvolání k tomuto hlavnímu líčení bylo obžalovanému doručováno na adresu A. 5, P., kde se měl zdržovat dle návrhu na potrestání. Podle protokolu z HL obhájce soud informoval, že obžalovaný změnil jméno na „N. Š.“. Následovala HL dne 4. 6. 2013 a 12. 9. 2013, z nichž se obžalovaný omluvil v důsledku pracovní neschopnosti (viz rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 3. 6. 2013 (č. l. 109 a násl.) a ze dne 11. 9. 2013 (č. l. 113). Svědek M. byl vyslechnut mimo HL dne 4. 6. 2013 (č. l. 112). Obhájce se na č. l. 125 (zřejmě chybně datováno dnem 25. 2. 2013) omlouvá z hlavního líčení dne 25. 11. 2013 z důvodu jednání v naléhavé věci jiného klienta a informuje, že u obžalovaného N. Š. (dříve V. Š.), dle jeho vyjádření, probíhá proces změny pohlaví, a to nejprve hormonálně a po té operativně, s čímž jsou spojeny značné zásahy do psychiky; dle vyjádření obžalovaného měla také probíhat jednání o „*naturální restituci poškozenému*“ (vrácení zapůjčené věci), která by měla proběhnout do konce roku 2013. U HL dne 25. 11. 2013 byl obžalovaný přítomen, v rámci svého výslechu nevypovídal; po provedení výslechu svědka bylo odročeno na den 24. 2. 2014, a to za účelem *výslechu* svědka G., který se k HL nedostavil, a za tím účelem, aby byla obžalovanému dána možnost stroj, který zpronevěřil, vrátit. Na HL dne 24. 2. 2014 byl opětovně vyslechnut svědek M., ovšem tentokrát za účasti obžalovaného, svědek G. se bez omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán. HL odročeno na 16. 4. 2014, z něhož se svědek G. telefonicky omluvil ze zdravotních důvodů (hepatitida), při HL byl vyslechnut svědek H. a HL bylo odročeno na 18. 6. 2014 za účelem výslechu svědka G., na němž obhájce trval. Dne 18. 6. 2014 se k HL nedostavili předvolaní svědci G. ani Ch., jehož výslech rovněž navrhla obhajoba, a hlavní líčení bylo odročeno na 3. 9. 2014.

Kárný navrhovatel se na tomto místě vyjádřil k dotazu předsedy kárného senátu, co dalšího měla kárně obviněná prověřovat, když byla omluva obžalovaného doložena potvrzením o jeho pracovní neschopnosti. Kárný navrhovatel uvedl, že je třeba zjistit, zda neschopnost vykonávat práci také skutečně brání účasti na soudním jednání; jsou to dvě rozdílné věci a v některých případech je třeba věc ověřit u ošetřujícího lékaře. Dle názoru obhájkyně kárné obviněné ve věci nedošlo k průtahům, kárně obviněná konala tak, aby došlo k ukončení řízení; zdravotní komplikace na straně obžalovaného byly závažné, neboť u něj docházelo ke změně pohlaví.

6) 16 T 22/2012

V kárném návrhu je uvedeno, že JUDr. B. ve věci volila dlouhé termíny odročení HL, nekoncentrovaně vedla řízení a neurčila lhůtu k podání znaleckého posudku, byť jde o jednoduchou trestní věc kvalifikovanou dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku (poškození cizí věci). Ke kárnému provinění mělo dojít konkrétně v obdobích od 18. 6. 2012 do 28. 1. 2013 a poté od 29. 7. 2013 do 20. 5. 2014.

Kárný návrh shrnuje obsah spisu tak, že věc napadla dne 14. 2. 2012, dne 21. 2. 2012 byl vydán trestní příkaz, proti němuž byl dne 19. 3. 2012 podán odpor. HL bylo nařízeno na 18. 6. 2012, konáno a odročeno na 14. 9. 2012. Toto hlavní líčení proběhlo, nepodařilo se však přehrát záznam dodaný policií, a proto bylo odročeno na 16. 11. 2012. Dne 16. 11. 2012 bylo hlavní líčení opětovně konáno, byl proveden výslech znalce a svědkyně; hlavní líčení bylo pak odročeno na 28. 1. 2013, kdy se konalo a za účelem doplnění znaleckého posudku bylo odročeno na 3. 4. 2013, kdy se konalo a byl vyhlášen rozsudek. Dne 17. 4. 2013 došlo odvolání státního zástupce, dne 14. 5. 2013 byla věc předložena Městskému soudu v Praze s odvoláním. Dne 12. 6. 2013 byl zprošťující rozsudek OS pro Prahu 6 zrušen, dne 27. 6. 2013 byla věc vrácena zpět soudu I. stupně. HL bylo nařízeno až dne 29. 7. 2013 na 17. 10. 2013, kdy se konalo a bylo odročeno na neurčito za účelem přibrání znalce k posouzení výše způsobené škody. Znalec přibrán dne 11. 10. 2013, aniž by byl stanoven termín podání znaleckého posudku. Dne 30. 1. 2014 došel znalecký posudek, HL nařízeno dne 29. 4. 2014 na 20. 5. 2014. Dne 20. 5. 2014 se však nekonalo a bylo odročeno za účelem výslechu znalců, kteří se omluvili, na 17. 6. 2014, kdy byl vynesen zprošťující rozsudek rozeslaný dne 25. 6. 2014, proti němuž si dne 27. 6. 2014 podal státní zástupce odvolání.

Dle vyjádření kárně obviněné není absolutně zřejmé, kde konkrétně má být průtah, když HL dne 18. 6. 2012 se konalo, 14. 9. 2012 rovněž, 16. 11. 2012 a 28. 1. 2013 také a byly provedeny veškeré potřebné úkony, které mohly být dosud v rámci těchto termínů provedeny a bylo odročeno z důvodů požadavků SZ a toho, co vyplynulo z dokazování. Termíny mezi jednotlivými HL jsou naprosto standardní a odrážejí i dobu dovolené klientky a svátky, nehledě na to, že dne 14. 9. 2012 nastal technický problém s přehráváním záznamu – tedy skutečnost, která nastala zcela nezávisle na vůli soudkyně. Pokud jde o další navrhovatelem namítané období údajných průtahů – 29. 7. 2013 až 20. 5. 2014, opět není specifikováno, čím konkrétně a kdy mělo k údajnému průtahu dojít. HL bylo nařízeno až dne 29. 7. 2013, neboť předtím byla již dne 28. 6. 2013 (tedy 1 den po vrácení věci) dožadována policie o provedení došetření a ta to zaslala až 26. 7. 2013 – což byl pátek. Tedy ihned v pondělí došlo k nařízení termínu HL (což byl i první den po návratu soudkyně z dovolené). Dne 17. 10. 2013 bylo HL konáno a přibrán znalec, neboť přibrání znalce bylo na úvaze a vyplynulo tedy až z doplněného dokazování. Znalecký posudek došel v naprosto standardní lhůtě, která odrážela zejména zaneprázdněnost znalců a vlastně všech na konci ročního období a také uplynulé vánoční svátky. HL bylo stanoveno na den 20. 5. 2014, neboť z provedeného dokazování vyvstala potřeba přibrat dalšího znalce – z biomechaniky, což bylo učiněno již dne 3. 2. 2014 a ZP přišel dne 28. 4. 2013 a ihned poté byl nařízen termín HL – není tedy zřejmé, co má být průtahem, či dokonce zaviněným porušením povinností soudce. Tato věc je již vyřízena ke dni 17. 6. 2014.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc soudu napadla dne 14. 2. 2012, dne 21. 2. 2012 byl vydán trestní příkaz, proti němuž dne 19. 3. 2012 obviněný podal odpor. HL bylo nařízeno referátem ze dne 30. 3. 2012 (vypraveným dne 24. 5. 2012) na 18. 6. 2012. Během něho byl vyslechnut obžalovaný a předvolaní svědci, po té bylo HL odročeno na 14. 9. 2012 za účelem výslechu 3 svědků navržených obžalovaným. Na HL dne 14. 9. 2012 byly vyslechnuti 2 ze 3 navržených svědků, svědkyně V. se z účasti na HL omluvila. Bylo odročeno na 16. 11. 2012 za účelem výslechu znalce (znalecký posudek zaslal obžalovaný soudu dne 26. 6. 2012), omluvené svědkyně a také za účelem přehrání záznamu dodaného policií, který se z technických důvodů nepodařilo přehrát. Referátem ze dne 17. 9. 2012 žádala JUDr. B. policii o zvětšení a vyčištění daného záznamu z pouliční kamery a pořízení fotografií. Při HL dne 16. 11. 2012 byl proveden výslech svědkyně V. a znalce. V protokolu není výslovně uvedeno, z jakého důvodu se odročuje na 28. 1. 2013, z jeho obsahu však plyne, že to bylo zejména na základě návrhů státního zástupce na doplnění dokazování. Odpověď policie, podle níž v podstatě nelze zajistit lepší kvalitu daného videozáznamu, obdržel soud až dne 3. 12. 2012. Při HL dne 28. 1. 2013 pokračoval výslech znalce otázkami státního zástupce a obhajoby a proběhl výslech svědka F. navržený státním zástupcem. Znalec byl požádán na základě výpovědi svědka o doplnění znaleckého posudku, po té HL odročeno na 3. 4. 2013. Na základě pokynu ze dne 28. 1. 2013 byl zjišťován způsob, jak lze přehrát zmiňovaný videozáznam. Soud dále obdržel doplněný znalecký posudek ze dne 31. 3. 2013. Na HL dne 3. 4. 2013 po výslechu svědka F. K. a vyjádření znalce k doplněnému znaleckému posudku byl vyhlášen zprošťující rozsudek. K odvolání státního zástupce i obžalovaného byl tento rozsudek zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2013 doručeným OS pro Prahu 6 dne 27. 6. 2013. Odvolací soud uložil soudu 1. stupně, aby doplnil dokazování nejen ohledně vzniklé škody, ale i ohledně toho, zda se stal skutek, který je předmětem obžaloby. Následuje pokyn JUDr. B. ze dne 28. 6. 2013, v němž mimo jiné žádá Kriminalistický ústav PČR o doostření kontur na zmiňovaném policejním záznamu. Žádané materiály soud obdržel od kriminalistického ústavu dne 26. 7. 2013. Po té nařízeno HL na 17. 10. 2013 (č. l. 152a, u něhož však není v důsledku kvality kopie zřejmé, ze kterého je dne; lze ale mít za to, že to bylo dne 29. 7. 2013, jak uvádí kárný návrh). Na něm byl promítán záznam upravený kriminalistickým ústavem a dále proveden výslech svědka F. Po té bylo HL odročeno na neurčito za účelem přibrání znalce k posouzení výše způsobené škody. Znalec k určení poškození služebního vozidla policie a výše škody byl ustanoven opatřením ze dne 11. 10. 2013, v němž skutečně není lhůta pro vypracování znaleckého posudku stanovena. Spis znalec převzal dne 5. 12. 2013 (č. l. 161). Znalecký posudek byl dodán soudu dne 30. 1. 2014. Další znalec k určení toho, zda mohl škodu na vozidle způsobit obžalovaný, byl přibrán opatřením ze dne 3. 2. 2014, opět bez určení lhůty k vypracování posudku. Znalecký posudek byl soudu dodán dne 28. 4. 2014. Referátem z následujícího dne bylo nařízeno HL na 20. 5. 2014, z něhož se oba znalci omluvili, a bylo třeba odročit na 17. 6. 2014, kdy proběhl výslech obou znalců a následně byl vynesen opět zprošťující rozsudek, proti němuž podala státní zástupkyně dne 27. 6. 2014 blanketní odvolání.

Kárný navrhovatel k věci dodal, že rozsudek JUDr. B. byl rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2014 zrušen z důvodu procesních pochybení, další hlavní líčení má kárně obviněná nařízeno na 5. 1. 2015. On sám přitom považuje za vhodnější

a efektivnější, když jsou znalcům stanoveny jasné termíny pro zpracování znaleckého posudku, než když je s nimi věc domlouvána pouze ústně.

Obhájkyně kárně obviněné naproti tomu uvedla, že dle jejího názoru je naopak efektivnější neformální kontakt se znalci. Ve věci samotné přitom byly znalecké posudky dodávány ve standardních lhůtách a v řízení k průtahům nedocházelo.

7) 16 T 18/2012

Dle kárného návrhu se JUDr. B. měla dopustit *„zjevné nekoncentrovanosti řízení, termíny HL stanovila s příliš dlouhými časovými odstupy, neurčila lhůtu k vypracování znaleckého posudku"*. K porušení týchž ustanovení jako ve výše uvedených případech mělo dojít v obdobích od 22. 2. 2012 do 21. 11. 2012 a poté ode dne 10. 6. 2013 do 3. 3. 2014.

V kárném návrhu je obsah spisu shrnut tak, že věc napadla dne 31. 1. 2012 a HL bylo nařízeno pokynem ze dne 22. 2. 2012 na 10. 5. 2012. Toto hlavní líčení se konalo a bylo odročeno na 15. 8. 2012 za účelem výslechu dalších svědků. Dne 15. 8. 2012 se hlavní líčení opět konalo a bylo odročeno na 21. 11. 2012 za účelem výslechu svědka M.; dne 21. 11. 2012 bylo HL konáno a přistoupeno k závěrečným návrhům, vynesen rozsudek, jenž byl vypraven dne 30. 11. 2012. Dne 7. 12. 2012 bylo podáno odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného a rovněž odvolání obžalovaného. Dne 5. 2. 2013 byla věc předložena Městskému soudu v Praze a následně vrácena bez věcného vyřízení s tím, že odvolání obžalovaného nemá náležitosti dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Doplněné odvolání došlo soudu dne 12. 3. 2013, dne 9. 4. 2013 opět věc předložena Městskému soudu v Praze s odvoláním. Dne 7. 5. 2013 byl v neveřejném zasedání rozsudek zrušen, věc vrácena soudu I. stupně, který spis obdržel dne 5. 6. 2013. Ke dni 10. 6. 2013 byl přibrán znalec, dne 22. 7. 2013 došla žádost znalce o zproštění povinnosti k vypracování znaleckého posudku. Dne 1. 8. 2013 byl přibrán nový znalec, znalecký posudek vyhotoven, nedatován (podle rejstříku byl spis u znalce v době od 26. 9. do 9. 12. 2013), docházely opakované dotazy státního zástupce, zda již byl ve věci vypracován znalecký posudek. HL nařízeno až na 3. 3. 2014 za účelem výslechu znalce, který nebyl předvolán, odročeno na 30. 4. 2014. Dne 30. 4. 2014 HL nekonáno, přísedící zapomněla na termín HL, odročeno na 27. 5. 2014, kdy byl vynesen rozsudek rozeslaný ke dni 9. 6. 2014, dne 11. 6. a 17. 6. 2014 byla proti němu podána odvolání státního zástupce i obžalovaného, státní zástupce je vzal posléze zpět, což vzal usnesením ze dne 25. 6. 2014 soud na vědomí.

Podle názoru kárně obviněné byl průběh tohoto řízení zkomplikován především okolnostmi, které nastaly nezávisle na její vůli. Termíny odročených HL reflektovaly stav dokazování a úkony ostatních osob v řízení – mimo jiné žádost prvotního znalce o zproštění povinnosti k vypracování znaleckého posudku – to jí nelze klást k tíži, průtah tedy nemůže být uváděn již od navrhovatelem tvrzeného data 10. 6. 2013. Navíc je nutno vzít v úvahu i ostatní řízení a termíny jednání – lze zjistit z přehledu jednání senátu 16 T vyžádáním jejich soupisu. Tato věc je již vyřízena ke dni 27. 5. 2014.

Jak kárný senát ověřil ze spisu, věc napadla soudu dne 31. 1. 2012 a HL bylo nařízeno pokynem ze dne 17. 2 2012 předaným kanceláři dne 22. 2. 2012 na 10. 5. 2012. Na HL dne 10. 5. 2012 byly provedeny výslechy obžalovaného a svědků, kteří se dostavili,

následně odročeno na 15. 8. 2012 za účelem výslechu dalších svědků. Dne 15. 8. 2012 při HL proveden mj. výslech svědků F. a K., opět se nedostavil svědek M., ač byl řádně obeslán, proto odročeno na 21. 11. 2012. Pokynem na č. l. 731 pak JUDr. B. mj. požádala Policii ČR o předvedení svědka M. Žádosti obhájce obžalovaného ze dne 6. 11. 2012 (č. l. 743) o odročení hlavního líčení JUDr. B. nevyhověla. Policie přípisem ze dne 21. 11. 2012 sdělila, že svědka M. není možné předvést, neboť lustrací bylo zjištěno, že svědek mezitím zemřel. Na HL dne 21. 11. 2012 byl proveden výslech svědka J. S., čteny obstarané listinné důkazy, návrh obhájce na doplnění dokazování znaleckým posudkem byl soudem zamítnut a byl vyhlášen rozsudek. K odvolání obžalovaného a státního zástupce byl rozsudek OS Praha 6 usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2013 zrušen a věc vrácena soudu I. stupně, přičemž městský soud OS pro Prahu 6 uložil, aby doplnil dokazování a ve věci ustanovil znalce. Po rozhodnutí odvolacího soudu byl spis vrácen OS pro Prahu 6 dne 5. 6. 2013, opatřením ze dne 10. 6. 2013 (č. l. 856) byl znalec přibrán, přičemž soudem skutečně nebyl stanoven termín vypracování znaleckého posudku k otázkám položeným znalci. Znalec přípisem ze dne 17. 7. 2013, který soud obdržel dne 22. 7. 2013, požádal o zproštění povinnosti k vypracování znaleckého posudku, neboť jeho aprobací je výhradně účetní evidence fyzických osob a OSVČ, nikoli osob právnických. Nový znalec byl přibrán opatřením ze dne 1. 8. 2013. Ve spise se nachází pouze jeden dotaz (č. l. 875) státního zastupitelství (ze dne 16. 9. 2013) na to, kdy bude znalecký posudek vypracován. V opatření o přibrání znalce (č. l. 869) opět nebyla stanovena lhůta k vypracování posudku, znalecký posudek byl vypracován dne 4. 12. 2013 a dodán soudu následujícího dne. HL nařízeno pokynem ze dne 13. 12. 2013 na 3. 3. 2014. Další úkony ve spise jsou již mimo časový rámec skutku vymezeného navrhovatelem.

Obhájkyně kárně obviněné dodala, že JUDr. B. jsou v tomto případě vytýkány skutečnosti, které nastaly nezávisle na její vůli. Kárně obviněná činila úkony, které směřovaly k rozhodnutí věci. Vytýkaná období nejsou natolik dlouhá, aby bylo dosaženo intenzity kárného provinění.

8) 16 T 33/2011

Dle kárného návrhu se JUDr. B. měla dopustit *„zřejmých průtahů v řízení a jeho nekoncentrovaného vedení, projevila neschopnost zajistit účast obžalovaných u HL“*. Tohoto jednání se měla dopustit v obdobích ode dne 23. 1. 2011 (správně má být od 21. 3. 2011) do 12. 3. 2012 a ode dne 31. 7. 2012 do 7. 1. 2014.

Navrhovatel v kárném návrhu uvedl, že věc napadla dne 1. 3. 2011, HL nařízeno pokynem ze dne 21. 3. 2011 na 9. 5. 2011, které se nekonalo, nedostavil se ani jeden z obžalovaných. Na obžalovaného B. vydal příkaz k zatčení také OS pro Prahu 7; odročeno na 31. 8. 2011. Dne 13. 5. 2011 se dostavil obžalovaný B. a převzal obžalobu a předvolání k HL. Dne 25. 5. 2011 byl vydán příkaz k zatčení na obžalovaného Ch., který byl zatčen dne 6. 7. 2011 a následujícího dne 7. 7. 2011 propuštěn ze zatčení. K HL dne 30. 8. 2011 se ani jeden z obžalovaných nedostavil. U všech tří obžalovaných bylo řádně doručeno předvolání, HL konáno bez jejich přítomnosti, za účelem upozornění obžalovaných na změnu právní kvalifikace odročeno na 17. 10. 2011. Dne 17. 10. 2011 se nedostavil obžalovaný N., aniž by měl doručeno předvolání, nedostavil se ani obžalovaný B. s tím, že se má nacházet údajně ve vazbě. Proveden výslech svědka mimo HL, odročeno

na 18. 1. 2012. Dne 21. 10. 2011 vydán příkaz k zatčení na obžalovaného N., realizován dne 8. 11. 2011, avšak dne 9. 11. 2011 byl obžalovaný propuštěn ze zatčení. Obžalovanému B. byl ustanoven obhájce, dne 18. 1. 2012 se opětovně nedostavil obžalovaný N., údajně omluvený; odročeno na 11. 4. 2012, znovu dne 12. 3. 2012 vydán příkaz k zatčení na obžalovaného N.. Dne 11. 4. 2012 se dostavili všichni obžalovaní. Obžalovaní B. a N. předvedeni eskortou, byl vynesen rozsudek, věc s odvoláním obžalovaného Ch. předložena dne 22. 5. 2012 Městskému soudu v Praze. Dne 19. 6. 2012 bylo rozhodnuto odvolacím soudem ve věci obžalovaného L. N. ve výroku o trestu, spis vrácen 31. 7. 2012 zpět. Ohledně obžalovaného V. Ch. byl dne 19. 6. 2012 zrušen rozsudek v celém rozsahu a věc vrácena zpět soudu I. stupně k novému projednání. OS pro Prahu 6 byl spis vrácen ke dni 31. 7. 2012. HL nařízeno až na den 7. 11. 2012 pokynem ze dne 3. 8. 2012. Dne 7. 11. 2012 se HL nekonalo, obžalovaný se nedostavil, doručení předvolání k jednání „nebylo vykázáno“; HL odročeno na 6. 2. 2013, kdy se opět nekonalo, obžalovaný Ch. se nacházel dle zjištění soudu toho času ve vazební věznici ve Spolkové republice Německo. HL bylo odročeno na neurčito za účelem vyčkání konce řízení v cizině. Dne 19. 3. 2013 bylo nařízeno HL na den 31. 5. 2013, jež bylo odročeno za účelem pátrání po pobytu obžalovaného s tím, že je ve výkonu trestu odnětí svobody v Německu do 17. 9. 2013. HL nařízeno na 6. 1. 2014, dne 11. 10. 2013 vydán příkaz k zatčení, dne 1. 11. 2013 odvolán; HL dne 6. 1. 2014 odročeno na neurčito z důvodu nepřítomnosti obžalovaného. Dne 7. 1. 2014 bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu dle § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Dne 20. 1. 2014 byla doručena stížnost státního zástupce, dne 25. 3. 2014 věc předložena Městskému soudu v Praze, který dne 10. 4. 2014 zrušil napadené usnesení, věc vrácena soudu I. stupně dne 29. 4. 2014. Bylo nařízeno HL na 27. 5. 2014, kdy byl vynesen rozsudek, jenž téhož dne nabyl právní moci.

Podle vyjádření kárně obviněné ke kárnému návrhu není z návrhu vůbec zřejmé, proč by se mělo jednat o průtah zaviněný soudkyní, která mohla jen stěží ovlivnit dostavení se obžalovaných k HL a předvídat obstrukce. Soudkyně nařídila termín prvního HL plně v souladu se svými povinnostmi a v komparaci ke spisu a počtu obžalovaných. Termín HL byl stanoven již za 1,5 měsíce. To, že se HL dne 9. 5. 2011 nekonalo, bylo způsobeno obžalovanými, neboť se nedostavili a nebyly splněny podmínky pro konání HL v nepřítomnosti. Tedy muselo být odročeno. Dne 30. 8. 2011 pak – přestože se obžalovaní opět nedostavili, využila soudkyně svého oprávnění a bylo konáno HL v nepřítomnosti obžalovaných. Protože z dokazování vyplynula potřeba upozornit obžalované na změnu právní kvalifikace a bylo nutné v dokazování pokračovat, bylo HL odročeno na den 17. 10. 2011. To, že se nedostavili někteří obžalovaní a že se nepodařilo doručit předvolání jednomu z obžalovaných, nemohla soudkyně ovlivnit. Přesto soudkyně postupovala směrem ke skončení věci, když provedla výslech svědka mimo HL, vydala příkaz k zatčení a nařídila termín HL. Rozsudek byl vynesen i přes obstrukce obžalovaných již dne 11. 4. 2012. Z postupu soudkyně tedy není zřejmý žádný průtah, natož zaviněné porušení povinností soudce. Po vrácení věci k novému projednání ohledně části rozsudku dne 31. 7. 2012 opět nelze v jednání soudkyně spatřovat zaviněné porušení povinností, neboť činila veškeré úkony ke skončení věci, včetně příkazu k zatčení, přičemž věc byla komplikována záležitostmi nastalými mimo volní sféru soudkyně – týká se zejména pobytu obžalovaného mimo ČR. Tato věc je již rovněž vyřízena.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc soudu napadla dne 1. 3. 2011, HL bylo nařízeno pokynem ze dne 21. 3. 2011 na 9. 5. 2011, k němuž se nikdo s obžalovaných nedostavil, doručení nebylo u nikoho z nich vykázáno, neboť zásilky doručované poštou se vrátily ve dvou případech s tím, že si adresát uloženou zásilku v úložní době nevyzvedl, a v jednom případě neměl adresát v místě doručení schránku. Při HL bylo konstatováno, že na jednoho z obžalovaných (N. B.) byl vydán příkaz k zatčení OS Praha 7. Z důvodu nepřítomnosti obžalovaných odročeno na 31. 8. 2011. Podle úředního záznamu na č. l. 183 se dne 12. 5. 2011 dostavil k soudu obžalovaný L. N., bylo mu krátkou cestou doručeno mj. předvolání k HL. Na základě pokynu soudkyně bylo dne 13. 5. 2011 zjištěno, že obžalovaní B. ani Ch. nejsou ve vazbě ani ve VTOS. Téhož dne se k soudu dostavil též obžalovaný B. a přebírá mj. předvolání k HL. Pokus o doručení obžalovanému Ch. je opět neúspěšný, dne 23. 5. 2011 se zásilka vrátila soudu zpět. Dne 25. 5. 2011 je vydán příkaz k zatčení obžalovaného Ch. (č. l. 189). Po zatčení dne 6. 7. 2011 je pak obžalovaný Ch. dne 7. 7. 2011 soudkyní JUDr. K. propuštěn na svobodu, neboť u něj nebyly shledány vazební důvody (sdělil na sebe kontaktní údaje a uvedl, že se dostaví k HL). Při té příležitosti mu bylo doručeno předvolání k HL. Přesto se k HL dne 31. 8. 2011 žádný z obžalovaných nedostavil, ač jim bylo předvolání řádně doručeno. Podle § 202 odst. 2 trestního řádu bylo HL vedeno v jejich nepřítomnosti, byl mj. proveden výslech svědka L. a provedeno dokazování listinnými důkazy, následně HL odročeno za účelem upozornění obžalovaných na změnu právní kvalifikace na 17. 10. 2011. Následně opět neúspěšně doručováno předvolání k HL obžalovaným, zásilky se vrátily nedoručené dne 20., resp. 30. 9. 2011. Dne 14. a 17. 10. 2011 byl proveden pokus kontaktovat obžalované telefonicky, obžalovaný Ch. sdělil, že se dostaví, ostatní obžalovaní byli nedostupní. Dne 17. 10. 2011 bylo zjištěno, že obžalovaný B. se nachází ve vazební věznici v Praze Pankrác, obžalovaný N. nebyl ve vazbě ani ve VTOS. K HL dne 17. 10. 2011 se z obžalovaných dostavil jen V. Ch., u dalších obžalovaných nebylo doručení vykázáno, z tohoto důvodu bylo HL odročeno na 18. 1. 2012. Dne 17. 10. 2011 byl proveden rovněž výslech svědka T. mimo HL za přítomnosti obžalovaného Ch. V případě L. N. byl dne 21. 10. 2011 vydán příkaz k zatčení, zatčen byl tento obžalovaný dne 8. 11. 2011, JUDr. K. N. však byl ze zatčení propuštěn dne 9. 11. 2011, přičemž přebral krátkou cestou předvolání k HL. Dne 24. 11. 2011 požádala soudkyně o eskortu obžalovaného B. k HL a dne 2. 12. 2011 mu ustanovila obhájce. K HL dne 18. 1. 2012 se nedostavil pouze obžalovaný N., přičemž se téhož dne telefonicky omluvil, že hlavní líčení nestihne, neboť byl zadržen policií a žádá tudíž o odročení HL, jemuž chce být přítomen (č. l. 240). Z tohoto důvodu bylo HL odročeno na 11. 4. 2012. Dne 21. 2. 2013 (po opětovném neúspěšném doručování obžalovanému N.) bylo zjištěno lustrací v CEV, že obžalovaný N. je ve VTOS ve věznici Pankrác. Následuje pokyn soudkyně ze dne 23. 2. 2012 k jeho eskortě k HL a dne 30. 3. 2012 je mu ustanoven obhájce. HL dne 11. 4. 2012 se konalo za přítomnosti všech obžalovaných a je vyhlášen rozsudek. Na základě odvolání obžalovaného Ch. byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012 rozsudek OS Praha 6 v odvoláním napadených výrocích zrušen a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí. Spis byl OS Praha 6 vrácen dne 31. 7. 2012, pokynem ze dne 2. 8. 2012 bylo mj. nařízeno HL na den 7. 11. 2012. Přes opakované pokusy se nepodařilo doručit předvolání obžalovanému Ch., který se k HL nedostavil, proto bylo odročeno na 6. 2. 2013. Na základě pokynu ze dne 6. 11. 2012 bylo zjišťováno místo pobytu obžalovaného a činěny pokusy o doručení předvolání k HL prostřednictvím policie. Proběhl pokus o doručení též na adresu dodanou PMS ČR (31. 12. 2012). Dne 2. 1. 2013 obdržel soud sdělení pošty, že obžalovaný je ve VTOS v SRN. Na základě pokynu ze

dne 11. 1. 2013 žádána policie o potvrzení této informace. Na HL dne 6. 2. 2013 je konstatováno, že se obžalovaný nachází ve vazební věznici v Německu a HL je odročeno na neurčito za účelem zjištění, kdy je možné očekávat konec řízení ve věci obžalovaného. Téhož dne věc dána na lhůtu 1 měsíc. Pokynem ze dne 14. 3. 2013 nařízeno HL na 21. 5. 2013. Pokus o doručení obžalovanému Ch. byl opět neúspěšný. HL bylo odročeno na neurčito za účelem pátrání po pobytu obžalovaného. Dne 21. 5. 2013 je dán pokyn kanceláři, provedený až dne 25. 6. 2013, k lustraci v příslušných evidencích, není zjištěno, že by byl obžalovaný v ČR ve vazbě nebo ve VTOS. Dne 28. 6. 2013 byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného. Dne 31. 7. 2013 policie sděluje, že jmenovaný byl zadržen dne 18. 9. 2012 v SRN a za trestný čin zvlášť závažné krádeže se zbraní byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku. Předpokládaný konec trestu byl stanoven na 17. 9. 2013. Dne 3. 10. 2013 byl spis kontrolován místopředsedou OS pro Prahu 6, bylo doporučeno s ohledem na konec trestu obžalovaného v SRN vydat nový příkaz k zatčení. Ten byl vydán dne 11. 10. 2013. HL bylo nařízeno pokynem ze dne 29. 10. 2013 na 6. 1. 2014. O doručení předvolání obžalovanému Ch. byla požádána policie. Dne 1. 11. 2013 policie sděluje, že předvolání doručila obžalovanému do vlastních rukou na adrese u jeho rodičů, příkaz k zatčení nebyl po dohodě s JUDr. B. realizován. K HL dne 6. 1. 2014 se ovšem obžalovaný přesto nedostavil; odročeno na neurčito z důvodu nepřítomnosti obžalovaného. Usnesením ze dne 7. 1. 2014 soud podle § 231 odst. 1 ve spojení s § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu trestní stíhání obžalovaného V. Ch. zastavil. Další úkony ve spise jsou již mimo časový rámec skutku, jak byl vymezen v kárném návrhu.

Obhájkyně kárně obviněné uvedla, že „průtahy“ ve věci byly způsobeny okolnostmi neovlivnitelnými vůlí JUDr. B., a to např. proto, že se obžalovaný nacházel v zahraničí, kde páchal další trestnou činnost. Odročování bylo způsobeno obstrukcemi obžalovaných, kárně obviněná se však snažila konat tak, aby věc byla vyřízena, kupř. pokud mohla, tak vyslýchala svědky mimo hlavní líčení. Jinak obhájkyně odkázala na své písemné vyjádření k danému skutku.

9) 16 T 60/2013

V kárném návrhu je uvedeno, že se ve věci JUDr. B. *„dopustila evidentních průtahů v řízení, HL se jí doposud nepodařilo vůbec zahájit, přitom jde o věc starší jednoho roku, omluvy obžalovaných neověřovala“*. Tatáž ustanovení trestního řádu jako ve shora uvedených případech měla být porušena v době nejméně od 15. 5. 2013 do 13. 6. 2014.

V kárném návrhu se ohledně obsahu spisu dále uvádí, že věc napadla dne 28. 4. 2013 a HL bylo nařízeno až na 14. 8. 2013 pokynem soudkyně předaným kanceláři dne 15. 5. 2013. Obžalovaný T. požádal o odročení jednání ze zdravotních a rodinných důvodů vzhledem k úmrtí matky dne 20. 7. 2013. Dne 14. 8. 2013 se dostavili někteří obžalovaní, přesto HL nebylo zahájeno; *„odročeno na 31. 10. 2013 bez úkonu“*. Dne 9. 9. 2013 byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného V. S., který se k původnímu HL nedostavil. Dne 18. 9. 2013 byl tento obžalovaný zatčen, téhož dne ze zatčení propuštěn a příkaz k zatčení odvolán. HL nařízeno na 30. 10. 2013; obžalovaný T. opět ze závažných zdravotních důvodů požádal o odročení (stav po operaci srdce a následné hospitalizaci). Dne 31. 10. 2013 se nedostavil rovněž obžalovaný O., odročeno bez zahájení jednání na 14. 1. 2014, které bylo pro omluvy obhájců přeloženo na 11. 2. 2014, kdy se bez omluvy nedostavil obžalovaný

O.; další obžalovaný se omluvil, tři byli přítomni. Dokazování opět nebylo zahájeno, byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného O. HL nařízeno na 1. 4. 2014; dne 14. 3. 2014 byl příkaz k zatčení odvolán. Trestní věc obžalovaného J. T. vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí. Dne 1. 4. 2014 se k HL nedostavil žádný z obžalovaných, proveden výslech svědků mimo HL, a to bylo jinak odročeno na neurčito za účelem vydání dalšího příkazu k zatčení na obžalovaného O. (byl vydán téhož dne 1. 4. 2014). Dále zůstala věc bez úkonu do 13. 6. 2014, kdy bylo HL nařízeno na 29. 7. 2014.

Podle názoru kárně obviněné jsou věci, ve kterých figuruje větší počet obžalovaných, v podstatě vždy provázeny průtahy. Otázkou je, zda takové průtahy jsou jakkoliv ovlivnitelné ze strany soudu a zda učinil soudce vše pro to, aby věc byla skončena. Průtahy v takových věcech je nutné hodnotit v závislosti na mnoha faktorech, včetně složitosti věci, jednání obžalovaných, obhájců a dalších osob a orgánů. Pokud navíc ve věci má být projednáváno více skutků – je nutné hodnotit první termín nařízeného HL i z tohoto pohledu. V daném případě se jednalo o většinou úvěrové podvody v počtu 28 skutků. Předvoláváno muselo být mnoho svědků (desítky) a pro HL musel být tudíž vyhrazen celý jednací den a muselo být nařízeno na přiměřený termín – z důvodů doručování předvolání. Navrhovatel vůbec v této souvislosti nereflektuje termíny řádné dovolené soudkyně, které byly od 15. 7. do 28. 7. a od 5. 8. do 10. 8. 2013 a obsazenost jednacích dnů. Není tedy žádným průtahem, pokud HL bylo nařízeno na 14. 8. 2013 – kdy se navíc jednalo o dobu obecně dovolených a prázdnin v rámci celé ČR. Protože nebyly splněny podmínky pro konání HL, ani pro jiný postup, bylo HL ze dne 14. 8. 2013 odročeno na 30. 10. 2013 a vydán příkaz k zatčení obžalovaného S. (9. 9.). HL nemohlo být konáno v srpnu i z důvodu řádné omluvy obžalovaného T., který svůj zdravotní stav dokládal velmi podrobnou zprávou lékaře a tvrdil a doložil i důvody další – tedy vše bylo ověřováno. HL tedy zahájeno být nemohlo a nebyly splněny ani podmínky pro konání výslechů mimo HL. Dne 30. 10. 2013 rovněž nemohlo být konáno HL zejména pro závažný zdravotní stav obž. T., doložený opět podrobnou lékařskou zprávou, navíc se nedostavili další z obžalovaných. Obdobně to pokračovalo i následně, kdy však soudkyně v mezidobí činila úkony k zajištění přítomnosti obžalovaných a došlo i k vyloučení věci obž. T. a k vydání příkazů k zatčení – vše bez jakékoliv prodlevy. Dne 1. 4. 2014 již byly provedeny výslechy svědků mimo HL – soudkyně tedy i přes obstrukce na straně obžalovaných i obhájců konala úkony směřující ke skončení věci, včetně dokazování.

Kárný senát k věci zjistil, že kárný návrh sice uvádí, že věc napadla dne 28. 4. 2013, obžaloba je však datována až dnem 29. 4. 2013, přičemž datum doručení obžaloby OS pro Prahu 6 v kopii spisu, který má k dispozici kárný soud, chybí. HL bylo nařízeno referátem ze dne 17. 6. 2013 na 14. 8. 2013, přičemž předvoláno mělo být celkem 41 osob. Z HL se omluvili někteří svědci a dne 13. 8. 2013 také obžalovaný T., a to kvůli komplikované operaci srdce a dále kvůli úmrtí matky. Omluva byla přitom doložena lékařskými zprávami a dalšími podklady (č. l. 1699 a násl.). HL dne 13. 8. 2013 bylo odročeno na 31. 10. 2013 – kromě toho, že se nedostavili obžalovaní T. a S., dostavili se pouze 4 svědci z 29 předvolaných. Dne 9. 9. 2013 byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného S., přičemž dne 18. 9. 2013 byl tento obžalovaný zatčen a téhož dne JUDr. B. propuštěn ze zatčení na svobodu (přislíbil, že se k HL určitě dostaví, bylo mu doručeno předvolání). Z účasti na HL dne 31. 10. 2013 se dne 25. 10. 2013 omluvil obžalovaný T. ze závažných zdravotních důvodů (následky komplikované operace srdce) a svou omluvu doložil lékařskými

zprávami (včetně vyjádření doc. MUDr. F. M., Ph.D. MBA, lékaře kardiologické ambulance Nemocnice Na Homolce, podle něhož pacient není ze závažných zdravotních důvodů schopen zúčastnit se soudního jednání.) Z HL se omluvil rovněž obžalovaný O. K HL dne 31. 10. 2013 se nedostavili omluvení obžalovaní T. a O. a opět většina svědků. HL bylo odročeno na 14. 1. 2014. Z HL v uvedeném termínu se omluvil advokát obžalovaného S., a to pro pobyt svůj i svého koncipienta v zahraničí v uvedeném termínu, což prokázal kopiemi letenek. HL bylo přeodročeno na 11. 2. 2014. Z tohoto termínu se prostřednictvím své obhájkyně opět omluvil obžalovaný T. s tím, že má těžký zápal plic a zánět pohrudnice, nefunguje mu levá strana srdce a čekají ho další komplikované operace. Zároveň se omluvil advokát obžalovaného O. a někteří svědci. Obžalovanému O. se nepodařilo předvolání doručit. Z důvodu nepřítomnosti obžalovaných T. a O. bylo HL odročeno na 1. 4. 2014. Ještě dne 11. 2. 2014 byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného O. Dne 12. 3. 2014 byl obžalovaný soudem telefonicky zastižen a dne 14. 3. 2014 zaslal tento obžalovaný soudu potvrzení, že obdržel předvolání k HL. Dne 18. 3 2014 obdržel soud sdělení obhájkyně obžalovaného T., že není schopen účasti u HL ani dne 1. 4. 2014, neboť má dne 19. 3. 2014 podstoupit složitou plicní operaci v celkové narkóze. Zároveň nesouhlasí s tím, aby se HL konalo v jeho nepřítomnosti. Obdobnou žádost doručil soudu i samotný obžalovaný s tím, že k ní přiložil příslušné lékařské zprávy (mj. o jeho hospitalizaci ve dnech 28. 1. 2014 až 7. 2. 2014). K HL dne 1. 4. 2014 se nedostavili obžalovaní T. a O. a opět většina svědků, přičemž řadě z nich se vůbec nepodařilo předvolání k HL na v obžalobě uvedených či jinak zjištěných adresách doručit (nemají v daném místě schránku apod.). HL bylo odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení obžalovaného O., ovšem s tím, že budou prováděny výslechy svědků mimo HL. Téhož dne byly takto provedeny výslechy svědků H., D. a V., kteří byli k soudu eskortováni, dále svědků M., B., S., Č., P. a H. Příkaz k zatčení obžalovaného O. byl vydán rovněž již dne 1. 4. 2014. Dne 12. 4. 2014 obdržel soud dodatečnou omluvu obžalovaného O. s tím, že utrpěl úraz, což dokládal lékařským potvrzením. Obžalovaný byl zatčen dne 12. 6. 2014, téhož dne byl JUDr. B. propuštěn na svobodu s tím, že obdržel předvolání k HL a přislíbil, že se k němu dostaví. Pokynem ze dne 12. 6. 2014 bylo nařízeno HL na 29. 7. 2014.

K dotazu předsedy kárného senátu, zda je mezi trestními soudci taková ustálená praxe, že jsou obžalovaní, kteří se nedostavují k HL, po zatčení propouštěni na svobodu, a nikoli bráni do vazby, pokud na sebe sdělí kontaktní údaje a slíbí, že se budou dostavovat k hlavnímu líčení, uvedla kárně obviněná, že v dané věci nemohla vazba u jednotlivých obžalovaných trvat tak dlouho, aby bylo možné věc v této době skončit, přičemž obžalovaných a svědků bylo více a kárně obviněná ze závažných důvodů chtěla věc projednat společně, a nikoli věci některých obžalovaných vylučovat k samostatnému projednání.

K tomu kárný navrhovatel uvedl, že daná praxe propouštění zatčených na svobodu je nesprávná. Efektivnější je vzít obžalovaného v takovém případě do vazby, obžalovaní také potom více spolupracují a nehrozí již v takové míře obstrukční taktiky, kdy se jednotliví obžalovaní střídavě nedostavují k hlavním líčením, což řízení velmi protahuje. Podle názoru navrhovatele je pro soudce pohodlnější propustit zatčeného na svobodu, neboť pak nemusí psát usnesení o vzetí do vazby, ustanovit obhájce apod. On sám (místopředseda daného soudu pro trestní úsek) postupuje v obdobných věcech tak, že po

prvním zatčení rovněž propustí obžalovaného na svobodu a stanoví mu termín, kdy se má dostavit k HL; pokud se však obžalovaný opětovně nedostaví, je následně vzat do vazby.

10) 16 T 142/2013

Podle kárného navrhovatele se JUDr. B. dopustila *„průtahů při nařizování nového HL po jeho zrušení“*. Průtahy měly být dány v období nejméně od 27. 1. 2014 do 11. 6. 2014.

Podle kárného návrhu přitom věc napadla dne 31. 10. 2013 a dne 7. 11. 2013 bylo nařízeno HL na 27. 1. 2014; to bylo odročeno z důvodů havárie topení v budově soudu na neurčito. Poté bylo nařízeno nové HL dne *„28. 1. 2014 na den 2. 4. 2014 s dlouhým předstihem dvou měsíců“* a to bylo odročeno kvůli pracovní neschopnosti jednoho z obžalovaných na 11. 6. 2014. To poté bylo po omluvě obhájce bez zahájení dokazování přeloženo na 4. 8. 2014.

Kárně obviněná ve svém vyjádření uvedla, že navrhovatel vytýká průtahy při nařizování, když průtahem dle obsahu návrhu má na mysli zřejmě dobu dvou měsíců mezi termíny HL – není však vůbec zřejmé, z jakého důvodu by měla být doba 2 měsíců mezi jednotlivými HL průtahem způsobeným zaviněným porušením povinností soudce – když nelze pominout obsazenost soudu a jiné objektivní okolnosti, které znemožnily konání HL v nařízeném termínu.

Jak kárný senát zjistil ze spisu, věc u soudu napadla dne 31. 10. 2013, přičemž HL bylo nařízeno referátem ze dne 7. 11. 2013 (vypraven dne 26. 11. 2013) na den 27. 1. 2014. Obžalovaný V. byl k HL předvoláván písemnostmi podanými k poštovní přepravě (dle razítek pošty) dne 27. 11. 2013, 16. 12. 2013 a 6. 1. 2014 (zde poznámka o pokusu se obžalovanému dovolat), adresát však nebyl zastižen a zásilky si nevyzvedl. HL proběhlo dne 27. 1. 2014 (ze všech obžalovaných, obhájců, svědků a poškozených nebylo doručení vykázáno jen u obžalovaného V.), které bylo kvůli havárii topení odročeno na neurčito. Dne 18. 2. 2014 provedena lustrace obžalovaného V. v CEO. Referátem ze dne 28. 1. 2014 (předaným kanceláři téhož dne, vypraveným dne 18. 2. 2014) JUDr. B. nařídila HL na den 2. 4. 2014. Dne 19. 2. 2014 zasláno předvolání k HL obžalovanému D., zásilku si nevyzvedl. Dne 5. 3. 2014 provedena lustrace obžalovaného D. v CEO. Dne 24. 3. 2014 Policie ČR vyrozuměla Obvodní soud pro Prahu 6, že dne 19. 3. 2014 prováděla k žádosti JUDr. B. (ze dne 2. 4. 2014) hlídka šetření na adrese přechodného pobytu obžalovaného V., toho zastihla a doručila mu předvolání k HL. Obžalovanému D. pak bylo doručováno (dle razítka pošty) písemností předanou k poštovní přepravě dne 6. 3. 2014 a 27. 3. 2014. HL ze dne 2. 4. 2014 bylo z důvodu nemoci obžalovaného D. odročeno na 2. 6. 2014. Nemoc obžalovaného byla doložena rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 31. 3. 2014, vystaveným MUDr. J. B. HL bylo na základě referátu ze dne 2. 4. 2014 přeodročeno ze dne 2. 6. na den 11. 6. 2014, a to z důvodu kolize původního termínu HL s HL v jiné věci. Písemností předanou k poštovní přepravě dne 17. 4. 2014, 6. 5. 2014 a 23. 5. 2014 byl následně předvoláván obžalovaný D., nebyl však zastižen a zásilku si nevyzvedl. HL dne 11. 6. 2014 pak bylo pro nemoc obhájce Mgr. Matějky na základě jeho žádosti odročeno na 4. 8. 2014.

Kárný navrhovatel k věci uvedl, že kárný návrh byl v tomto bodě podán na základě kontroly Městského soudu v Praze. Naproti tomu obhájkyně kárně obviněné uvedla, že daný bod neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly naplnit skutkovou podstatu kárného provinění.

11) 16 T 123/2013

Podle kárného návrhu se JUDr. B. dopustila průtahů při odročování HL. Průtahy jsou v kárném návrhu tvrzeny v období nejméně ode dne 25. 9. 2013 do 4. 6. 2014.

V kárném návrhu je uvedeno, že věc napadla dne 23. 9. 2013 a první HL bylo nařízeno na 23. 10. 2013 (pokyn soudkyně vypraven dne 25. 9. 2013). Bez uvedení důvodu bylo HL odročeno na 30. 12. 2013, *„tedy s odstupem více než dvou měsíců“*. Odročeno opět pro absenci svědků a obžalované na 4. 3. 2014; toto hlavní líčení bylo ze stejného důvodu odročeno na 12. 5. 2014; opět odročeno na 4. 6. 2014, neboť se nedostavili svědci a obžalovaná. Až poté ke dni 4. 6. 2014 byl vydán příkaz k zatčení na obžalovanou V.

Navrhovatel podle vyjádření kárně obviněné vytýká průtahy při odročování HL, nicméně opomíjí skutečnosti vyplývající z průběhu řízení a dokazování zachyceného v protokolech z HL. Dne 23. 10. 2013 se HL konalo, avšak protože se nedostavili všichni svědci, nebylo možné dokazování ukončit a věc tedy byla odročena na 30. 12. 2013. Důvod odročení vyplývá zcela jasně z průběhu HL a předvolání – nebylo tedy odročeno bez důvodu, jak je tvrzeno. Navrhovatel navíc opomíjí, že termín 30. 12. 2013 musel být stanoven tak, aby mohlo dojít k dalšímu předvolání osob, které měly být slyšeny, a jedná se o den mezi svátky. V této souvislosti kárně obviněná zdůrazňuje, že nemnoho soudců jedná dokonce i v tyto dny. Již z tohoto pohledu je zřejmé, že snaha kárně obviněné o vyloučení průtahů byla a je značná. Z obsahu návrhu není absolutně zřejmé, co je vůbec v tomto případě vytýkáno, když kárně obviněná navíc stanovila HL ihned poté, co jí skončila dovolená, kterou řádně čerpala od 16. 12. 2013 do 29. 12. 2013; ihned po skončení své dovolené a dokonce těsně před dalšími svátky, tedy nařídila HL. To, že se k HL nedostavily předvolané osoby, nemohla kárně obviněná nijak ovlivnit. To se opakovalo i následně, dne 4. 3. 2014, když v mezidobí činila řádně další úkony směřující k zajištění obžalované i svědků. Věc je vyřízena k datu 6. 6. 2014.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že obžaloba byla soudu doručena dne 23. 9. 2013. Pokynem již ze dne 24. 9. 2013 (předaným kanceláři dalšího dne, vypraveným dne 30. 9. 2013) nařídila JUDr. B. HL na den 23. 10. 2013. HL dne 23. 10. 2013 proběhlo za přítomnosti obou obžalovaných, někteří předvolaní svědci se nedostavili. Věc byla po výslechu obou obžalovaných, svědků, kteří se dostavili, a provedení důkazu videozáznamem následně odročena na 30. 12. 2013. Pokynem ze dne 24. 10. 2013 přitom JUDr. B. nařídila předvolání svědků k HL. HL dne 30. 12. 2013 bylo pro nepřítomnost všech tří dosud nevyslechnutých svědků (doručení nebylo u žádného z nich vykázáno) odročeno na 4. 3. 2014. Pokynem ještě ze dne 30. 12. 2013 JUDr. B. nařídila předvolání svědků a obžalovaných k HL; v případě svědkyně K. nařídila, aby u ředitele příslušného výchovného ústavu, kam jí doposud nebylo možné doručit, bylo zjištěno, zda se tam svědkyně stále nachází, popř. zda informovala o adrese svého dalšího pobytu. V případě svědka H. je na doručence informace, že je na dané adrese neznámý a nemá poštovní

schránku (1. 11. 2013), resp. že se odstěhoval (6. 1. 2014). Dne 6. 1. 2014 se nepodařilo doručit předvolání svědkyni K. do VÚM Č., neboť tam neměla označenou domovní schránku. Taktéž obžalovaná V. nebyla dne 6. 1. 2014 zastižena a zásilku si nevyzvedla (toho dne jí bylo doručováno na tři různé adresy) Dle sdělení ředitele výchovného ústavu Č. doručeného soudu dne 9. 1. 2014 byla svědkyně K. v důsledku zletilosti trvale popuštěna, a to k otci, není však známo, zda se na jeho adrese zdržuje. Dne 6. 2. a 7. 2. 2014 nebyl dle doručenek zastižen ani obžalovaný T., který si zásilky následně nevyzvedl – bylo doručováno zároveň na dvě různé adresy. Podáním ze dne 4. 3. 2014 pak obžalovaná V. z důvodu špatného psychického stavu (blíže nedoloženo) požádala o omluvu z hlavního líčení a o zaslání dalšího termínu HL. HL pak bylo dne 4. 3. 2014 odročeno na 12. 5. 2014, a to z důvodu nemoci obžalované V. a nepřítomnosti svědků (žádný ze tří svědků se nedostavil a doručení bylo vykázáno jen u jednoho z nich). Dne 4. 3. 2014 vydala JUDr. B. pokyn (došlo kanceláři dne 5. 3. 2014, vypraveno dne 24. 3. 2014), aby svědku P. bylo doručeno prostřednictvím policie, bylo doručováno předvolání svědkovi H. dle adresy v CEO a bylo požádáno o informaci z centrální evidence vězňů a svědkyni K. bylo doručováno na adresu otce. Obžalovaná V. měla být vyzvána k doložení lékařského potvrzení a měla být kontaktována i telefonicky, což se dne 24. 3. 2014 nezdařilo. Dne 26. 3. 2014 nebylo doručeno svědku H. (na adrese dle CEO) a zásilka byla vrácena soudu, neboť svědek neměl na dané adrese schránku (obdobně to platí při souběžném doručování na dřívější adresu dle CEO). Přípisem ze dne 10. 4. 2014 pak policie sděluje, že se svědkovi P. podařilo daného dne doručit do vlastních rukou. HL dne 12. 5. 2014 bylo za účelem předvedení svědků odročeno na 4. 6. 2014 (doručení vykázáno u dvou svědků, nedostavil se však žádný). O předvedení svědků požádala JUDr. B. pokynem ze dne 12. 5. 2014. Přípisem ze dne 4. 6. 2014 Policie ČR sděluje, že se nepodařilo předvést svědkyni K. (na dané adrese na zvonění hlídky nikdo nereagoval). HL dne 4. 6. 2014 pak bylo odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení obžalované V. (ze tří svědků se podařilo předvést pouze svědka P., ten byl mimo HL vyslechnut téhož dne). Ke svědku H. Policie ČR v přípise ze dne 4. 6. 2014 uvedla, že tento svědek se na adrese svého trvalého pobytu nenachází a není tam ani znám; bylo zjištěno pouze to, že byl policií často kontrolován v okolí hlavního nádraží a Karlova náměstí, jinak jeho pobyt není znám. Dne 4. 6. 2014 byl sice vyhotoven příkaz k zatčení na obžalovanou V., jak uvádí kárný návrh, nebyl však vypraven, neboť dne 6. 6. 2014 bylo trestní stíhání obžalované V. zastaveno dle § 231 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 223 odst. 3 a § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu.

Obhájkyně kárné obviněné v souladu s upozorněním kárného navrhovatele korigovala své písemné vyjádření a upřesnila, že skončena je tato věc jen ve vztahu k obžalované V. Ve zbytku odkázala na své písemné vyjádření.

12) 16 T 91/2013

Dle kárného návrhu se JUDr. B. *„dopustila průtahů při nařízení HL po nápadu věci (odstup 3 měsíce) a při odročení“*. Průtahy měly nastat v období ode dne 12. 7. 2013 do 24. 3. 2014.

Věc podle kárného návrhu napadla dne 9. 7. 2013 a dne 12. 7. 2013 bylo nařízeno HL na 10. 10. 2013, které se pro nepřítomnost obžalovaného nekonalo; odročeno bylo na 9. 12. 2013. Ze stejného důvodu bylo odročeno na neurčito a dne 10. 12. 2013 byl vydán

příkaz k zatčení, jenž byl realizován dne 17. 1. 2014; obžalovaný propuštěn ze zatčení, termín HL dne 24. 3. 2014 vzal na vědomí. HL pak bylo odročeno bez udání důvodu na 26. 5. 2014, kdy byl vynesen rozsudek.

Kárně obviněná ve svém vyjádření uvedla, že navrhovatel opět opomíjí další faktory spolupůsobící při nařizování termínů HL, které závisí zejména na objektivně daných skutečnostech – např. dovolená, obsazenost, nutnost rozesílání předvolání apod. V tomto případě čerpala soudkyně řádnou dovolenou od 15. 7. do 28. 7. 2013 a od 5. 8. do 10. 8. 2013. HL navíc nařizovala již tři dny po nápadu věci – není tedy zřejmé, v čem měl nastat průtah, když obecně je dáno, že po dobu prázdninových dovolených, nebo v krátké době po prázdninách, je poněkud obtížné nařizovat HL, neboť předvolávané osoby se v místech svých bydlišť nezdržují a poštu mnohdy nepřebírají. V daném případě bylo HL nařízeno dva měsíce po skončení dovolené soudkyně – v návaznosti na obsazenost jednací síně a další skutečnosti – nejedná se o průtah v řízení. I další stanovené termíny reflektovaly další okolnosti, včetně příkazu k zatčení a soudkyně svým postupem evidentně směřovala ke skončení věci – nedopustila se absolutní nečinnosti a věc byla vyřízena dne 26. 5. 2014.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc u soudu napadla dne 9. 7. 2013. Pokynem ze dne 12. 7. 2013 (přijatým kanceláří dne 29. 7. 2013 a vypraveným dne 5. 8. 2013) JUDr. B. nařídila HL na den 10. 10. 2013. Nepodařilo se doručit předvolání svědkyni G., neboť dle doručenky na dané adrese nebydlí (8. 8. 2013). V případě obviněného G. bylo předvolání uloženo dne 8. 8., 27. 8. a 18. 9. 2013, aniž by si obviněný zásilku vyzvedl. HL dne 10. 10. 2013 bylo pro nepřítomnost svědkyně a obviněného odročeno na 9. 12. 2013. Pokynem ze dne 10. 10. 2013 byla o doručení obviněnému i svědkyni požádána Policie ČR. Ze sdělení policie ze dne 22. 11. 2013, doručeného soudu dne 2. 12. 2013, vyplývá, že se policie pokoušela dne 22. 11. 2013 zásilku obviněnému doručit; ačkoli měl na udané adrese na zvoncích a na schránce uvedeno své jméno, dle osob žijících v domě se obviněný G. na daném místě nezdržuje a měl by bydlet na nezjištěném místě v J. Pro nepřítomnost obviněného (svědkyně se dostavila) a za účelem vydání příkazu k zatčení na obviněného bylo HL dne 9. 12. 2013 odročeno na neurčito. Dne 10. 12. 2013 pak JUDr. B. vydala příkaz k zatčení obviněného. Obviněný byl zatčen dne 17. 1. 2014 a téhož dne proběhlo vazební zasedání; JUDr. B. rozhodla o propuštění obviněného poté, co udal svoji adresu a převzal předvolání k HL nařízenému na den 24. 3. 2014. K tomuto HL se obviněný i svědkyně dostavili. Toto HL bylo po provedení výslechu obviněného i svědkyně a vyjádření obviněného, že je schopen zaplatit část dlužného výživného, odročeno na 26. 5. 2014, kdy po vyslechnutí svědkyně (poškozené) o tom, že jí obviněný dodatečně na výživném zaplatil částku 3.400 Kč, byl vynesen rozsudek ve věci.

Kárný navrhovatel opět odkázal na závěry kontroly Městského soudu v Praze, dle nichž je pochybení spatřováno v nekoncentraci řízení a odročování hlavního líčení o tři měsíce. Obhájkyně kárně obviněné k tomu uvedla, že ve věci neshledává žádné jednání, které by mohlo být označeno za kárné provinění.

13) 16 T 136/2013

Podle kárného návrhu JUDr. B. měla způsobit *„průtah v řízení při předkládání spisu odvolacímu soudu a při nařízení nového HL po vrácení věci z odvolacího soudu“*. V obdobích

od 11. 12. 2013 (chybně uvedeno 2014) do 20. 2. 2014 a od 25. 3. 2014 do 30. 4. 2014 měla JUDr. B. porušit § 2 odst. 4 trestního řádu.

Dle kárného návrhu přitom věc napadla dne 22. 10. 2013 a bez prodlev bylo hlavní řízení nařízeno na den 20. 11. 2013, kdy byl vynesen rozsudek vypravený v zákonné lhůtě. Po odvolání obžalované, došlém dne 11. 12. 2013, byl spis odvolacímu soudu předložen až dne 20. 2. 2014. Při veřejném zasedání dne 13. 3. 2014 byl rozsudek zrušen a vrácen soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Spis byl OS pro Prahu 6 vrácen dne 25. 3. 2014 a až dne 30. 4. 2014 bylo nařízeno HL na 30. 6. 2014.

Kárně obviněná ve vyjádření ke kárnému návrhu uvedla, že navrhovatelem je tvrzen průtah při předkládání spisu odvolacímu soudu a při nařízení HL po vrácení věci. Spis však nemohl být předložen dříve, neboť až dne 6. 2. 2014 se vrátila doručenka a poté byl tedy vydán pokyn k předložení spisu odvolacímu soudu. Dne 30. 6. 2014 byla věc vyřízena.

Kárný senát ze spisu ověřil, že věc u soudu napadla dne 22. 10. 2013. Pokynem ze dne 30. 10. 2013 JUDr. B. nařídila HL na 20. 11. 2013, kdy byl také vyhlášen rozsudek. Pokyn k doručení rozsudku vydala JUDr. B. dne 3. 12. 2013 (vypraveno téhož dne). Dle doručenky (č. l. 192) nebyla obžalovaná dne 6. 12. 2013 při doručování zastižena a uloženou zásilku si následně nevyzvedla; rozsudek se jako nedoručený na soud vrátil dne 27. 12. 2013. Obdobný průběh mělo doručování dne 6. 1. 2014 (č. l. 193a), kdy se rozsudek jako nedoručený na soud vrátil dne 20. 1. 2014; na doručence je pak poznámka „po telefonické domluvě zasláno znovu“ – viz také úřední záznam na č. l. 193b ze dne 20. 1. 2014. Dle informací o elektronickém podání z datové schránky (č. l. 195 a 196) vyplývá, že odvolání obžalované – blanketní – bylo soudu (č. l. 194) doručeno dne 11. 12. 2013 a doplněno bylo dne 27. 12. 2013. Předkládací zpráva pak je ze dne 14. 2. 2014 a Městskému soudu v Praze byl spis doručen dne 20. 2. 2014. Usnesením ze dne 13. 3. 2014 byl rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně; spis byl Obvodnímu soudu pro Prahu 6 vrácen dne 25. 3. 2014. Na základě pokynu ze dne 1. 4. 2014 (vypraveno dne 2. 4. 2014) JUDr. B. u poškozeného zjišťuje, jak je splácena příslušná půjčka; dotaz je urgován dne 25. 4. 2014 a poškozená Česká spořitelna, a. s. reaguje dne 28. 4. 2014. Poté JUDr. B. nařizuje pokynem ze dne 30. 4. 2014 HL na den 30. 6. 2014. Dne 23. 6. 2014 je telefonicky kontaktována matka obžalované, dle níž se obžalovaná HL zúčastní. Na HL dne 30. 6. 2014 je vynesen rozsudek.

Předseda kárného senátu se kárně obviněné dotázal na to, zda s předložením spisu nadřízenému soudu vyčkávala proto, že čekala na doručení rozsudku obžalované. Kárně obviněná uvedla, že odvolacímu soudu nelze věc předložit bez doručení rozhodnutí všem oprávněným osobám, a to i přesto, že ve věci je podáno odvolání prostřednictvím obhájce jako v tomto případě. S tímto vyjádřením kárný navrhovatel souhlasil, nicméně odkázal na některé neformální postupy, které jsou s to věc urychlit; připustil však, že tyto věci může řešit i sama soudní kancelář. Konečně obhájkyně kárně obviněné k tomu dodala, že zde není ani žádný náznak jednání, které by mohlo naplňovat skutkovou podstatu kárného provinění.

14) 16 T 125/2013

Kárný návrh uvádí, že se JUDr. B. dopustila *„průtahu v řízení v trvání dvou měsíců při odročení HL"*. Konkrétně v období od 14. 1. 2014 do 17. 3. 2014 měla porušit § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu a § 2 odst. 4 trestního řádu.

Co se týká rekapitulace spisu, uvádí kárný návrh, že věc napadla dne 25. 9. 2013 a trestní příkaz byl vydán dne 30. 9. 2013. Odpor došel soudu dne 22. 11. 2013 a HL bylo nařízeno na 14. 1. 2014 pokynem ze dne 29. 11. 2013. Toto hlavní líčení bylo odročeno na 17. 3. 2014, kdy se nedostavil obžalovaný; opět odročeno na 21. 5. 2014 (výslech navrženého svědka). Věc skončena rozsudkem ke dni 21. 5. 2014.

Podle vyjádření kárně obviněné navrhovatel tvrdí průtah v trvání dvou měsíců při odročení, z návrhu však nevyplývá, proč by se mělo jednat o průtah a jaké své povinnosti měla v tomto konkrétním případě porušit soudkyně zaviněně. Dne 19. 5. 2014 byla i tato věc již vyřízena.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že věc u soudu napadla dne 25. 9. 2013. Dne 30. 9. 2013 byl ve věci vydán trestní příkaz. Dne 22. 11. 2013 je soudu doručen odpor proti trestnímu příkazu. Pokynem ze dne 27. 11. 2013 pak JUDr. B. nařídila HL na 14. 1. 2014. Předvolání se obžalovanému nepodařilo dne 11. 12. 2013 doručit, zásilka byla uložena a poté, co si ji obžalovaný nevyzvedl, se vrátila na soud dne 30. 12. 2013. HL dne 14. 1. 2014 bylo z důvodu nedoručení předvolání obžalovanému, který se nedostavil, odročeno na 17. 3. 2014. Následně bylo obžalovanému doručováno na tři různé adresy, přičemž na jedné z nich si zásilku vyzvedl. HL dne 17. 3. 2014 proběhlo za účasti obžalovaného. Po jeho výslechu a provedení listinných důkazů bylo HL odročeno na 21. 5. 2014 (pokynem ze dne 17. 3. 2014 změněno z důvodu provádění protipožární zkoušky na 19. 5. 2014); důvod odročení sice nebyl v protokolu výslovně uveden, avšak z něho vyplývá, že bylo třeba vyslechnout dalšího svědka, což navrhla v průběhu HL státní zástupkyně. HL proběhlo dne 19. 5. 2014, kdy byl zmiňovaný svědek vyslechnut a následně byl vyhlášen zprošťující rozsudek.

Kárný navrhovatel k věci uvedl, že pochybení je v tomto bodě spatřováno v tom, že nebyl uveden důvod odročení. Trestní řád tuto povinnost sice nestanoví, ale z hlediska procesní taktiky je to vhodné.

K vytýkané délce odročení hlavního líčení obhájkyně kárně obviněné uvedla, že návrh v tomto bodě je neopodstatněný, jednalo se o standardní dobu. Nadto čerpala JUDr. B. v daném období i dovolenou, a to od 17. 2. 2014 do 21. 2. 2014. Pokud jde o neuvedení důvodu odročení HL v protokolu, toto nebylo kárným návrhem dosud vytýkáno.

15) 16 T 157/2012

Dle kárného návrhu se JUDr. B. měla dopustit *„průtahů v řízení spočívajících v dlouhých termínech při odročování hlavních líčení, navíc podle odvolacího soudu též fatálních procesních pochybení"*. Konkrétně byl porušen § 198 odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 219 trestního řádu a § 2 odst. 4 trestního řádu v obdobích od 20. 12. 2012 do 24. 10. 2013 a od 27. 2. 2014 do 4. 6. 2014.

Podle obsahu kárného návrhu věc napadla dne 31. 10. 2012 a dne 20. 12. 2012 bylo nařízeno HL na den 27. 2. 2013, které se nekonalo, neboť se obžalovaný nedostavil. Odročeno bylo marně na 7. 5. 2012, přičemž se opět nepodařilo doručit předvolání obžalovanému. Po jeho zatčení na základě příkazu vydaného předsedkyní senátu dne 7. 5. 2014 bylo dne 24. 5. 2013 nařízeno HL až na 19. 8. 2013 a obžalovaný byl propuštěn; k HL nedorazil, jednáno ale v jeho nepřítomnosti, pak bez zjevného důvodu odročeno opět až na 24. 10. 2013 jen kvůli zjištění finančních poměrů obžalovaného pro případ, že by mu byl ukládán peněžitý trest. Dne 24. 10. 2013 byl vyhlášen rozsudek, který však byl pro porušení procesních předpisů (jednalo se po celou dobu o nutnou obhajobu, aniž měl obžalovaný ustanoveného obhájce) dne 5. 2. 2014 odvolacím soudem zrušen. Dne 27. 2. 2014 bylo nařízeno HL na 28. 4. 2014, následně na 4. 6. a 17. 6. 2014, kdy byl vynesen rozsudek rozeslaný dne 30. 6. 2014.

Kárně obviněná ve svém vyjádření uvedla, že průtahy byly způsobeny okolnostmi, které nastaly nezávisle na její vůli – obžalovaný se k HL nedostavil, navíc mu nebylo možné doručit, proto soudkyně konala další úkony směřující k zajištění obžalovaného, včetně příkazu k zatčení. Obžalovaný po realizaci zatčení učinil žádost o konání HL v nepřítomnosti – tudíž mohl být propuštěn a HL se konalo v jeho nepřítomnosti dne 19. 8. 2013. V této souvislosti nutno opětovně poukázat na dobu dovolených – například dovolená soudkyně byla od 15. 7. do 28. 7. 2013 a od 5. 8. do 10. 8. 2013 – tudíž doba odročení HL o necelé tři měsíce reflektovala právě výše uvedené. Není v souladu se skutečností, že by HL dne 19. 8. 2013 bylo odročeno bez zjevného důvodu na 24. 10. 2013, neboť bylo nutné doplnit dokazování s ohledem na návrhy státní zástupkyně – jak vyplývá z průběhu HL. Pokud je soudkyni vytýkáno procesní pochybení, pak nutno uvést, že hodnocení procesních postupů soudce je v kompetenci odvolacího soudu v rámci přezkumného řízení o opravném prostředku. Ono pochybení však bylo vyvoláno procesně „vadným“ odmítnutím obhájce ze strany obviněného již v přípravném řízení, což převzalo následně i státní zastupitelství, které přitom vykonává dozor nad zákonností přípravného řízení. Nejedná se o fatální procesní pochybení, jak je prezentováno, a již vůbec ne o pochybení, které by bylo možné přičítat soudkyni jako zaviněné. Ve spise odmítnutí obhájce figuruje, a skutečnost, že bylo procesně vadně vyhodnoceno odvolacím soudem, neznamená, že by tím došlo k naplnění kárného provinění ze strany soudkyně. Věc je navíc ke dni 17. 6. 2014 vyřízena.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že obžaloba je ze dne 30. 10. 2012 a Obvodnímu soudu pro Prahu 6 byla zřejmě doručena dne 31. 10. 2012 (přesný údaj z kopie spisu nevyplývá). Pokynem ze dne 16. 11. 2012 (který došel kanceláři dne 20. 11. 2012) bylo HL nařízeno na 27. 2. 2013; předvolání bylo adresováno obžalovanému a obeslána (datová schránka) byla i jeho obhájkyně Mgr. Libusová. Obžalovaný nebyl dne 10. 1. 2013 ani 7. 2. 2013 při doručování zastižen a uloženou zásilku si nepřevzal. HL dne 27. 2. 2013 bylo pro nepřítomnost obžalovaného a za účelem jeho opětovného předvolání prostřednictvím Policie ČR odročeno na 7. 5. 2013. JUDr. B. žádá Policii ČR o doručení předvolání přípisem ze dne 25. 3. 2013. Přípisem ze dne 5. 4. 2013 sděluje Policie ČR, že na žádné ze dvou udaných adres se nepodařilo obžalovanému doručit a jeho pobyt nebo kontakt na něj nebyl ani jinak vypátrán. HL dne 7. 5. 2013 je odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení; téhož dne je příkaz k zatčení vydán. Policie

obžalovaného zatkla dne 24. 5. 2013. Při vazebním zasedání téhož dne (vedeném JUDr. B.) obžalovaný udává svou adresu a sděluje, že se před měsícem vrátil z Ukrajiny, kde pobýval předchozích sedm měsíců. Obžalovaný taktéž uvedl, že se trestnímu stíhání nevyhýbá, a pokud mu bude sdělen termín HL, dostaví se. Také dodává, že kdyby se k HL nedostavil, žádá, aby proběhlo v jeho nepřítomnosti. Je mu krátkou cestou doručeno předvolání k HL nařízenému na 19. 8. 2013. Dne 13. 6. 2013 obžalovaný soudu sděluje změnu své adresy. HL dne 19. 8. 2013 proběhlo dle § 202 odst. 5 trestního řádu v nepřítomnosti obžalovaného, státní zástupkyně však navrhla vyslechnout obžalovaného k jeho finančním poměrům pro případné uložení peněžitého trestu. Za účelem výslechu obžalovaného tak bylo HL odročeno na 24. 10. 2013. Dne 17. 9. 2013 pak obžalovaný žádá o ustanovení obhájce. Při HL dne 24. 10. 2013 obžalovaný uvádí, že obhájce nechce, že „špatně porozuměl situaci“. Na tomto HL je proveden výslech obžalovaného a následně vynesen odsuzující rozsudek. Obvodnímu soudu pro Prahu 6 došlo dne 19. 11. 2013 odvolání státní zástupkyně proti výroku o trestu v neprospěch obžalovaného. Zásilka se stejnopisem rozsudku je obžalovanému podruhé doručována dne 3. 12. 2012 a vyzvednuta byla dne 13. 12. 2013. Předkládací zpráva je ze dne 20. 1. 2014. Usnesením ze dne 5. 2. 2014 Městský soud v Praze prvostupňový rozsudek zrušil a věc vrátil obvodnímu soudu k novému rozhodnutí. Rozsudek byl zrušen pro nedodržení práv obžalovaného na obhajobu, neboť v dané věci měl mít obžalovaný obhájce již od počátku přípravného řízení. V usnesení se konstatuje, že v přípravném řízení obžalovaný obhájkyni měl, Mgr. Libusová byla obeslána k HL nařízenému na 27. 2. 2013, avšak z protokolu o HL nevyplývá, že by se jej zúčastnila. K odročenému HL již vůbec obeslána nebyla (stejně jako k dalším HL) a nebyla vyrozuměna ani o příkazu k zatčení, o zadržení, výslechu a nebyl jí zaslán ani rozsudek ve věci. Spis byl obvodnímu soudu vrácen dne 18. 2. 2014. Pokynem ze dne 24. 2. 2014 pak JUDr. B. nařídila HL na 28. 4. 2014 a žádala, aby obžalovanému byl zaslán i přípis o tom, že se jedná o případ nutné obhajoby a nebude-li obžalovaný mít obhájce, bude mu ustanoven. Předvolání se obžalovanému nepodařilo doručit dne 28. 2., v březnu 2014 ani 9. 4. 2014 a zásilky se vrátily soudu (poslední dne 25. 4. 2014). Obhájce byl obžalovanému ustanoven dne 4. 6. 2014. HL proběhlo dne 17. 6. 2014 za přítomnosti obžalovaného i jeho obhájce a byl vynesen zprošťující rozsudek.

K dotazu předsedy kárného senátu kárně obviněná uznala pochybení spočívající v tom, že nebylo doručováno ustanovené obhájkyni obžalovaného, které se sice obžalovaný vzdal, ovšem nikoli způsobem, který trestní řád pro daný případ nutné obhajoby předpokládá. Obhájkyně kárně obviněné rovněž pochybení, za které se kárně obviněná omlouvá, uznala, ale poukázala na to, že ne každé pochybení lze považovat za kárné provinění a náprava takových nedostatků má být prováděna zejména prostřednictvím opravných prostředků, a ne kárných návrhů. Kárný navrhovatel v této souvislosti na jednu stranu poukázal i na vadný postup advokátky, na druhou stranu zdůraznil, že se nejednalo o jedinou vadu, které se v této věci JUDr. B. dopustila, což vedlo k tomu, že odvolací soud následně rozsudek obvodního soudu znovu zrušil a věc přikázal k rozhodnutí jinému senátu obvodního soudu.

16) 16 T 112/2012

Dle kárného návrhu se JUDr. B. *„dopustila průtahů v řízení při nařizování hlavních líčení s dlouhým předstihem, navíc nesoustředěného a neefektivního postupu“*. Průtahy jsou v kárném návrhu tvrzeny nejméně v období od srpna 2012 do 23. 6. 2014.

V kárném návrhu se uvádí, že věc napadla dne 13. 8. 2012 a HL bylo nařízeno až na den 21. 11. 2012 referátem soudkyně ze srpna 2012 vypraveným dne 17. 9. 2012. Jednáno bylo v nepřítomnosti obžalovaného a bylo odročeno bez uvedení důvodů až na 27. 2. 2013; následoval návrh na převzetí trestního stíhání ve Slovenské republice, který nebyl akceptován. Dne 29. 7. 2013 byl najednou vydán trestní příkaz, proti němuž podal odpor státní zástupce. Teprve dne 30. 12. 2013 byl vydán příkaz k zatčení a EZR po marném pokusu o konání HL dne 4. 11. 2013, přičemž se jedná o zanedbatelnou krádež s výší škody 500 Kč. Po oznámení o zadržení obžalovaného v Č. dne 23. 6. 2014 bylo nařízeno HL na 11. 8. 2014.

Podle názoru kárně obviněné ve vyjádření ke kárnému návrhu, není opět ve věci konkretizováno, v čem mají pochybení spočívat. Opět navrhovatel pouze uvádí průběh řízení dle spisu a nezdůvodňuje své námitky proti postupu soudkyně. Věc byla v tomto případě zkomplikována tím, že v mezidobí – aniž by to bylo soudu včas oznámeno - došlo k propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody, nicméně dne 21. 11. 2012 se HL konalo a bylo odročeno z důvodu nedostavení se svědka – což vyplývá z protokolu. Nešlo tedy o žádné bezdůvodné odročení. Následující HL rovněž nezůstalo bez úkonu – byl vyslechnut svědek mimo HL (27. 2. 2013) a byly činěny i další úkony ze strany soudkyně, neboť bylo zjištěno, že obžalovaný se zdržuje v cizině. Soudkyně tedy provádí úkony směrem ke skončení věci, avšak na její žádost bylo reagováno slovenským orgánem až dne 18. 6. 2013. Po celou dobu, kdy jsou navrhovatelem vytýkány soudkyni průtahy, prováděla soudkyně plynule úkony, které v danou chvíli přicházely v úvahu, v žádném období nedošlo k absolutní nečinnosti. Věc byla komplikována rovněž amnestií a úkony dalších osob a orgánů – s ohledem na pobyt obžalovaného v cizině. Soudkyni je vyčítáno, že řízení trvá delší dobu, nicméně nelze přehlédnout, že mohlo být dávno ukončeno trestním příkazem ze dne 29. 7. 2013, pokud by proti němu nepodalo státní zastupitelství zcela nesmyslný odpor – pouze z důvodu údajně mírného trestu. Obžalovaný byl zatčen až dne 23. 6. 2014 – na území SR – tudíž soudkyně stěží mohla zajistit rychlejší průběh HL, ačkoliv činila veškeré potřebné úkony ke skončení věci.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že obžaloba byla soudu doručena dne 13. 8. 2012; obžalovaný byl dle obžaloby občanem SR s trvalým pobytem v Č., t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Ostrov nad Ohří. Pokynem ze dne 17. 8. 2012 (doručeným kanceláří dne 20. 8. 2012 a vypraveným kanceláří dne 18. 9. a 25. 9. 2012) bylo nařízeno HL na 21. 11. 2012; dle poznámky na pokynu bylo ověřeno, že se obžalovaný stále nachází ve výkonu trestu. Žádost ze dne 25. 9. 2012 o eskortu k HL byla Vězeňskou službou soudu vrácena dne 31. 10. 2012, neboť obžalovaný byl dne 22. 10. 2012 podmíněně propuštěn. HL dne 21. 11. 2012 proběhlo podle § 202 odst. 2 trestního řádu v nepřítomnosti obžalovaného. Vzhledem k tomu, že se k němu nedostavil ani svědek, kterému se třikrát nepodařilo doručit, bylo HL po provedení listinných důkazů následně odročeno na 27. 2. 2013. Pokynem ze dne 21. 11. 2012 JUDr. B. nařídila, aby byla u Vězeňské služby zjištěna adresa, kterou obžalovaný uvedl u podmíněného propuštění, aby byl obžalovaný předvolán a aby byl obeslán a telefonicky kontaktován svědek. Dne 28. 1.

2013 obdržel soud sdělení věznice, že obžalovaný nahlásil při propuštění adresu v Č., v SR. Předvolání obžalovanému se soudu vrátilo dne 4. 2. 2013, neboť na udané adrese v Č. měl být obžalovaný neznámý. Dne 27. 2. 2013 byl mimo HL vyslechnut svědek. Dne 6. 3. 2013 JUDr. B. navrhla Ministerstvu spravedlnosti předání trestního řízení do ciziny (do SR) a v souvislosti s tím řízení přerušila. Přípisem ze dne 20. 5. 2013 Ministerstvo spravedlnosti sděluje, že věc byla předána Generální prokuratuře SR a že o stanovisku SR bude JUDr. B. informovat. Dne 25. 6. 2013 Ministerstvo spravedlnosti sděluje, že SR žádost odmítla. Dne 29. 7. 2013 je pak ve věci vydán trestní příkaz, který se však obžalovanému nepodařilo doručit. Proti tomuto trestnímu příkazu podala dne 1. 8. 2013 státní zástupkyně odpor, neboť uložený trest považovala za příliš mírný. Dne 16. 8. 2013 JUDr. B. vydala usnesení, dle něhož se v řízení pokračuje. Pokynem ze dne 20. 8. 2013 bylo HL nařízeno na 4. 11. 2013. Předvolání k HL ani další listiny se opět nepodařilo obžalovanému na známou adresu v cizině doručit. Toto HL bylo odročeno na neurčito za účelem pátrání po pobytu obžalovaného, popř. vydání příkazu k zatčení. Zároveň byl vydán pokyn k získání informací o obžalovaném z CEO a z evidence vězňů. Dne 30. 12. 2013 byl vydán příkaz k zatčení, načež Policie ČR vyhlásila dne 4. 2. 2014 po obžalovaném celostátní pátrání. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl z ČR soudně vyhoštěn (zákaz pobytu od 14. 2. 2012 do 22. 10. 2017), žádala Policie ČR přípisem ze dne 4. 2. 2014 o zvážení vložení osoby obžalovaného do schengenského informačního systému SIS II. Evropský zatýkací rozkaz je následně vydán dne 11. 2. 2014, téhož dne je přibrán tlumočník; tlumočnická doložka pro překlad EZR do angličtiny je datována dnem 26. 3. 2014. Přípisem ze dne 5. 3. 2014 Policie ČR sděluje, že obžalovaný by se v danou dobu měl zdržovat v obci O., okres Č. Dne 31. 3. 2014 vydává JUDr. B. pokyn k zaslání EZR Ministerstvu spravedlnosti. Přípisem ze dne 9. 4. 2014 žádá Policie ČR o opravu EZR (dosud nesprávně uvedeno křestní jméno obžalovaného – J. místo Jz.); oprava odeslána dle pokynu z 20. 5. 2014. Dne 25. 6. 2014 je soudu doručeno sdělení Krajské prokuratúry Žilina o zadržení obžalovaného (dne 23. 6. 2014); téhož dne JUDr. B. uvedenému orgánu SR odpovídá a žádá o doručení obžaloby, trestního příkazu, odporu státní zástupkyně a předvolání k HL na den 11. 8. 2014 obžalovanému. Dne 3. 7. 2014 je pak odvolán příkaz k zatčení i EZR.

Obhájkyně kárně obviněné uvedla, že dle jejího názoru nemohla JUDr. B. ve věci učinit více, než učinila.

17) 16 T 35/2013

V kárném návrhu navrhovatel uvedl, že se JUDr. B. dopustila průtahů v řízení spočívajících v pozdním vyhotovení prvního příkazu k zatčení, propuštění obžalovaného ze zadržení po jeho realizaci a následně v dlouhých termínech nařizování a odročování hlavního líčení, když poté, co se konečně podařilo vyslechnout všechny svědky, dospěla k závěru, že je nutno ještě vyžádat přílohový spis; pouze z tohoto důvodu opětovně odročila HL o více než měsíc. Průtahy tak jsou v kárném návrhu tvrzeny v období od 21. 5. 2013 do 12. 5. 2014.

Kárný návrh konkretizuje, že věc napadla dne 7. 3. 2013 a bez průtahů bylo nařízeno HL na 21. 5. 2013, kdy pro nedosažitelnost jednoho z obžalovaných bylo odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení, který předsedkyně senátu předložila kanceláři až dne 2. 7. 2013. Dne 17. 7. 2013 byl obžalovaný zatčen a následně

propuštěn bez udání termínu HL. Další HL se konalo až dne 17. 10. 2013, k němuž se dříve zatčený obžalovaný nedostavil. Byl na něj opětovně vydán dne 17. 10. 2013 příkaz k zatčení, který byl realizován dne 14. 12. 2013, kdy byl vzat do vazby. HL bylo ve věci konáno až dne 5. 2. 2014 a za účelem výslechu svědků odročeno na 5. 3. 2014; vazebně stíhaný obžalovaný byl propuštěn z vazby na svobodu za přijetí slibu. HL pak bylo odročeno na 12. 5. 2014, kdy byl vyslechnut poslední svědek a za účelem vyžádání přílohového spisu byla věc odročena na 17. 6. 2014, kdy byl vynesen rozsudek rozeslaný dne 25. 6. 2014.

Kárně obviněná k tomuto bodu návrhu ve svém vyjádření uvedla, že navrhovatel opomněl, že HL bylo z 21. 5. 2013 přeodročeno na 25. 6. 2013 – z důvodu řádné omluvy obhájce a doložení důvodu omluvy. Tedy konalo se až dne 25. 6. 2013, kdy muselo však být odročeno pro nedostavení se obžalovaného S., což stěží soudce může předvídat. Ihned poté – jeden den – soudkyně dne 26. 6. 2013 nadiktovala příkaz k zatčení – tedy v daném případě nedošlo absolutně k žádnému průtahu. Obžalovaný byl zatčen dne 17. 7. 2013 a propuštěn Mgr. Č. – tedy opět bez subjektivní možnosti soudkyně tuto skutečnost jakkoliv ovlivnit, kdy navíc soudkyně čerpala řádnou dovolenou (termíny viz výše) a tedy ihned po návratu z dovolené – 29. 7. 2013 – nařídila termín HL. Opět tedy není zřejmé, v čem konkrétně je spatřován průtah. Protože se obžalovaný nedostavil ani následně (což nemůže soudce ovlivnit – když navíc jiný soudce obžalovaného předtím propustil), bylo HL odročeno a vydán nový příkaz k zatčení – tedy soudkyně činila úkony směřující ke skončení věci. Obžalovaný byl vzat do vazby až dne 19. 12. 2013 a tedy až následně mohlo dojít k nařízení termínu HL, k čemuž došlo dne 30. 12. 2013 – mezitím byly svátky a soudkyně čerpala od 16. 12. do 29. 12. 2013 dovolenou. Ihned po návratu z dovolené nařizuje termín HL. Ten nemohl být stanoven dříve než za 1 měsíc, neboť se museli opětovně předvolávat svědci a policie byla žádána o doručení předvolání – tedy nemohlo dojít k žádnému průtahu. Přílohový spis musel být vyžádán z toho důvodu, že až dne 12. 5. 2014 bylo zjištěno, že obžalovaný má nový záznam.

Jak kárný senát zjistil ze spisu, věc soudu napadla dne 7. 3. 2013. Pokynem ze dne 14. 3. 2014 JUDr. B. nařizuje HL na 21. 5. 2013. Podáním ze dne 19. 4. 2013 žádá jeden z obhájců o odročení věci, neboť se HL nemůže zúčastnit pro doloženou kolizi s dříve nařízeným jednáním v jiné věci a klient trvá na jeho přítomnosti. Pokynem ze dne 25. 4. 2013 nařizuje JUDr. B. změnu termínu HL na 25. 6. 2013. Podáním ze dne 12. 6. 2013 žádá Policie ČR soud o případné sdělení pobytu obžalovaného S., neboť ten se na adrese svého trvalého pobytu nezdržuje. Na tuto adresu se nedaří ani soudu doručit předvolání (dle doručenky nebyl obžalovaný zastižen dne 29. 4. 2013 a dle sdělení pošty se obžalovaný odstěhoval a jeho současná adresa není známa). HL dne 25. 6. 2013 je odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení na obžalovaného S. (další dva obžalovaní se HL zúčastnili). Dne 26. 6. 2013 JUDr. B. nadiktovala příkaz k zatčení (datován dnem 25. 6. 2013); pokyn k jeho rozeslání je ze dne 2. 7. 2013. Přípisem ze dne 14. 7. 2013 Policie ČR sděluje, že se nepodařilo obžalovaného na adrese trvalého pobytu zatknout, neboť ani jeho otci ani pracovníkům obecního úřadu není známo, kde obžalovaný pobývá; údajně žije jako tulák. Dne 17. 7. 2013 byl obžalovaný zatčen a po sdělení adresy a telefonního kontaktu byl při vazebním zasedání téhož dne propuštěn na svobodu Mgr. Č. Dle pokynu ze dne 29. 7. 2013 je nařízeno HL na 17. 10. 2013; v případě obžalovaného S. je na tomtéž listu poznámka, že bylo telefonicky hovořeno s jeho matkou, která mu sdělí termín, jakož

i telefonní číslo na soud, aby bylo možno se domluvit „ohledně adresy“. Rovněž je o doručení dne 13. 8. 2013 požádána Policie ČR, která přípisem doručeným soudu dne 26. 8. 2013 sděluje, že se pobyt obžalovaného S. nepodařilo zjistit, obžalovaný není dostupný na žádném telefonním čísle a nebyl zastižen ani v nádražním domku v K., kde měl (i podle údajů, které sdělil při vazebním zasedání) přebývat (jedná se však podle policie o bezdomovce). HL dne 17. 10. 2013 je opět odročeno na neurčito za účelem vydání příkazu k zatčení na obžalovaného S.; příkaz k zatčení je rovněž ze dne 17. 10. 2013, pokyn k rozeslání ze dne 25. 10. 2013. Obžalovaný byl zatčen dne 19. 12. 2013, a to na základě příkazu k zatčení Okresního soudu Praha – západ; ve vazebním zasedání je téhož dne vyslechnut Okresním soudem Praha – západ a Obvodním soudem pro Prahu 6, přičemž jej soudkyně OS pro Prahu 6 JUDr. H. bere do vazby. Pokynem ze dne 30. 12. 2013 JUDr. B. nařizuje HL na 5. 2. 2014. Dne 2. 1. 2014 je spis předložen Městskému soudu v Praze se stížností obžalovaného proti usnesení obvodního soudu, jímž byl vzat do vazby. Dne 8. 1. 2014 městský soud stížnost zamítl, spis byl obvodnímu soudu vrácen dne 16. 1. 2014. K HL dne 5. 2. 2014 se dostavili všichni obžalovaní, nedostavil se svědek Š., jemuž se soudu, přes opakované pokusy, nepodařilo doručit předvolání. Po výslechu obžalovaných je HL za účelem výslechu svědka odročeno na 5. 3. 2014. Pokynem již ze dne 5. 2. 2014 JUDr. B. žádá o zjištění pobytu svědka z CEO a CESO a na základě pokynu ze dne 10. 2. 2014 je Policie ČR požádána o předvedení daného svědka. Policie ČR přípisem ze dne 12. 2. 2014 sděluje, že pobyt svědka není znám; prostřednictvím Policie ČR se nepodařilo předvolání doručit ani na další možnou adresu svědka (viz přípis ze dne 28. 2. 2014). HL dne 5. 3. 2014 je odročeno na 12. 5. 2014 (důvod není výslovně uveden, lze však dovodit, že to bylo kvůli opětovnému nedostavení se svědka). O předvedení svědka je Policie ČR opět požádána na základě pokynu JUDr. B. ze dne 10. 3. 2014. K HL dne 12. 5. 2014 se uvedený svědek dostavil, je tudíž vyslechnut a věc je odročena na 17. 6. 2014, a to za účelem „vyžádání spisů“; na základě pokynu ze dne 12. 5. 2014 jsou vyžádány spisy od Okresního soudu pro Prahu 5, Okresního soudu Praha – západ a Okresního soudu v Kladně (obžalovaný byl v mezidobí několikrát odsouzen). Při HL dne 17. 6. 2014 jsou uvedené spisy provedeny k důkazu a následně vyhlášen odsuzující rozsudek.

Kárný navrhovatel k této věci, a zejména k odročení HL dne 12. 5. 2014, poznamenal, že považuje za nešvar, pokud si soudce před hlavním líčením nevyžádá všechny potřebné podklady a poté dochází k odročování právě za účelem vyžádání těchto podkladů. Všechny důkazy by měl mít soudce k dispozici u hlavního líčení a nedodržení tohoto požadavku typicky vede k porušení § 198 odst. 3 trestního řádu. Právě takový postup, kdy soudce provede důkazy a teprve poté si začne obstarávat důkazy další, kárný navrhovatel již v minulosti u JUDr. B. zjistil. Dle navrhovatele by navíc soudce měl mít u sebe vždy aktuální opis z rejstříku trestů, než jde k hlavnímu líčení. Tento opis by měl být před hlavním líčením vždy bez dalšího ve spise, a to pouze na základě pokynu kanceláře. Na základě takového aktuálního opisu by pak měly být před hlavním líčením vyžádány všechny potřebné spisy. Tak tomu mělo správně být i v posuzované věci.

Obhájkyně kárně obviněné odkázala na písemné vyjádření k věci. JUDr. B. se o dalším odsouzení obžalovaného nemohla dozvědět dříve a potřebné spisy si opatřit již před 12. 5. 2014. Daný případ byl soudem projednán ve standardní lhůtě a vzhledem k počtu obžalovaných i ve lhůtě velmi krátké.

K dotazu člena kárného senátu, JUDr. Kubíka, k posuzovaným skutkům jako celku uvedla kárně obviněná, že v minulosti již přistoupila k tomu, že svědkům, kteří se nedostavovali k hlavnímu líčení, uložila pořádkové pokuty. Nebyl to však případ nyní posuzovaných skutků. Např. ve věci sp. zn. 16 T 113/2012 by to ani nebyl efektivní postup, neboť svědkyně by pokutu nezaplatila. Advokátům, kteří se nedostavili k HL, pořádkové pokuty dosud neudělila. Snažila se však často, i telefonicky, aby advokát k hlavnímu líčení poslal alespoň substituta.

K probíraným skutkům jako celku kárný navrhovatel doplnil, že v době, kdy se měnilo vedení soudu, v březnu 2012, byl OS pro Prahu 6 v rozkladu. Předseda a místopředseda soudu se snažili nastavit systém tak, aby došlo ke zlepšení. Věci byly řešeny v součinnosti se soudci. Některé věci byly s JUDr. B. řešeny formou výtek dle § 88a zákona o soudech a soudcích, což však Městský soud v Praze a Ministerstvo spravedlnosti považovaly za nevhodný postup. Ze strany JUDr. B., stejně jako celého trestního úseku soudu, je však zřetelná snaha o nápravu. Kárný navrhovatel zdůraznil, že i kdyby nebylo kontroly Městského soudu v Praze v květnu tohoto roku, podával by v některých případech, které byly předmětem nynějšího návrhu, kárný návrh i sám, byť ne v takovém rozsahu.

Obhájkyně kárně obviněné ke skutkům jako celku uvedla, že kárný návrh zřejmě byl podán jen proto, že tak usoudil nadřízený soud. Žádné z vytýkaných pochybení nebylo tak závažné, aby je bylo třeba řešit formou kárného postihu. Každý soudce má k věci jiný přístup a zpětně se může zdát, že mohl zvolit postup vhodnější. Takové zpětné hodnocení však je příliš zjednodušující. V mnoha případech se u svědků či obžalovaných jednalo o osoby bez domova, které je složité předvádět nebo jakkoli postihovat pořádkovými pokutami. U advokátů, pokud se jedná o ojedinělé pochybení (nedostavení se k HL), soudci obvykle stížnosti k České advokátní komoře nepodávají. Přitom v mnoha případech kárně obviněná návrhům advokátů na odročení věcí nevyhověla. Jednotlivé úkony tak není možné hodnotit izolovaně, ale v kontextu celého řízení a ve vzájemných souvislostech. V případě JUDr. B. se nejednalo o absolutní nečinnost a ani se nedopouštěla tzv. čistě formálních úkonů, aby vše budilo dojem, že se ve věci něco děje. Je třeba také vzít v potaz počet jednacích dnů, které měla JUDr. B. k dispozici, obsazenost soudu, její řádné dovolené apod.

Kárný senát dále v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. provedl stranami předložené důkazy.

V první řadě se jednalo o záznam o prověrce u Obvodního soudu pro Prahu 6 provedené Městským soudem v Praze dne 23. 5. 2014. Tato kontrola byla, jak již uvedl i navrhovatel, klíčová pro podání kárného návrhu. Kontrola trestního úseku daného obvodního soudu byla prováděna uvedeného dne pod vedením místopředsedy Městského soudu v Praze, JUDr. Luboše Vlasáka, podíleli se na ní i někteří další trestní soudci městského soudu. Dle kárného návrhu byly kontrolovány mj. všechny věci JUDr. B. starší 6 měsíců, a to ke dni 1. 5. 2014, předmětem kontroly byly i některé věci jiných soudců trestního úseku daného soudu. Všechny věci, které jsou předmětem kárného návrhu, byly zároveň předmětem uvedené kontroly, v některých dalších věcech kárně obviněné, které byly rovněž předmětem kontroly, významnější průtahy shledány nebyly. Kárný návrh do

značné míry vychází ze závěrů konstatovaných v zápisu o prověrce u jednotlivých prověřovaných věcí. Tím celkovým závěrem je potom tvrzení, že *„po odchodu JUDr. Br., je JUDr. B. nejhorším trestním soudcem u OS Praha 6, má nejvíce neskončených starších věcí, není opakovaně schopna zajistit účast obžalovaných pro účely hlavního líčení. Ve spise kdy bylo nutno vydat zatykač a pokud se některé z nich podařilo realizovat v ž d y byli tito zatčení propuštěni a nevzati do vazby a problémy jejich neúčasti pokračovaly, zjištěny neznalosti JUDr. B. pokud jde o trestní řád, neschopnost vydat MZR, aby odpovídal zákonu. Soudkyně vyžaduje lhůtu k přípravě i pro odročené hlavní líčení, byť již obž. měl lhůtu přípravy k prvnímu hlavnímu líčení zachovanou. Znalcům ani v jednom případě nebyla stanovena lhůta pro vypracování znaleckého posudku. JUDr. B. je nezpůsobilá skončit i jednoduché tr. věci s jedním skutkem pokud je konfrontována s určitou mírou obstrukcí z řad obž., či advokátů a jí vedené hlavní líčení si téměř vždy vyznačují nekoncentrovaností tr. řízení, z její strany nejsou provedeny úkony směřující k zajištění všech potřebných důkazů, neprověřuje omluvy obžalovaných, spokojí se s pouhým potvrzením o pracovní neschopnosti aniž by z nich vyplývala neschopnost účasti u hlavního líčení. Díky tomu jsou v jejich spise dlouhé termíny pro odročení, zpravidla za 2 až 3 měsíce“.*

K tomu kárný navrhovatel uvedl, že pokud jde o konkrétní vytýkaná pochybení, tak ta se v některých v případech kryjí s tím, co JUDr. B. vytýkalo i vedení OS pro Prahu 6 a za co jí byly uloženy výtky. Kárný navrhovatel však nemohl souhlasit se závěrem, že JUDr. B. je nejhorším trestním soudcem u daného obvodního soudu, neboť je jím pole jeho názoru soudce jiný, jehož nečinnost je v některých případech absolutní. Obhájkyně kárně obviněné uvedla, že ze závěrů Městského soudu v Praze spíše čiší až určitá osobní nevraživost.

Dále kárný navrhovatel předložil dopis předsedy trestního kolegia Nejvyššího soudu, JUDr. S. R., ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. Ts 44/2014, v němž JUDr. R. upozorňuje předsedu Obvodního soudu pro Prahu 6 na opakovaná pochybení a průtahy JUDr. B. ve věci sp. zn. 16 T 90/2006 při úkonech v rámci řízení o dovolání a předkládání věci k rozhodnutí dovolacímu soudu. JUDr. R. žádá o projednání věci s JUDr. B. a sjednání nápravy. Kárný navrhovatel rovněž předložil obdobnou stížnost předsedkyně senátu Nejvyššího soudu, JUDr. M. Š., ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 625/2014, v níž Nejvyšší soud upozorňuje na průtahy s předložením věci k rozhodnutí o dovolání ve věci sp. zn. 16 T 78/2009. Kárný navrhovatel zároveň upozornil na to, že ani jeden z těchto postupů kárně obviněné, které jsou předmětem stížnosti soudců Nejvyššího soudu, není zahrnut v kárném návrhu.

Dále kárný navrhovatel předložil již zmiňované výtky, které byly JUDr. B. uděleny dle § 88a zákona o soudech a soudcích. První výtku ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. 31 Spr 622/2013, udělil za průtahy v celkem šesti řízeních na základě pověření předsedy Obvodního soudu pro Prahu 6 místopředseda tohoto soudu. Druhou výtku ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 31 Spr 170/2014, udělil předseda soudu za průtahy v celkem sedmi řízeních. Kárný soud opět ověřil, že ani jeden z vytýkaných skutků u obou výtek se nekryje se skutky, které jsou předmětem kárného návrhu.

Nejvyšší správní soud si na návrh kárného navrhovatele vyžádal rovněž svůj vlastní spis sp. zn. 13 Kss 7/2012, ve věci kárného řízení vedeného na návrh předsedy Městského

soudu v Praze rovněž proti JUDr. B. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 13 Kss 7/2012 – 106, byla JUDr. B. podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. uznána vinnou, že v celkem šesti trestních věcech *„svou nečinností, nekoncentrovaností řízení, nereagováním na nedostavení se účastníků trestního řízení a nedůsledností, včetně porušování ustanovení § 2 odst. 4, § 181 odst. 3 tr. řádu způsobila průtahy“*, tedy podle tohoto rozhodnutí zaviněně porušila povinnosti soudce, čímž spáchala kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, za což jí bylo uloženo podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců. Ve dvou dalších vytýkaných věcech, které byly předmětem tehdejšího kárného návrhu, kárný soud kárné provinění neshledal. Kárný soud opět ověřil, že žádný z uvedených skutků není součástí nyní posuzovaného kárného návrhu.

Dále navrhovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu vlastní spisy týkající se tohoto předchozího kárného řízení vedeného proti JUDr. B. (sp. zn. 31 Spr 556/2012 a sp zn. 31 Spr 986/2012).

Kárný navrhovatel během jednání předložil rovněž zrušující usnesení Městského soudu v Praze jakožto soudu odvolacího, která se vztahují ke skutkům 1), 6), 7), 14) a 15) dle kárného návrhu (byť tato usnesení byla vydána až po dokonání těchto skutků, jak byly časově vymezeny v doplnění kárného návrhu), a jednak spis sp. zn. 31 Spr 242/2014, obsahující výsledky prověrky nevyřízených trestních věcí starších dvou let ze dne 3. 4. 2014, kterou provádělo Ministerstvo spravedlnosti. Ministerstvo shledalo průtahy či jiné nedostatky (nejen v práci kárně obviněné, ale i přísedících v jejím senátu a v práci kanceláře) v celkem 5 věcech kárně obviněné, z nichž pouze věc sp. zn. 16 T 2/2009 je předmětem nyní posuzovaného kárného návrhu.

Kárný senát dále provedl důkazy v podobě rozvrhů práce pro roky 2012 až 2014, které rovněž předložil kárný navrhovatel. Kárný navrhovatel též předložil rozvrhy práce za roky 2008 až 2010, které však předcházely vytýkaným skutkům, a tyto důkazy proto nebyly provedeny.

Kárný navrhovatel kárný návrh dále doplnil o své vyjádření ze dne 8. 8. 2014, v němž uvedl k dokreslení informací o administrativním personálu, který je k dispozici senátu 16 T, také to, že JUDr. B. má zajištěny podmínky pro svou práci srovnatelné s ostatními soudci Obvodního soudu pro Prahu 6; trestní úsek je oproti jiným soudům obsazen nadstandardně, a to i s ohledem na jeho celkově dlouhodobě neuspokojivé výsledky.

Kárný navrhovatel předložil také přehled skončených a neskončených věcí v senátu JUDr. B. a v dalších trestních senátech Obvodního soudu pro Prahu 6 za roky 2012 až 2014:

V roce 2012 JUDr. B. v rejstříku T převzala 101 věcí, nápad byl 185 věcí; v roce 2012 vyřídila v rejstříku T celkem 265 věcí, z čehož 261 v jejím senátu 16 T a 4 věci ze senátu 41 T, neskončeno bylo 88 věcí, přičemž ve všech sledovaných obdobích měla srovnatelný nápad v rejstříku T již jen JUDr. K., resp. do 30. 10. 2012 JUDr. Br. V rejstříku Nt v roce 2012 skončila JUDr. B. celkem 100 věcí a v rejstříku PP 559 věcí (zde

ovšem navrhovatel dodal, že fakticky agendu podmíněného propuštění vykonávali i ostatní soudci a byla v rejstříku PP nesprávně vedena, takže tento poslední údaj není plně vypovídající). V tomto období v rejstříku T vyřídila JUDr. B. nejvíce věcí ze srovnávaných soudců. V agendě T měl JUDr. N. nápad 95 věcí/skončeno 110/neskončeno 21 (Nt skončeno 420 věcí, PP skončeno 69 věcí); JUDr. K. – nápad 183 věcí/skončeno 262/neskončeno 49 (Nt skončeno 75 věcí, PP skončeno 73 věcí); JUDr. Br. (do 30. 10. 2012) – nápad 124 věcí/skončeno 169/neskončeno 36 (Nt skončeno 55 věcí, PP skončeno 38 věcí); Mgr. S. – nápad 104 věcí/skončeno 135/neskončeno 13 (Nt skončeno 14 věcí, PP skončeno 31 věcí). Věci převzaté po JUDr. Br. byly jednotlivými soudci skončeny ve srovnatelném množství.

V roce 2013 JUDr. B. v rejstříku T převzala 101 věcí, nápad byl 169 věcí; JUDr. B. v roce 2013 vyřídila v rejstříku T celkem 250 věcí, neskončeno bylo 82 věcí. V rejstříku Nt vyřídila 164 věcí a v rejstříku PP 63 věcí. V tomto období v rejstříku T vyřídila druhý největší počet věcí: JUDr. N. – nápad 86 věcí/skončeno 123/neskončeno 26 (Nt skončeno 585 věcí, PP skončeno 49 věcí); JUDr. K. – nápad 160 věcí/skončeno 271/neskončeno 29 (Nt skončeno 173 věci, PP skončeno 41 věcí); Mgr. Č. – nápad 170 věcí/skončeno 180/neskončeno 55 (Nt skončeno 124, PP skončeno 29 věcí); Mgr. S. – nápad 84 věcí/skončeno 116/neskončeno 9 (Nt skončeno 81, PP skončeno 22); JUDr. H. – nápad 37 věcí/skončeno 32 věcí/neskončeno 9 (PP skončeno 79 věcí).

V roce 2014 byly k dispozici údaje pouze za první pololetí, tedy do 30. 6. 2014. JUDr. B. v rejstříku T převzala 82 věcí, nápad byl 71 věcí; JUDr. B. v tomto období vyřídila v rejstříku T celkem 115 věcí, neskončeno bylo 61 věcí. V rejstříku Nt skončila 42 věcí a v rejstříku PP 19 věcí. V tomto období v rejstříku T vyřídila nejvíce věcí ze srovnávaných soudců: JUDr. N. – nápad 36 věcí/skončeno 48 věcí/neskončeno 26 (Nt skončeno 242, PP skončeno 20); JUDr. K. – nápad 67 věcí/skončeno 102 věci/neskončeno 14 (Nt skončeno 33, PP skončeno 18); Mgr. Č. – nápad 71 věcí/skončeno 78 věcí/neskončeno 70 (Nt skončeno 29, PP skončeno 26); Mgr. S. – nápad 34 věcí/skončeno 46 věcí/neskončeno 9 (Nt skončeno 7, PP skončeno 10); JUDr. H. – nápad 36 věcí/skončeno 38 věcí/neskončeno 14 (PP skončeno 10 věcí).

Z osobního spisu JUDr. M. B. vyplynulo, že byla justiční čekatelkou u MS v Praze od dne 8. 9. 1993 do 26. 4. 1996. S účinností ode dne 27. 4. 1996 byla jmenována předsedkyní senátu Obvodního soudu pro Prahu 6. Od 1. 7. 2004 do 30. 9. 2004 byla dočasně přidělena k MS v Praze. K tomuto soudu byla dočasně přidělena ještě v období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 (tato stáž byla přerušena v určitých dnech za účelem dokončení rozpracovaných věcí u OS pro Prahu 6). Až na tato období tedy JUDr. B. působí od roku 1996 jako trestní soudkyně u Obvodního soudu pro Prahu 6, tj. více než 18 let.

Kárný senát si dále vyžádal stanovisko soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 6. Ve vyjádření ze dne 31. 7. 2014 soudcovská rada uvedla, že ke dni 31. 7. 2014 jsou, s výjimkou jedné věci, všechny trestní věci, za něž již byla JUDr. B. kárně postižena, pravomocně skončeny, zbývající věc vedená pod sp. zn. 16 T 98/2008 byla skončena ke dni 3. 6. 2014 jednak rozsudkem, jednak usnesením, které nejsou dosud v právní moci. Soudcovská rada také konstatovala, že shodně jako v předchozím vyjádření uvádí, že v dřívější době nebyly k práci JUDr. B. nikdy žádné připomínky, vždy pracovala precizně a

zodpovědně. Od posledního kárného řízení se stav v jejím senátě 16 T, jak ostatně vyplývá i z návrhu na zahájení kárného řízení, výrazně zlepšil. Zcela pravidelně soudí čtyři jednací dny v týdnu, rozhodnutí vyhotovuje v zákonných lhůtách, nezřídka pracuje i přesčas. Dle názoru soudcovské rady se jedná o zkušenou a schopnou soudkyni, a pokud bylo v její práci shledáno nyní nějaké pochybení, jedná se o výjimečný případ. JUDr. B. vystupuje naprosto kolegiálně, vždy ochotně při nutnosti zastoupit dalšího soudce nebo při přidělení trestních věcí v souvislosti s rezignací další kolegyně. Soudcovská rada dodala, že pokud bude kárný návrh shledán důvodným, navrhuje, aby bylo postupováno dle § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích a bylo upuštěno od uložení kárného opatření, a to zejména jak s ohledem na výrazně se zlepšující stav v senátě 16 T (ke dni 31. 7. 2014 počet neskončených věcí 55 a počet věcí neskončených pravomocně 107, oproti původním 97 a 208 věcem), tak s ohledem na - zjevně úspěšné - úsilí, které JUDr. B. vyvinula ke skončení věcí, v nich byla dříve shledána kárně odpovědnou.

Kárně obviněná využila svého práva dle § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. odepřít během svého výslechu výpověď a pouze odkázala na své písemné vyjádření ke kárnému návrhu a na svá vyjádření během ústního jednání.

Kárný navrhovatel ve své závěrečné řeči odkázal na průběh dokazování a uvedl, že ve věci jde zejména o to, zda jednáním kárně obviněné byl porušen § 2 odst. 4 trestního řádu a § 198 odst. 3 trestního řádu, tedy že soudce má činit vše pro to, aby věc skončil a zároveň činil úkony, které umožňují ve věci rozhodnout v jednom nařízeném hlavním líčení, což platí rovněž při odročování. Kárný navrhovatel se domníval, že minimálně v některých případech se JUDr. B. dopustila kárného provinění. Při formulování návrhu kárného opatření vycházel z toho, že se jedná již o druhou sankci, která by měla být uložena; zároveň však kárný navrhovatel zmínil „polehčující okolnosti“, které zazněly v průběhu jednání či byly uvedeny v samotném kárném návrhu, zejména, že při běžném výkonu funkce JUDr. B. pracuje velice ochotně – když je třeba na pracovišti řešit nějaký problém či nastane mimořádná situace, např. amnestie v roce 2013, tak se vždy ochotně na řešení těchto situací podílí. To se týká i případů, kdy je třeba zajistit trestní služby.

Obhájkyně kárně obviněné při závěrečné řeči odkázala na písemné vyjádření a na přednesy v rámci jednání. V souvislosti se zmíněnou amnestií dodala, že v obvodu soudu se navíc nachází i věznice a v roce 2013 byl nápad věcí enormní. To se mohlo odrazit na průběhu některých řízení, ale termíny mezi jednotlivými hlavními líčeními v délce dvou až tří měsíců nelze považovat za průtah, naopak se jedná o standardní termín. Je také nutné vzít v úvahu i jednotlivá konkrétní řízení, počet obžalovaných, rozsah spisu či rozsah dokazování. Po předchozím kárném řízení JUDr. B. prokázala zřejmé zlepšení ve vyřizování věcí. Je to viditelné z počtu vyřízených věcí v roce 2012 a v roce 2014, kdy má vyřízeno nejvíce ze všech soudců trestního úseku Obvodního soudu pro Prahu 6, a v roce 2013 má druhý nejvyšší počet vyřízených věcí. Dle obhájkyně kárně obviněné současný návrh na zahájení kárného řízení neobsahuje popis skutku tak, aby bylo možné hovořit o naplnění skutkové podstaty kárného provinění, a proto obhájkyně navrhla, aby JUDr. B. byla zproštěna kárného návrhu, případně aby bylo upuštěno od uložení kárného opatření.

IV.

Posouzení věci soudem

Kárný senát se především zabýval dodržením subjektivní a objektivní lhůty pro podání návrhu na zahájení kárného řízení. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 1. 7. 2014. Subjektivní lhůta je tedy zachována pro skutky, o kterých se navrhovatel dozvěděl ne dříve než dne 1. 1. 2014.

Z kárného návrhu a jeho doplnění, stejně jako z vyjádření kárného navrhovatele vyplynulo, že o skutečnostech týkajících se tvrzených kárných provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, se navrhovatel dozvěděl na základě prověrky provedené Městským soudem v Praze ze dne 23. 5. 2014, v těchto případech tedy byla subjektivní lhůta zachována. Dříve se vedení obvodního soudu dozvědělo o skutku týkajícím se řízení vedeného pod sp. zn. 16 T 52/2010, neboť na č. l. 140 spisu v uvedené věci je obsažen záznam ze dne 7. 1. 2014 o kontrole provedené místopředsedou Obvodního soudu pro Prahu 6 v rámci prověrky věcí starších 1 roku, v nichž nebylo konáno či do konce pololetí nařízeno hlavní líčení. Obdobné konstatování platí u řízení vedeného pod sp. zn. 16 T 46/2008 (též sp. zn. 16 T 2/2009), kdy tato kontrola proběhla dne 7. 4. 2014. V obou těchto případech však byla subjektivní lhůta, vzhledem k datu kontroly, rovněž zachována. Jinak tomu není ani u sp. zn. 16 T 33/2011, byť byl spis kontrolován místopředsedou OS pro Prahu 6 již dne 3. 10. 2013. Návrh nebyl ani v tomto případě opožděný, neboť vytýkaný skutek, jak byl časově vymezen kárným navrhovatelem, pokračoval i po uvedeném datu až do dne 7. 1. 2014, a teprve po jeho dokonání tedy uvedená subjektivní lhůta počala běžet. Subjektivní lhůta byla zachována i vzhledem k výsledkům prověrky nevyřízených trestních věcí starších dvou let ze dne 3. 4. 2014 (sp. zn. 31 Spr 242/2014), kterou u OS pro Prahu 6 provádělo Ministerstvo spravedlnosti (týká se pouze skutku vztahujícího se k řízení vedenému pod sp. zn. 16 T 46/2008, resp. sp. zn. 16 T 2/2009).

Návrh byl tedy podán v rámci zákonem stanovené subjektivní lhůty. Pokud jde o objektivní procesní lhůtu a zároveň i hmotněprávní prekluzivní lhůtu 3 let, kárný soud vycházel z toho, že i tyto lhůty u trvajících či pokračujících deliktů začínají běžet až dokonáním skutku, v němž je spatřováno kárné provinění. Za tohoto předpokladu byly tyto lhůty zachovány u všech vytýkaných jednání.

Dále kárný senát vyhodnotil důkazy provedené při ústním jednání.

Soud se v dané věci velmi pečlivě zabýval jednotlivými vytýkanými skutky i dalšími okolnostmi, které vyplynuly z provedeného dokazování, a dospěl k závěru, že nemůže kárnému návrhu přisvědčit v tom ohledu, že by se v některém z posuzovaných případů

kárně obviněná dopustila kárného provinění. Jak se totiž ukázalo při podrobné analýze jednotlivých spisů, kárný návrh směřuje proti soudkyni, která není ve spisech nečinná, naopak většinou přiměřeně a včas reaguje na případné obtíže, které v postupu v jednotlivých trestních věcech nastávají.

Nejčastějším údajným pochybením, které je JUDr. B. vytýkáno v podstatě ve všech 17 případech, je tvrzené nadměrné odročování hlavního líčení zejména kvůli neúčasti obžalovaných a svědků a zároveň opožděné nařízení prvního hlavního líčení a příliš dlouhé intervaly mezi jednotlivými hlavními líčeními.

Kárný soud však má za to, že kárně obviněná soudkyně v posuzovaných případech podnikala přiměřené kroky k tomu, aby zajistila účast obžalovaných, svědků, případně dalších osob u hlavního líčení, tedy pokoušela se, i za pomoci policie, zjistit místo, kam je jim možné doručit, žádala policii o doručení předvolání k hlavnímu líčení, v případě nevyzvedávání si zásilek vydávala v případě obžalovaných příkazy k zatčení a v případě svědků žádala (i opakovaně) policii o jejich předvedení. JUDr. B. lze jen stěží vinit z toho, že si obžalovaní nevyzvedávali předvolání k hlavnímu líčení. Je vhodné připomenout, že podle § 64 odst. 5 písm. a) trestního řádu fikce doručení, která jinak nastává v případě, že si adresát nevyzvedne doručovanou písemnost do 10 dnů od uložení, neplatí tehdy, pokud jde o doručování obviněnému mj. obžaloby či návrhu na potrestání a také předvolání k hlavnímu líčení.

Jak již bylo řečeno, na chování obžalovaných JUDr. B. adekvátně reagovala mj. vydáváním příkazů k zatčení, a stěží může nést odpovědnost za to, pokud byli obžalovaní vždy po zatčení propuštěni jiným soudcem na svobodu. Ačkoli v některých dalších věcech o propuštění obžalovaného na svobodu rozhodovala i sama kárně obviněná (sp. zn. 16 T 60/2013, sp. zn. 16 T 91/2013, sp. zn. 16 T 157/2012), činila tak za situace, kdy obžalovaný sdělil na sebe kontaktní údaje a vyjádřil ochotu dostavit se k hlavnímu líčení, zároveň mu bylo doručeno předvolání k hlavnímu líčení. Pokud tedy za těchto okolností dospěje soudce rozhodující o vazbě k závěru, že důvody vazby již pominuly, jen stěží lze takové jeho rozhodnutí pokládat za kárné provinění.

Zrovna tak nelze kárně obviněnou činit odpovědnou za to, když je obžalovaný či svědek neznámého pobytu (např. i proto, že se jedná o bezdomovce), takže se mu nedaří doručit ani ho předvést za pomoci policie (např. sp. zn. 16 T 113/2012, sp. zn. 16 T 123/2013 a sp. zn. 16 T 35/2013), nebo se nachází na neznámém místě v cizině (sp. zn. 16 T 46/2008 – též 16 T 2/2009 či sp. zn. 16 T 112/2012), či vyjde najevo, že je obžalovaný v cizině ve výkonu trestu odnětí svobody (sp. zn. 16 T 33/2011). Je třeba zdůraznit, že kárným proviněním může být pouze zaviněné porušení povinností soudce, nelze tedy soudce činit odpovědným, jak to dělá kárný návrh opakovaně (a navíc ve velmi obecné rovině), za výsledek, tedy za možné průtahy v řízení, které však mají své objektivní příčiny a nelze je připisovat kárně obviněné.

Je také možné říci, že pokud kárný návrh naznačuje, že v některých případech měli být obžalovaní či svědci předvedeni dříve, platí i v této otázce poměrně široká míra diskrece soudce, který by měl postupovat nejen v souladu se zásadou rychlosti trestního řízení, ale také jeho přiměřenosti, zdrženlivosti apod., jak zdůrazňuje rovněž judikatura

trestních soudů i odborná literatura (viz např. rozhodnutí publikované pod č. R 19/1990 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, citované rovněž v Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2532 – 2533: „*Pokud se svědek nebo obviněný bez dostatečné omluvy nedostaví k soudu, ačkoliv byl řádně předvolán, je v pravomoci předsedy senátu (samosoudce) podle konkrétních okolností případu rozhodnout, jaké opatření zvolí k zabezpečení jejich účasti v soudním řízení (srov. § 198 odst. 3, § 233 odst. 1, 2, § 314b odst. 4 TrŘ.)*.“

Pokud se obžalovaní v některých vytýkaných případech nacházeli v cizině, reagovala JUDr. B. v případě potřeby vydáním evropského nebo mezinárodního zatýkacího rozkazu (již zmíněné věci sp. zn. 16 T 46/2008 – též sp. zn. 16 T 2/2009 – a sp. zn. 16 T 112/2012). Ve věci sp. zn. 16 T 46/2008, resp. sp. zn. 16 T 2/2009, bylo kárně obviněné v této souvislosti mj. vytýkáno, že při vydání evropského a mezinárodního zatýkacího rozkazu nespolupracovala s mezinárodním odborem trestním Ministerstva spravedlnosti, čímž mělo dojít k nedůvodným průtahům v řízení. Kárný soud však ze spisu zjistil (viz výše), že na vydání evropského zatýkacího rozkazu ani na jeho případné realizaci se ministerstvo vůbec nepodílelo a nebylo to ani zapotřebí. Pokud jde o údajné nedostatky mezinárodního zatýkacího rozkazu, je ze spisu patrné, že k němu bylo nezbytné opatřit dokumenty, o něž obviněná žádala policii, a byla tedy závislá na tom, kdy je od policie obdrží. Navíc se jednalo o poměrně komplikované záležitosti, které se týkaly spíše speciálních požadavků Kanady nikoliv na mezinárodní zatýkací rozkaz, který má celosvětovou působnost, ale již na případnou žádost o vydání obžalované v dané věci, pokud by byl zjištěn její pobyt, právě z Kanady. Tyto dva dokumenty je třeba od sebe lišit. Mezinárodní pátrání po obžalované ve sledovaném období v každém případě probíhalo nejprve na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného JUDr. B., tedy s působností pro území EU, a posléze celosvětově za pomoci Interpolu, a to již na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného OS v Karviné, k němuž se OS pro Prahu 6 pouze připojil vlastním mezinárodním zatýkacím rozkazem z důvodu tzv. zásady speciality. Mezinárodní zatýkací rozkaz vydaný OS pro Prahu 6 JUDr. B. na základě požadavků ministerstva doplnila a následně vyhotovila dle těchto instrukcí i extradiční žádost pro Kanadu. K vypátrání pobytu obžalované v Kanadě ovšem ve sledovaném období nedošlo, případné zdržení při vypracování extradiční žádosti tedy nemohlo mít na celkovou délku řízení v dané věci žádný vliv. Navíc je ze spisu zřejmé, že JUDr. B. byla po celou dobu s ministerstvem v neformálním kontaktu a snažila se jeho požadavkům vyhovět, v závěru sledovaného období ovšem přicházely soudu rozporuplné informace o tom, zda se obžalovaná nachází na území Kanady, nebo v Evropě. Ani v tomto případě tedy kárný soud ve vytýkaném jednání neshledal kárné provinění.

Kárně obviněné bylo dále vytýkáno, že pokud se obžalovaní či svědci omlouvali z účasti na hlavním líčení ze zdravotních důvodů, kárně obviněná tyto omluvy neprověřovala (např. sp. zn. 16 T 4/2013). Kárný soud však shledal, že omluvy byly vesměs řádně doloženy potvrzeními o pracovní neschopnosti, lékařskými zprávami či dokonce potvrzeními lékaře o tom, že se daný obžalovaný nemůže zúčastnit hlavního líčení. V samotném kárném návrhu přitom nebylo dostatečně specifikováno, v kterých případech a co měla kárně obviněná u příslušných lékařů dále ověřovat. Přestože kárný navrhovatel při jednání, k dotazu předsedy kárného senátu týkajícího se postupu v případě spisu sp. zn. 16 T 4/2013, konkretizoval, jak mohla JUDr. B. v dané věci dále postupovat, konstatuje

kárný soud ve shodě s doktrínou (např. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1400-1401), že o dostatečnosti omluvy obviněného rozhoduje soud podle okolností případu a kárnému soudu nepřísluší, nejedná-li se o zjevný exces, do jeho uvážení jakkoli zasahovat.

Pokud tedy bylo v jednotlivých věcech odročováno z důvodu nepřítomnosti obžalovaného či nedostavení se předvolaných svědků, mělo takové odročení legitimní důvod, přičemž zároveň je nutno zdůraznit, že k tomuto kroku nepřistoupila kárně obviněná vždy. V některých případech totiž JUDr. B. konala hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného, pokud k takovému postupu shledala zákonné podmínky, případně prováděla výslechy svědků mimo hlavní líčení (sp. zn. 16 T 4/2013, sp. zn. 16 T 33/2011, sp. zn. 16 T 60/2013, sp. zn. 16 T 123/2013, sp. zn. 16 T 112/2012). Kárný senát opět zdůrazňuje, že je na uvážení soudce, zda jsou ve věci splněny podmínky vedení hlavního líčení v nepřítomnosti obžalovaného dle § 202 odst. 2 až 5 trestního řádu, a kárnému soudu ani v této otázce nepřísluší, nejedná-li se o zjevný exces, do tohoto soudcovského uvážení jakkoli zasahovat. Je v každém případě třeba konstatovat, že věc nemůže být rozhodnuta, nedojde-li při hlavním líčení k výslechu obžalovaného, pokud nebyl obžalovaný některým orgánem činným v trestním řízení již předtím vyslechnut za současného splnění dalších podmínek stanovených v § 202 odst. 2 písm. b) trestního řádu. To v předmětných věcech nebylo možné ani ověřit, protože kárný soud měl k dispozici převážně jen ověřené kopie částí trestních spisů, které dokumentují řízení před soudem, nikoliv však přípravné řízení. Kárný soud tedy neshledal, že by kárně obviněná soudkyně měla konat hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného i v některých dalších případech, ostatně kárný navrhovatel to ani netvrdil.

Rovněž ostatní důvody odročení hlavního líčení byly dle názoru kárného senátu opodstatněné, neboť se většinou jednalo o potřebu doplnit dokazování provedením výslechů dalších svědků či jiných důkazů, přičemž tato potřeba vyvstala většinou až během hlavního líčení buď na základě již provedeného dokazování nebo na základě návrhu státního zástupce či obhajoby, nebo vyplynula ze závazného právního názoru odvolacího soudu. Navrhovatel ani v těchto případech neuvádí, v čem konkrétně se jednalo o nevhodný postup. Obdobné konstatování platí pro případy (sp. zn. 16 T 52/2010, sp. zn. 16 T 91/2013), kdy kárně obviněná odročila hlavní líčení z toho důvodu, aby dala obžalovanému z trestného činu zanedbání povinné výživy možnost doplatit, alespoň zčásti, dlužné výživné a tím dosáhnout nejen uplatnění zvláštního ustanovení o účinné lítosti dle § 197 trestního zákoníku, či alespoň zmírnění trestu, ale zejména alespoň částečného uspokojení nároku poškozených.

Jakkoli zůstalo ve věci sp. zn. 16 T 35/2013 mezi stranami sporným, zda měla kárně obviněná reálnou možnost obstarat si veškeré potřebné spisy o nových odsouzeních obžalovaného v dané věci ještě před hlavním líčením konaným dne 12. 5. 2014, kárný soud v žádném případě neshledal, že by v daném případě odročení hlavního líčení z uvedeného důvodu na 17. 6. 2014, kdy bylo ve věci vyhlášeno rozhodnutí, tedy „zdržení“ věci zhruba o 1 měsíc, představovalo pochybení soudkyně, jež by mělo intenzitu kárného provinění.

Velmi často bylo JUDr. B. vytýkáno opožděné nařízení hlavního líčení a zároveň příliš dlouhé intervaly mezi jednotlivými hlavními líčeními. Zde je možné poukázat na

závěry odborné literatury (viz již zmiňovaný komentář k trestnímu řádu) a také závěry vyplývající z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 13 Kss 7/2012 – 106, jímž bylo rozhodnuto o prvním kárném návrhu proti kárně obviněné a z něhož vyplývá, že není stanoveno, že by k prvnímu hlavnímu líčení muselo dojít dříve než za 2 až 3 měsíce, jak tomu vesměs bylo ve vytýkaných věcech kárně obviněné, a že by i intervaly mezi jednotlivými hlavními líčeními musely být kratší, než je uvedená doba. Ve vztahu k § 181 odst. 3 trestního řádu zmiňovaný komentář jednoznačně uvádí, že *„[v]e lhůtách zde stanovených musí být nařízeno hlavní líčení, ne konáno hlavní líčení. Pokud by však soudce ve stanovené lhůtě nařídil hlavní líčení, ale jeho počátek nedůvodně stanovil na velmi dlouhou dobu dopředu, bylo by možno takový postup označit za obcházení zákona a soudce by se vystavoval riziku možného postihu za zaviněné průtahy v řízení (srov. § 87 SSZ ve spojení s § 79 odst. 1 větou druhou SSZ). Účelem této úpravy není umožnit, aby požadavek zákona na rychlost řízení byl obcházen nařizováním hlavního líčení sice ve lhůtách takto stanovených, ale až na dobu několika let dopředu“* (Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2417; zvýraznění doplněno). Kárný soud má za to, že hlavní líčení v posuzovaných věcech byla nařizována včas a nařízení či odročení HL na několik málo měsíců (v žádném případě ne let) dopředu bylo ve všech těchto věcech plně odůvodněno nutností zajistit účast obžalovaných, svědků či dalších osob, případně zajistit další nezbytné podklady pro rozhodnutí soudu. K tomu navíc mohly přistupovat další objektivní důvody, jako je vytíženost kárně obviněné jinými věcmi, obsazenost soudních síní apod., kterými se kárný navrhovatel vůbec nezabýval. Kárný soud zde odkazuje na shodná vyjádření stran během jednání, z nichž vyplynulo, že JUDr. B. nařizuje hlavní líčení na nejbližší volný termín. Odročováno na neurčito bylo rovněž jen v případech, kdy to bylo zcela nezbytné (za účelem vydání příkazu k zatčení na obžalovaného apod.).

V několika věcech (sp. zn. 16 T 98/2012, sp. zn. 16 T 22/2012, sp. zn. 16 T 18/2012) bylo kárně obviněné vytýkáno, že nestanovila znalci lhůtu k vypracování znaleckého posudku. Ani v jednom z těchto případů však soud neshledal, že by došlo k závažnějšímu zdržení při vypracování znaleckému posudku, a to i z toho důvodu, že byla kárně obviněná se znalci v neformálním kontaktu. Případné pochybení kárně obviněné tedy nemá dle názoru kárného senátu ani v jednom z těchto případů intenzitu kárného provinění.

Ve věci sp. zn. 16 T 136/2013 měla JUDr. B. dle kárného návrhu způsobit *„průtah v řízení při předkládání spisu odvolacímu soudu a při nařízení nového HL po vrácení věci z odvolacího soudu“*. Ze spisu ovšem vyplynulo, že odvolání podané obhájcem obžalované bylo sice soudu doručeno v blanketní formě již dne 11. 12. 2013 a bylo doplněno dne 27. 12. 2013, nicméně soud následně čekal na řádné doručení svého rozsudku osobně obžalované (opět lze odkázat na § 64 odst. 5 trestního řádu a dále na § 130 trestního řádu), k němuž došlo až po 20. 1. 2014 (přesné datum není z předložené kopie spisu patrné). Spis byl následně odvolacímu soudu předložen dne 14. 2. 2014, v čemž kárný soud neshledal kárné provinění. Co se týká druhého ze sledovaných období, je pravdou, že spis byl soudu prvního stupně vrácen dne 25. 3. 2014 a hlavní líčení bylo poté JUDr. B. nařízeno „až“ pokynem ze dne 30. 4. 2014, tedy po cca 5 týdnech. Ani zde se však dle názoru kárného senátu nejedná o kárné provinění, a to ani v případě, pokud by bylo na věc třeba nahlížet tak, že je třeba nařídit ve věci hlavní líčení, nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci do tří týdnů po vrácení spisu odvolacím soudem soudu prvního stupně (analogicky §

181 odst. 3 trestního řádu). V každém případě takový jiný úkon směřující k rozhodnutí věci soudkyně učinila, když, plně v intencích závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu, obstarávala od poškozené nezbytné podklady pro své rozhodnutí. Po jejich získání pak bezodkladně vydala pokyn k nařízení hlavního líčení, na němž ve věci rozhodla.

Ve vytýkaných věcech se tedy kárně obviněná dopustila pouze jednoho zcela zjevného procesního pochybení, a to byl případ sp. zn. 16 T 157/2012, kdy vedla řízení proti obžalovanému, který neměl obhájce (resp. ustanovenému obhájci nebylo soudem doručováno), ačkoli šlo o případ nutné obhajoby a způsob, kterým se obžalovaný zřekl ustanovené obhájkyně, neodpovídal zákonu (§ 36b odst. 2 trestního řádu). V některých dalších případech by se snad bylo možné při zpětném hodnocení věci domnívat, že řízení mohlo být vedeno „obratněji". Na druhou stranu je třeba si klást otázku, zda uvedené procesní pochybení či případné dílčí nedostatky ve vedení řízení v několika dalších případech vedly k naplnění skutkové podstaty kárného provinění ve smyslu § 87 zákona o soudech a soudcích, tedy zda se jednalo o zaviněné porušení povinností soudce, které *„narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo <u>ohrožuje důvěru</u> v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů"*; a tak dosahuje svou závažností a svými důsledky intenzity kárného provinění.

Právě z toho důvodu, že kárné provinění je pouze kvalifikované porušení povinností soudce při současném naplnění všech znaků skutkové podstaty, je třeba postupovat ve smyslu principu proporcionality a subsidiarity; podání kárného návrhu je tak až *ultima ratio*, a to i s ohledem na difamační účinky podání takového návrhu. Podání kárného návrhu tak nesmí být vedeno alibismem navrhovatele, přičemž právě předseda soudu by měl znát práci jednotlivých soudců působících na „jeho" soudu a vhodnými opatřeními předcházet podávání kárných návrhů; taktéž není možné přenést odpovědnost z osoby předsedy soudu na kárný senát (všechny citované závěry viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě kárný návrh předseda OS pro Prahu 6 dokonce podal, jak v něm sám uvádí, na základě pokynu předsedy Městského soudu v Praze, což považuje kárný soud za velmi nestandardní postup vzhledem k tomu, že předseda Městského soudu v Praze byl oprávněn, pokud byl přesvědčen o nezbytnosti a důvodnosti podání kárného návrhu, takový návrh na vlastní odpovědnost podat sám. Navíc návrh je v podstatě pouze mechanickým převzetím velmi diskutabilních závěrů prověrky provedené právě Městským soudem v Praze, jednotlivá kárná obvinění jsou přitom velmi obecně formulována a doplněna pouze o prostý (navíc neúplný a mnohdy i nesprávný) přehled úkonů dané soudkyně v příslušném spise, aniž by bylo zřejmé, jak konkrétně daná soudkyně provedením či naopak neprovedením některého z popisovaných úkonů pochybila, jakým jiným způsobem měla postupovat a proč daný postup představuje kárné provinění. Přestože kárný soud usnesením ze dne 9. 7. 2014, č. j. 13 Kss 4/2014 – 24, navrhovatele na uvedený nedostatek upozornil a vyzval ho k jeho odstranění, kárný navrhovatel reagoval na tuto výzvu pouze tím, že u každého z vytýkaných skutků upřesnil jeho časový rámec a doplnil rovněž odkaz na ustanovení trestního řádu, která byla dle jeho názoru kárně obviněnou porušena, čímž ovšem vytýkaná vada kárného návrhu odstraněna nebyla.

Kárný soud zde opět odkazuje na svou ustálenou judikaturu (konkrétně např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 13 Kss 1/2014 – 121, www.nssoud.cz), podle níž má kárný navrhovatel v kárném řízení povinnost tvrzení a povinnost důkazní a kárný soud není nejen povinen, ale ani oprávněn domýšlet za kárného navrhovatele, v čem má být spatřováno kárné provinění.

V souladu se svou judikaturou (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 13 Kss 4/2009 – 102, www.nssoud.cz) musí kárný soud brát v potaz i to, kolik měl kárně obviněný soudce přidělených spisů a jaký byl jeho výkon, zda soudce postupoval při vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě vyžadovat apod. V této souvislosti je možné poukázat na vyjádření samotného kárného navrhovatele, který ve shodě se soudcovskou radou uvádí, že JUDr. B. postupně snižuje počet nedodělků, nařizuje hlavní líčení na 3-4 jednací dny v týdnu, vyhlášená rozhodnutí vyhotovuje v zákonných lhůtách, jen výjimečně žádá o jejich prodloužení, plně využívá pracovní doby a nezřídka pracuje i přesčas; k přístupu soudkyně při volbě služeb přípravného řízení mimo pracovní dobu, přidělení služeb na zkrácené řízení se zadrženou osobou i při řešení mimořádných situací (rozdělení desítek spisů a nevyhotovených rozhodnutí soudkyně, která rezignovala, amnestie prezidenta republiky, neodkladné úkony atd.) není ze strany vedení soudu žádných výhrad.

V dosavadní judikatuře kárného soudu je akcentována zásada *in dubio pro reo* (viz např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 11 Kss 11/2009 – 224, www.nssoud.cz), s čímž souvisí i otázka hranic nezávislého soudcovského uvážení – pokud soudce volí některou z možných variant postupu, lze jen ve velmi výjimečných případech jeho postup označit za kárné provinění. Je také problematické, jak důvodně poukazovala obhajoba, pokud navrhovatel jednání soudce hodnotí zpětně, na základě pozdějších informací patrných ze spisu, které soudce v době, kdy se rozhodoval o dalším postupu ve věci, neměl. K tomu je možné odkázat i na poslední rozhodnutí tohoto kárného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 13 Kss 5/2014 – 122, www.nssoud.cz, týkající se civilního soudce působícího na témže soudu jako kárně obviněná.

Kárný soud bral na druhou stranu v úvahu i to, že kárný navrhovatel již řešil dvě stížnosti soudců Nejvyššího soudu na průtahy či nesprávný postup kárně obviněné při předkládání věci Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání, byť tyto věci, stejně jako postup kárně obviněné v případech, k nimž se vztahují dvě výtky předsedy OS pro Prahu 6 udělené JUDr. B. podle § 88a zákona o soudcích v roce 2013 a 2014, nebo 4 z 5 věcí, v nichž shledalo po provedené prověrce pochybení (nikoli však nutně kárné provinění) Ministerstvo spravedlnosti, nejsou předmětem kárného návrhu.

Kárný soud také přihlédl k tomu, že JUDr. B. již byla rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013, č. j. 13 Kss 7/2012 – 106, které vydal kárný senát 13 Kss ve svém přecházejícím složení, shledána vinnou v celkem šesti trestních věcech kárným proviněním spočívajícím v zaviněných průtazích v řízení, za což jí bylo uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců. I když se některé skutky, za něž byla JUDr. B. zmiňovaným rozhodnutím kárně postižena, mohou jevit do určité míry podobné skutkům vytýkaným kárným navrhovatelem v nyní posuzované věci, nyní rozhodující kárný senát

zdůrazňuje, že není závěry, k nimž dospěl kárný senát v jiném složení a na základě nikoliv identického jednání kárně obviněné, jakkoli vázán.

Za daných okolností tak dospěl kárný soud sice k závěru, že ve věci sp. zn. 16 T 157/2012 k průtahům v důsledku vadného procesního postupu kárně obviněné sice skutečně došlo, neboť kvůli porušení ustanovení o nutné obhajobě bylo třeba řízení před soudem zopakovat, nicméně podle ustálené kárné judikatury (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2011, č. j. 13 Kss 7/2010 – 116, www.nssoud.cz) je náprava takových procesních pochybení primárně vyhrazena řízení o opravných prostředcích (tak, jak se ostatně stalo v posuzované věci), nejedná-li se o zjevný (často vědomý) exces se závažnými následky. V daném případě je pochybení JUDr. B. sice zjevné, ale dle názoru kárného soudu omluvitelné a nedosahuje intenzity kárného provinění. Shodný závěr platí i o všech dalších případných dílčích nedostatcích, které by ve vedení řízení v některých posuzovaných věcech u kárně obviněné bylo snad možné shledat.

Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil JUDr. B. v plném rozsahu kárného obvinění s tím, že v souladu s § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. má JUDr. B. proti ČR – Obvodnímu soudu pro Prahu 6 nárok na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Pokud bude kárně obviněná náhradu těchto nákladů požadovat a pokud je prostřednictvím své obhájkyně soudu specifikuje a doloží, bude o tomto nároku rozhodnuto v souladu s § 19 odst. 3 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb. samostatným rozhodnutím kárného senátu.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu